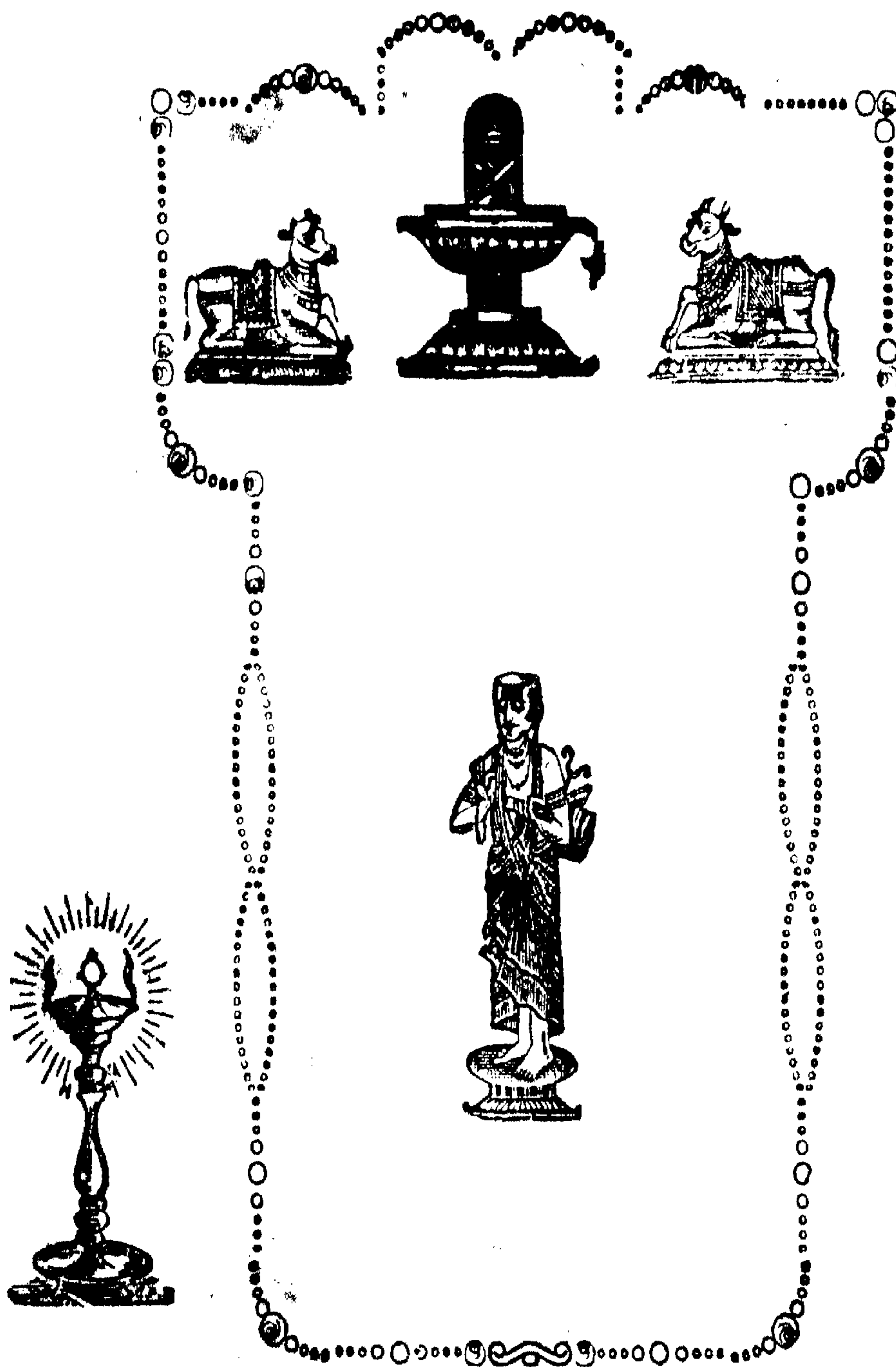

முது அடியடைந்த அன்பர்.

ஆசிரியர்.

உயர்திருவாளர், அ. மு. சரவணமுதலியார் அவர்கள்.

மணிவாசக மன்ற வெளியீடு க.

உ
சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

அமுது அடியடைந்த அன்பர்

(ஓர் ஆராய்ச்சி நூல்)

ஓய்வு பேற்ற தமிழாசிரியர்

திருசிரபுரம்

பெருஞ் சொல் விளக்கஞர்

முதுபெரும்புலவர்

உயர்திருவாளர் அ. மு. சரவண முதலியார் அவர்கள்

எழுதியது.

மணிவாசக மன்றம்

அரியலூர்

துன்முகி மார்கழி

1956

அனைத்து உரிமையும்

ஆசிரியர்க்கே.

இதன் விலை

ரூபாய் 1-4-0.

முதற்பதிப்பு.

ஜனோபகார அச்சக
அரியலூர், 11

ஸ்ரீமத் திருமங்கலம் ஸ்ரீமத் திருமங்கலம் ஸ்ரீமத் திருமங்கலம்
 ஸ்ரீமத் திருமங்கலம் ஸ்ரீமத் திருமங்கலம்

உ
சிவம்யம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

- க. திருவடி நிலையும் வீசுஞ் செய்யகா லுஞ்சி லம்பு
முருவள ரொளியும் வாய்ந்த ஆருவு முடுத்த தோலும்
மரைதரு புரிவுங் கச்சி னணிகளு மழகா ருந்தி
மருவிய வுதர பந்தக் கோப்புநூல் வாய்ப்பு மாட்டும்.
- உ. வீசிய செய்ய கையும் விடதரக் கரங்க வித்த
தேசம் வண் டியு மங்கிச் செறிவுமுன் றிரண்ட தோளு
காசை கொண் மிடறுந் தோடார் காதும்வெண் குழையுங்காண
மாசிலா மணிவாய் விட்டு வழங்கிடா நகைம யக்கும்.
- ங. ஒங்கிய கமலச் செவ்வி யொளிமுக மலருங் கண்கள்
பூங்குழ லுமையை கோக்கும் புரணமும் புருவப் பொற்பும்
பாங்கமர் றுதலும் பின்னாழ் படர்சடைப் பரப்பும் பாம்பு
நீங்கருந் தாரு நீரு நிலவுமே னிலவு நீறும்.
- ச. கடிமல ரணைய வாரிக் காரிரு ளளகஞ் சேர்த்த
முடியுநன் னுதலும் பொட்டு முயங்கிரு புருவ வில்லும்
வடிகொள்வேல் விழியுங் காதும் வளர்குமிழ்மலருந் தொண்டைப்
படிவவா யிதழு முத்த நகையுமெய்ப் பசுமை வாய்ப்பும்.
- ரு. பூங்குழ கமர்க முத்திற் பொலிந்தமங் கலநாண் பொற்பும்
பாங்கம ரமையார் தோளும் பங்கையச் செங்கை தாங்கு
மோங்கு செங்கழுநீர்ச் செவ்வி யொளிதரு மலருந் தாருங்
கோங்கரும் பவைப ழித்த கொங்கையுங் குலவு பூணும்.
- சூ. துடியம ரிடையும் பார்த்தட் டொகுபணந் தகுநி தம்ப
வுடையமர் துகிலு மல்க வெரல்கிய நிலையுஞ் செய்ய
வடிமலர் மிசைய ணிந்த வாடகப் பாட கக்கீழ்
விடுசுடர்ச் சிலம்பும் வாய்ந்த மெல்லியல் வியந்து காண

‘ தென்தில்லை மன்றினுள் ஆடி போற்றி
இன்றெனக் காரமு தானாய் போற்றி ’

உ
சீவமயம்,
திருச்சிற்றம்பலம்.

- 1 பூங்கமலத் தயனுமலர் புண்டரிகக் கண்ணாணந்
தாங்குபல புவனமுமேற் சசலமுமா யகலாத
வோங்குமொளி வெளியேநின் றுலகுதொழ நடமாடுந்
தேங்கமழும் பொழிற்றில்லைத் திருச்சிற்றம் பலம்போற்றி.
- 2 ஆரணங்கண் முடிந்தபதத் தானந்த வொளியுலகிற்
காரணங்கற் பனைகடந்த கருணைதிரு வருவாகிப்
பேரணங்கி னுடனாடும் பெரும்பற்றப் புவியூர்சேர்
சீரணங்கு மணிமாடத் திருச்சிற்றம் பலம்போற்றி.
- 3 தற்பரமாய்ப் பரபதமாய்த் தாவிலறு பூதியதா
யற்புதமா யாரமுதா யானந்த நிலையவொளிப்
பொற்பினதாய்ப் பிறிவிலதாய்ப் பொருளாகி யருளாகுஞ்
சிற்பரமா மம்பரமாந் திருச்சிற்றம் பலம்போற்றி.
- 4 ஆதியாய் நடுவு மாகி யளவிலா வளவு மாசெச்
சோதியா யுணர்வு மாகித் தோன்றிய பொருளு மாகிப்
பேதியா வேக மாகிப் பெண்ணுமா யானு மாகிப்
போதியா நிற்குந் தில்லைப் பொதுகடம் போற்றி போற்றி.
- 5 சீராருஞ் சதூர்மறையுந் தில்லைவா ழந்தணரும்
பாராரும் புவிமுனியும் பதஞ்சலியுந் தொழுதேத்த
வாராருங் கடல்புடைகுழ் வையமெலா மீடேற
வோராரு மணிமன்று னெடுத்ததிரு வடிபோற்றி.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

மணிவாசகங்கள்.

1. கடையவ னேனைக் கருணையி னாற்கலந் தாண்டுகோண்ட
விடையவ னேவிட் டிடுதிகண் டாய்விறல் வேங்கையின்
[தோல்
உடையவ னேமன்னும் உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
சடையவனே தளர்ந்தேன்எம்பி ரான்என்னைத் தாங்கிக்
கொள்ளே
2. உடையாள் உன்தன் நடுவிருக்கும் உடையாள் நடுவுள்
நீயிருத்தி, அடியேன் நடுவுள் இருவீரும் இருப்ப தானால்
அடியேன்உன், அடியார் நடுவுள் இருக்கும் அருளைப்பிரியாய்
பொன்னம் பலத்தேம் முடியா முதலே என்கருத்து முடியும்
வண்ணம் முன்னின்றே.
3. கோவே யருள வேண்டாவோ கோடியேன் கேடவே
அமையுமே, ஆவா வேன்னா விடிவேன்னை அஞ்சேல் என்
பார் ஆரோதான், சாவா ரேல்லாம் என்னளவோ தக்க
வாறன் றேன்னாரோ, தேவே தில்லை நடமாடி திகைத்தேன்
இனித்தான் தேற்றாயே.
4. வேண்டத் தக்க தறிவோய்நீ வேண்ட முழுதுந் தரு
வோய்நீ, வேண்டும் அயன்மாற் கரியோய்நீ வேண்டி என
னைப் பணிகொண்டாய். வேண்டி நீயா தருள் செய்தாய்
யானும் அதுவே வேண்டின் அல்லால், வேண்டும் பரிசோன்
றுண்டேன்னில் அதுவும் உன்றன் விருப்பன்றே.
5. வானாகி மண்ணாகி வளியாகி ஒளியாகி
ஊனாகி உயிராகி உண்மையுமாய் இன்மையுமாய்க்
கோனாகி யானேனதேன் றவரவரைக் கூத்தா .டு
வானாகி நின்றாயை யென்சொல்லி வாழ்த்துவனே.

(மாணிக்கவாசகர்)

பொருள் அடக்கம்.

வரிசை
எண்,

தலைப்புகளின் பெயர்.

பக்க
எண்.

நன்றி உரை.

திருவாசகத் திருவாசகங்கள்

முன்னுரை.

1	அழுதடியடைந்த அன்பர் என்பார் யார்?	1
2	திருவாசகரும் பாஞ்சோதி முனிவரும்.	22
3	அழுதடியடைந்த அன்பர் என்னுந்
தொடராராய்ச்சி.	45
4	மணிவாசகரும் கண்ணப்பரும்.	110
5	அழுதடியடைந்த அன்பர் புகழ்மலை.	144

—
சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவாதவூரர் திருத்தாட்டுணை.

நன்றி உரை.

—[]—

புமேவு சதூர்முகனும் திருமாலும் போற்றிசெயத்
தேமேவு குழலுமையாள் செழுங்குவளை விழிகளிப்ப
மாமேவும் இதழிநறு மழைதுளிப்ப மணிமன்றம்
தாமேவி நடம்புரியும் தனிப்பொருளை வணங்குவாம்
(பிரமோத்திர காண்டம்)

அருவாய் உருவாய் அருவருவாய் அமைந்து திருச்
சிற்றம்பலமாகிய மணிமன்றம்ஆடும் அவர்சடைக் கடவுளார்
அருளால் ஆக்கவும், அளிக்கவும், அழிக்கவும், மறைக்கவும்
அருளவும் படுகின்ற, உலகிலுள்ள பிறவிகளுள், மக்கட்
பிறவியே பெறுதற்கரியதும், பெருமைக்குரியதும் ஆகும்
என்பது யாவரும் ஒப்ப முடிந்த ஒன்று. காரணம், அது
வீட்டைதற்குப் பெருந்துணையாகவும், தொகுத்து நினைக்கும்
மனம் உடையதாதலோடு, பகுத்து அறியும் அறிவும் உடைய
தாகவும் இருப்பது என்பது. மக்களுடைய உள்ளத்தினைத்
தெள்ளியதாக்கி, உணர்வினை உயர்விப்பது, 'கேடில்
விழுச்செல்வம்' என்றும், 'செல்வத்துட்டலைச் செல்வம்'
என்றும் சிறப்பிக்கப்படும் கல்வியும், கேள்வியுமேயாகும்.
ஒவ்வொருவரையும் நன்மனமும், அறிவுத்திறனும் அடையவும்
'அதனால், தீய, கூடா ஒழுகலாறுகளையன்றித் தூய ஒழுக்
கங்களையே உடையவராகவும் செய்து, வீட்டுநெறியிற்
கூட்டுவிக்கவல்லது, நல்லாசிரியரை அடுத்துப் பல்காற் கற்றும்
கேட்டும் பயிலும் பயிற்சியல்லது வேறு யாது உள்ளது?

எழையேங்களுக்கு உயர்திருவாளர், 'பெருஞ்சொல்
விளக்கஞர்' முதுபெரும்புலவர்' அ. மு. சரவணமுதலியார்
அவர்களிடம் பயிலும் பெற்றற்கரும்பேறு கிடைத்தது அவர்கள்

ஆசிரியப் பெருந்தகையாராக அமர்ந்து தமிழ் அமிழ் தத்தை—அமிழ்தத்தமிழை—தமிழ்ச்சிவத்தை—சிவத்தமிழை எல்லா வகையா லும் சீரும், சிறப்பும், செம்மையும் பெருந்தப் போதித்தருளிஞார்கள். அதன்பயனாகத் தமிழ்மொழியின் பாலும், சைவசமயத்தின்பாலும் உளம் நிறைந்து அளவிறந்த பெருங்காதல் உடையவர்கள் ஆயினோம். அக்காதல் ஏழையேங்களை, அவர்களுடைய, தக்கவர்களாகிய ஏனையோர்களுடைய சொற்பொழிவுகள் எங்கெங்கு நடைபெறினும் அங்கங்கெல்லாம் இயன்ற அளவால் முயன்று சென்று கேட்குமாறு தூண்டியது. பாடசாலையிலும், பின்னரும் இருந்த, சென்ற சமயங்களிலெல்லாம், இடங்களிலெல்லாம் சாதாரணமாக உரையாடும்போதும் அவர்கள், இலக்கண, இலக்கிய, தோத்திர, சாத்திர சம்பந்தமான உயர்ந்த கருத்துக்களை வாரிவழங்குவார்கள் அவைகள் கேட்ட அளவானே ஏழையேங்களுடைய உள்ளத்தினை உருக்குவன வாகவும், ஊக்கும் ஆக்கமும், உய்விக்கும் மெய்த்தன்மையும், துன்பறுத்தின் புறுத்து மன்பும், அருளும் உடையன வாகவும், பிறவிப் பிணிக்கு ஓர் மருந்தாம் பெருந்தன்மை பொருந்தியனவாகவும் இருக்கும் என்பது ஏழையேங்கள் அறிந்தறிந்து, உணர்ந்துணர்ந்து அனுபவித்த உண்மையாகும்.

இவ்வாறாகப் பயிற்றுவீத்த, கேட்பித்த அவர்களுடைய போதாலினாலேயே சிறிய தமிழ்ச் சைவர்களாக ஆக்கப் பெற்ற சிறியேங்களால் திருவருட்டுணைகொண்டு பெரியோர்கள் மூலம் தமிழைப் பேணவும், சிவத்தைக்காணவும் உதவுவதாகச் சித்திரபானு ஆண்டு மார்ச்சுத்திங்கள் சா'ம் நாள் (21—12—1942) சோமவாரம் உரோகணி விண்மீனில் மகர ஓரையில் மணிவாசக மன்றம் அமைக்கப்பட்டது.

இறைவன் தாமே தம்முதற்கருவாய் எழுந்தருளித் தவத்தினில் உணர்ந்த உணர்ந்து, சிவபோதம் போயகன்று சிவபோதம் வந்தருளுதலும் சைவத் திருமந்திரமாகிய திருவைந்தெழுத்தையே முதலாகக்கொண்டு பாடப்பட்டதும், தொல்லை யிரும்பிறவிச் சூழும்பனை நீக்குவதும், அல்லல் அறப்பதும், ஆனந்தமாக்குவதும், எல்லை மருவா நெறியளிப்பதும், அட்டமூர்த்தமாகிய பரம்பொருளாம் அரும்

பொருளையே பெரும் பொருளாகக் கொண்டதும், எட்டாந் திருமுறையும் ஆகிய திருவாசகம் என்னும் தேனினைச் சொரிந்தருளியவர்களும்; சிவபெருமான், வானுலகின்னீங்கி இம்மண்ணுலகினுக்குத் தாமே அருட்டிரு மேனிகொண்டு எழுந்தருளியவந்து, குருந்தமரநீழல் இருந்து, ஆண்டு கொண் டருளவும், நரிகளைப் பரிசளாக்கியமையோடன்றித் தாமே குதிரைக்காரராகவும் வந்தருளவும், கூலிஆளாகிப் பிட்டுண்டும், மண்சுமந்தும பிரம்படியும் பட்டருளவும், தாமே அழகிய சிற்றம் பலமுடையாரெனும் எழுதுவோராகிவந்து திருவாசகத்தை எழுதி அருளவும், 'பாவை பாடிய வாயால் கோவையும் பாடுக' என்றருள் செய்பவும் பின்னர் 'கோலமார் தரு பொதுவீனில் வருக' எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளவும், பெறுமாறு அருந்தவும் செய்து பெரும்பேறு பெற்றவர் களும் ஆகிய மாணிக்கவாசக அடிகள் திருப்பெயரான் அமைந்த மன்றத்தின் திறப்புவிழாவினை அடுத்தே வந்த சுபரணு ஆண்டு ஆனித்திங்கள் உக, உஉ-ம் நாட்கள் (5 6—7—1943) திங்கள் செவ்வாய் (மணிவாசகர் மகத் திரு நக்சத்திரம் கூடிய) கிழமைகளில் கொண்டாடுவதென முடிவு செய்துகொண்டு ஏழையேங்களுடைய ஆசிரியர் அவர்களைத் தலைமைதாங்கியும், மன்றத்தினைத் திறந்து வைத்தும், அழுது அடி அடைந்த அன்பர் 'என்பதுபற்றிச் சொற்பொழிவாற்றியும், திறப்புவிழாவினைச் சிறப்புற நடத் தித்தந்தருளுமாறு வேண்டிக்கொண்டோம். எண்ணிய ஏழையேங்கள், எண்ணியவாறு, ஏழையேங்களுக்கு அருளும் தெய்வ மாக அன்றும், இன்றும், என்றும் விளங்கியவர்களும், விளங்குகின்றவர்களும், விளங்குபவர்களும், ஆகிய ஏழையேங்களுடைய குருதேவராகிய அவர்கள், 'அவ்வாறே அனைத்தும் செய்வோம்' என்று அருள் செய்தார்கள். ஏழையேங்களுடைய வேண்டுகோளின் படியே ஆசிரியர், 'வித்துவான்' உயர்திருவாளர், க. முருகேச முதலியார் (தலைமைத்தமிழாசிரியர், மாகாட்டாண்மை உயர்தரப்பள்ளி, அரியலூர்) அவர்களும் பிற எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய் தும், செய்வித்தும் அருள்செய்தார்கள். இருபேராசிரியர் களும் ஒருங்கே இருந்து நடத்த, விழா இனிதே நடை பெற்றது. மட்டற்ற மகிழ்ச்சி அடைந்தோம். ஐயா அவர்கள் மணிவாசகப் பெருமானுடைய வாழ்நாற்றினை மிக விரிவாகப் பலமேற்கோள்களுடன் ஆராய்ந்து எல்லா உகையாலும்

எல்லோரும் போற்றுமாறு சொன்மழை பொழிந்தார்கள்
வானோரும் போற்றினாரென விண்மாரியும் பெய்தது. அனை
வருடைய உடலும், உள்ளமும், உயிரும் குளிர்ந்தன. அன்று
முதல், அவ்விருவரும் முறையே நிரந்தரமாகத் தலைவராக
வும், துணைத்தலைவராகவும் இருந்துபுரந்துவர மன்றம் நடந்து

இத்தகு தன்மையால் 'அமுதடி யடைந்த அன்பர்'
சொற்பொழிவினை முதன் முறையாகவும், பின் மேற்கண்ட
மன்ற பதினோராம்ஆண்டு நிறைவுவிழாவில் (17-10-1954ம்
தேதி இரண்டாம் முறையாகவும், மீட்டும் திருசிரபுரம்
அருணெறித் திருக்கூட்ட இரண்டாவது திருவாசக விழா
வில் (12-6-1955ம் தேதி) மூன்றாம் முறையாகவும்
கேட்ட ஏழையேங்களுக்கு, அது மும்முறையும் வெவ்வேறு
தன்மையினதாயமைந்து அருங்கருத்துக்களைப் பெருமுயற்சி
யினால் காய்தல், உவத்தலின்றி, ஆய்ந்தாய்ந்து, நடுநின்று
புறச் சான்றுகளினால் அரண் செய்தும், எவரும் முரண் படா
வகையில் அகச்சான்றுகளினால் மிகச்சீரிய நேரிய முறையில்
நிலை நிறுத்தியும் செல்லும் தன்மையினாலும், பிற வற்றாலும்,
பெரிதும் பாராட்டத்தக்க அருமைகள் நிறைந்திருந்தமை
யினால், முதன்முறை முதலே ஏழையேங்களுடைய உள்ளத்தே
தோன்றியிருந்த மணிவாசகருடைய வரலாற்றினை, 'அமு
தடியடைந்த அன்பர்' என்ற தலைப்பில் நூல்வடிவில் மன்ற
வெளியீடாக வெளியிடவேண்டும் என்ற பேரவா, மேலும்,
மேலும், பெருகிப் பெருகி, முறுகி வளர்ந்து வருவதாயிற்று.
ஆராத பேரவாவாகிய அவ்வெண்ணத்தினைச் சமயம் வாய்க்
கும் சமயங்களிலெல்லாம் அவர்கள் பால் விண்ணப்பித்துக்
கொண்டே இருந்தோம். அவர்கள் திருவுளமிரங்கித் தாம்,
1930-ம் ஆண்டில் இத்தலைப்பில் ஓர் ஆராய்ச்சி நூல்
எழுதிவைத்திருந்ததாகவும் மன்றத்தில் வெளியிடமாறு
அதனைப்பார்த்துத் தேடி எடுத்துத் தருவதாகவும் அறிவித்
தருளினார்கள். அவ்வாறே அவர்கள் பாற் பெற்று இந்நூல்
வெளியிடப்பட்டது.

ஏழையேங்களுடைய விண்ணப்பங்களை யெல்லாம்
ஏற்றருளி விண்ணப்பித்தவாறெல்லாம் செய்துகொள்ள
அனுமதி யளித்தருளியவர்களும், ஏழையேங்களுடைய
தந்தையும், தாயும், சார்கதியும், அந்தமில் இன்பமும்,

உயிரும், சாணும், அருட்கோனும், ஆகியவர்களுமாக விளங்கும் ஐயா அவர்கட்கு ஏழையேங்களுடைய நன்றியையும், வணக்கங்களையும், கடமைப்பாடுகளையும் தெரிவித்துக் கொண்டு, அவர்கள் ஏழையேங்களை வேறாய், உடனாய், ஒன்றாய் இருந்து காத்தருளி வருகின்றமைக்கு ஏதுவாக, ஏழையேங்கள்பால் வைத்த, ஏழையேங்களுக்கே உரியனவான அவர்களுடைய போன்பினை-பெருங்கருணையினை-பேராதரத்தினை, நினைந்து. நினைந்து நெகிழ்ந்து, நெகிழ்ந்து உருகுவதனுக்கு அடையாளமாக இந்நூலை மணிவாசக மன்றசார்பில் அச்சிட்டு, ஆவுடையார்கோவிலில் கோவில் கொண்டருளியுள்ள குருந்தமேவிய பெருந்துறையாரை, அவர்கள் மேலும் உடல் நலமுதலா அனைத்து நலங்களும் பெற அருள்செய்யுமாறு பிரார்த்தித்து, அவர்களுடைய அடிப்போதுகளிலே சமர்ப்பித்துக் கொள்கின்றோம்.

முன்னேத்தவம் சிறிதும் இல்லாத ஏழையேங்களையும் இதுபோன்ற நற்செயல்களில் ஈடுபடுத்தும் ஸ்ரீ சிவகாமி அம்மையார் பாகத்து ஸ்ரீசித்சபாநாயகப் பெருமானுடைய இன்னருளை வணங்கி, அவ்வின்னருள் பெறும் நன்னெறியின் கண் ஏழையேங்களை உண்ணின்றும், புறத்திருந்தும் செலுத்தி வருகின்ற அவ்வம்மையப்பருடைய, மாணிக்க வாசக அடிகளுடைய, எங்கள் ஆசிரியர் அவர்களுடைய பெரன்னார் திருவடிகளையும் சென்னிமிசைக்கொண்டு போற்றி வணங்குகின்றோம்.

கோகழி ஆண்ட குருமணிதன் தாள் வாழ்க !

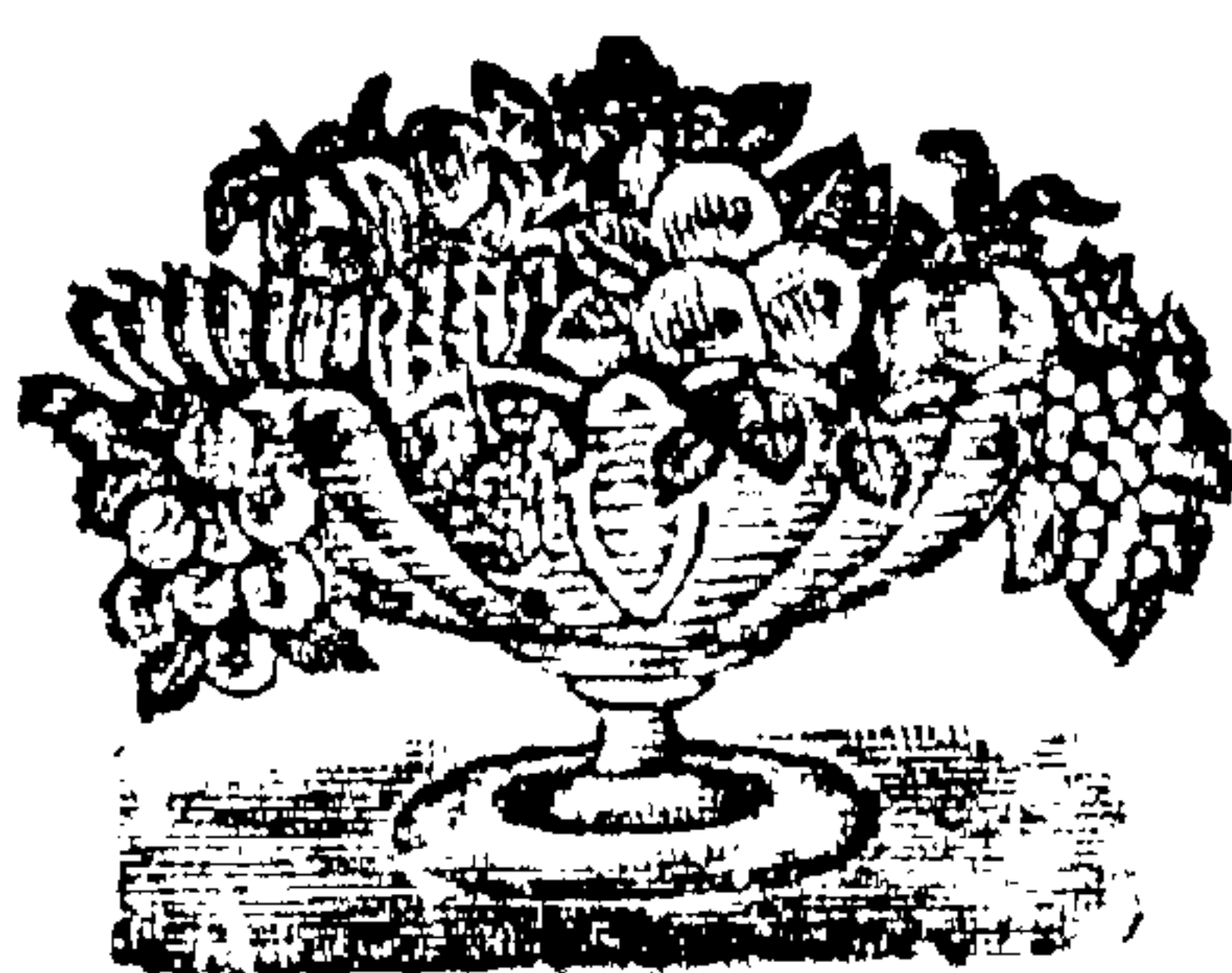
மணிவாசக மன்றம்

அரியலூர்.

19—12—1956

மாணவச் சிறுவர்கள்.

60
பெருமாள்
திருப்பெருந்துறை

மாணிக்கவாசகப் பெருமான்
திருப்பெருந்துறையிலுள்ள மூலப்படிமம்

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவாசகத் திருவாசகங்கள்.

- 1 வாழ்கின்றாய் வாழாத நெஞ்சமே வல்வினைப்பட்
டாழ்கின்றாய் ஆழாமற் காப்பானை யேத்தாதே
சூழ்கின்றாய் கேடுனக்குச் சொல்கின்றேன் பல்காலும்
வீழ்கின்றாய் நீஅவலக் கடலாய் வெள்ளத்தே.
- 2 ஆடு கின்றிலை கூத்துடை யான்கழற் கன்பிலை என்பருகிப்
பாடு கின்றிலை பதைப்பதும் செய்கிலை பணிகிலை பாதமலர்
சூடு கின்றிலை சூட்டுகின் றதுமிலை துணையிலி பிணநெஞ்சே
தேடுகின்றிலை தேருவுதோறல றிலைசெய்வதொன்றறியேனே.
- 3 சீவார்ந் தீமொய்த் தழுக்கோடு திரியுஞ் சிறுகுடி லீதுசிதையக்
கூவாய் கோவே கூத்தா காத்தாட் கொள்ளுங் குருமணியே
தேவா தேவர்க் கரியானே சிவனே கீறிதேன் முகநோக்கி
ஆவா என்ன ஆசைப் பட்டேன் கண்டாய் அம்மானே.
- 4 கெடுவேன் கெடுமா கெடுகின்றேன் கேடி லாதாய் பழி
கொண்டாய், படுவேன் படுவ தேல்லாம்நான் பட்டாற் பின்
னைப் பயனென்னே, கொடுமா நரகத் தழுந்தாமே காத்தாட்
கொள்ளுங் குருமணியே, நடுவாய் நில்லா தோழிந்தக்கால்
நன்றோ எங்கள் நாயகமே.
- 5 தவமே புரிந்திலன் தண்மல ரிட்டுமுட் டாதிறைஞ்சேன்
அவமே பிறந்த அருவினை யேன்உனக் கன்பருள்ளாஞ்
சிவமே பெறுந்திரு வெய்திற்றி லென்றின் திருவடிக்காம்
பவமே யருளுகண் டாய்அடி யேற்கேம் பரம்பரனே.
- 6 வருந்துவனின் மலர்ப்பாத மவைகாண்பான் நாயடியேன்
இருந்துநல மலர்புனையேன் ஏத்தேன்னாத் தழும்பேறப்
பொருந்தியபொற் சிலைகுனித்தாய் அருளமுதம் புரியாயேல்
வருந்துவனற் றமியேன்மற் றேன்னேநான் ஆமாறே.

- 7 ஆமாறுன் திருவடிக்கே அகங்குழையேன் அன்புருகேன்
பூமாலை புனைந்தேத்தேன் புகழ்ந்துரைப்பேன் புத்தேளிர்
கோமான்னின்திருக்கோயில் தூகேன்மேழுகேன் கூத்தாடேன்
சாமாறே விரைகின்றேன் சதுராலே சார்வானே.
- 8 விச்சக் கேடுபோய்க் காகா தேன்றிங் கேனைவைத்தாய்
இச்சைக் காளு ரெல்லாரும் வந்துன் தாள்சேர்ந்தார்
அச்சத் தாலே ஆழந்திடு கின்றே னூருரேம்
பிச்சைத் தேவா என்னுன் செய்கேன் பேசாயே.
- 9 அழுகேன் நின்பால் அன்பாம் மனமாய் அழல்சேர்ந்த
மேழுகே அன்னார் மின்னார் போன்னார் கழல்கண்டு
தொழுதே யுன்னைத் தொடர்ந்தா ரோடுந் தொடராதே
பழுதே பிறந்தேன் என்கொண் டுன்னைப் பணிகேனே.
- 10 யானே பொய்என் நெஞ்சம் பொய்என் அன்பும்பொய்
ஆனால் வினையேன் அழுதால் உன்னைப் பெறலாமே
தேனே அழுதே கரும்பின் தேளிவே தித்திக்கும்
மானே அருளாய் அடியேன் உனைவந் துறுமாறே.
- 11 தீர்க்கின்ற வாறேன் பிழையெனின் சீரருள் என்கொலென்று
வேர்க்கின்ற என்னை விடுதிகண் டாய்விர வார்வேருவ
ஆர்க்கின்ற தார்விடை உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
ஈர்க்கின்ற அஞ்சோடச் சம்வினை யேனை இருதலையே.
- 12 மாறுபட் டஞ்சென்னை வஞ்சிப்ப யானுன் மணிமலர்த்தாள்
வேறுபட் டேனை விடுதிகண் டாய்வினை யேன்மனத்தே
ஊறும்மட் டேமன்னும் உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
நீறுபட் டேயொளி காட்டும்போன் மேனி நெடுந்தகையே.
- 13 என்னை அப்பா அஞ்சல் என்பவர்இன்றினின் றெய்த்தலைந்தேன்
மின்னையொப் பாய்விட் டிடுதிகண் டாயுவ மிக்கின்மெய்யே
உன்னையொப் பாய்மன்னும் உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
அன்னையொப்பாய்எனக்கத்தனொப்பாய்என் அரும்பொருளே.

14 பெற்றது கொண்டுபிழையே பெருக்கிச் சுருக்குமன்பின்
வேற்றடி யேனை விடுதிகண் டாய்விடி லோகெடுவேன்
மற்றடி யேன்தன்னைத் தாங்குநர் இல்லையேன் வாழ்முதலே
உந்நடி பென்மிகத் தேறின் றேனைனக் குள்ளவனே.

15 புலன்கள்திகைப்பிக்க **பாணந்திகைத்திங் கொர்பொய்க்கெறிக்கே**
விலங்குகின் **தேனைவிடுதிகண் டாய்விண்ணும் மண்ணுமெல்லாங்**
கலங்கமுந் நீர்நஞ் சமுதுசெய் தாய்கரு னாகரனே
துலங்குகின் றேனடி யேனுடை யாயேன் தோழுகுலமே.

16 தனித்துணை நீநிற்க யான்தருக் கித்தலை யால்கடந்த
வினைத்துணை யேனை விடுதிகண் டாய்வினை யேனுடைய
மனத்துணை யேன்தன்வாழ் **முதலேனைக் கெய்ப்பில்வைப்பே**
தினைத்துணையேனும் பொறேன் துய ராக்கையிந்திண்வலையே.

17 வேறுப்பனவே செய்யும்என் சீறுமையெனின் பெருமையிற்ற
பொறுப்பவனே அராப்பூண் பவனேபொங்கு கங்கைசடைச்
சேறுப்பவனே நின் திருவரு ளால்என் பிறவியைவோர்
அறுப்பவனே உடையாய் அடியேன்உன் அடைக்கலமே.

18 ஆற்ற கில்லேன் அடியேன் அரசே
அவனி தலத்தைம் புலனாய்
சேற்றி லமுந்தாச் சிந்தை செய்து
சிவனேம் பெருமா னென்றேத்தி
ஊற்று மணல்போல் நெக்குநெக்
குள்ளே உருகி ஓலமிட்டுப்
போற்றி நிற்ப தென்று கொல்லோஎன்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே.

19 பாரோடு விண்ணாய்ப் பரந்த எம்பரனே
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
சீரோடு பொலிவாய் சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
யாரோடு நோகேன் ஆர்க்கெடுத் துரைக்கேன்
ஆண்டநீ அருளிலை யானால்
வார்கடல் உலகில் வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருகஎன் றருள்புரி யாயே.

20 பரிதிவாழ் ஒளியாய் பாதமே யல்லால்
 பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
 திருஷயர் கோலச் சிவபுரத் தரசே
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
 கருணையே நோக்கிக் கசிந்துளம் உருகிக்
 கலந்துநான் வாழுமா றறியா
 மருளனேன் உலகில் வாழ்கிலேன் கண்டாய்
 வருகஎன் றருள்புரி யாயே.

21 பாவநா சாவுன் பாதமே யல்லால்
 பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
 தேவர்தந் தேவ சிவபுரத் தரசே
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
 முவுல குருவ இருவர்கீழ் மேலாய்
 முழங்கழ லாய்கிமிர்ந் தானே
 மாவுரி யானே வாழ்கிலேன் கண்டாய்
 வருகஎன் றருள்புரி யாயே.

22 மானேர் நோக்கி மணவாளா மன்னே நின்சீர் மறப்பித்திவ்
 வுனே புகஎன் தனைநாக்கி உழலப் பண்ணு வித்திட்டாய்
 ஆனால் அடியேன் அறியாமை அறிந்து நீயே அருள்செய்து
 கோனேகூவிக் கொள்ளுநாள் என்றென்றுன்னைக்கூறுவதே.

23 சடையானே தழலாடி தயங்குமு விலைச்சூலப்
 படையானே பரஞ்சோதி பசுபதீ மழுவெள்ளை
 விடையானே விரிபோழில்துழ் பெருந்துறையாய் அடியேன்நான்
 உடையானே உனையல்லா துறுதுணைமற் றறியேனே.

(திருவாதவூரர்)

“ பெருஞ்சொல் விளக்கஞர் ”

“ ரத பெரும் புவை ”

திருவாளர் அ. மு. சரவண முதலியார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முன்னுரை.

இறைவன் திருவருளால் வெளி வருகின்ற 'அமுதடியடைந்த அன்பர்' என்னும் ஆராய்ச்சி நூலாகிய இஃது 1930ம் ஆண்டு எழுதப்பெற்று என் பெட்டியுள்ளே இருந்ததென்றும், அரியலூர் 'மணிவாசக மன்றத்'தாரால் இப்போதுதான் அச்சாகி வருகிறதென்றும் என் 'கட்டுரைப் பொழில்' என்னும் நூலின் முன்னுரையிற் குறிப்பிட்டிருக்கின்றேன். 1932ம் ஆண்டு எழுதிய 'இரு பெருமக்கள்' என்னும் நூலும் என் பெட்டியுள்ளே இன்னும் தங்குகிறதென்றும் அதற்குக் காரணமும் பிறவும் அந்த முன்னுரையிற் குறிப்பிட்டிருக்கின்றேன். திருவருள் கட்டுங்கால் அந்த நூலும் வெளிவரலாம்.

அமுதடியடைந்த அன்பர்' என்ற தலைப்பிலும், இந்நூலுட் காணப்படும் உட்பிரிவுகளாகிய 'மணிவாசகமும் கண்ணப்பரும்', 'திருவாசகமும் பாஞ்சோதி முனிவரும்,' என்பன போன்ற தலைப்புக்களிலும் பல சபைகளில் 30 ஆண்டுகட்கு முன்னிருந்தே யான் சொற்பொழிவாற்றியதுண்டு. அவ்வச்சபைகளிலே தலைமைவகித்த பேரறிஞர்களும், சொற்பொழிவைக்கேட்ட அறிஞர்பெருமக்களும், 'இக்கருத்துக்களை எழுதி நூல்வடிவமாக வெளியிட்டால் படித்த—படிக்கும் மக்களுக்கு உதவியாக இருக்கும்' என்று கூறினார்கள். அப்பெரியோர்களின் விருப்பப்படிதான் 1930ம் ஆண்டிலேயே இந்த நூலை எழுதிவைத்திருந்தேன். திருவருளால் இப்போதுதான் வெளிவருகின்றது.

இந்தூலுள் என்னுற் காணப்படுகின்ற குறைபாடுகளும் சில உண்டு. முதலாவது எளியநடையில்லை; கடினமான நடை என்பது. ஓரளவில் அஃது உண்மைதான். அதற்குக்காரணம், இஃது எழுதப்பட்ட காலமாகிய 1930ம் ஆண்டிலிருந்த மொழி நடையும் அக்காலத்திற் 'சிவஞான பாடியம்' முதலிய நூல்களில் என் உள்ளம் அழுந்திப் பயின்று வந்ததுமேயாகும்.

இனி 'எளியநடை' என்ற சொல்லும் அரசியற் செல்வாக்குள்ள சிலரால் விபரீத வியாக்கியானம் செய்யப்படுகின்றது. உதாரணமாக, 'கடற்கரை' என்று எழுதுவது தவறு; 'கடல்க்கரை' என்றுதான் எழுதவேண்டுமென்பது. முன்னரே படிப்படியாக மறைந்து வருகின்ற தமிழிலக்கணத்தைக் குழிதோண்டிப் புதைப்பதற்கு இதனினும்வேறு உபாயம் வேண்டாம் அன்றோ! அவ்விலக்கணத்தின் அடிப்படைத் தத்துவத்தை அறிந்தவர்கள் உள்ளங் கொதிக்காமலிருக்குமா? இன்னும், ஆங்கிலத்தோடு தமிழும் பல ஆண்டுகள் பயின்று பெரிய பட்டம் பெற்றவர்களும் இந்த வலை (எளியநடை)யிற் சிக்கியிருப்பதை, அவர்கள் 'ஆடல்கலை' என்றும், 'பாடல்கலை' என்றும் எழுதியிருப்பது காட்டுகின்றது. அச்சொற்கள் ஆடலாகிய கலை, பாடலாகிய கலை என்ற பொருள்களை உணர்த்துகின்ற 'ஆடற்கலை' 'பாடற்கலை' என்பன. அவற்றை மேற்கண்டவாறு எழுதினால் அப்பொருள்களைத் தாராததுமட்டுமல்ல; 'வானழிபழம்' 'கீரைகறி, என்பதுபோன்ற ஒலிக் கேட்டினையும் கொள்ளாதல் ஊன்றி கோக்குவோர்க்குப் புலனாகாது போகாது. இத்துணைக்கேட்டிற்கும் மூலகாரணம் 'எளியநடை'ப் பிரசாரமேயாகும். இக்கேடுகள் மலிந்து காணப்படும் இக்காலத்திற்குத் 'தமிழ் மறுமலர்ச்சிக் காலம்' என்று

பெயர் கூறப்படுகின்றது. 'மறு' என்ற சொல் 'குற்றம்' என்றபொருளையும் தருமல்லவா! எனவே 'தமிழ்மொழியிலே குற்றங்கள் மலருகின்ற காலம்' என்று கருதினால் அதிலே குற்றமில்லையல்லவா? இதிலிருந்து எளியநடை என்பதை அறவே வெறுப்பவன் யான் என்று யாரும் தவறாகக் கருதி விடலாகாது. மக்களின் கல்வித்தரம் குறைந்து வருகின்ற காலத்தில் அவர்களுக்கு விளங்கும்படி எளிய நடையில் எழுத வேண்டியதுதான். அதற்காக மேலே காட்டியதுபோன்ற இலக்கணக் கொலை, ஒலிக்கேடு முதலியவற்றைப் பயன்படுத்தலாகாது என்பது எளியேனுடைய உள்ளக்கிடை. உள்ளக்கொதிப்பால் இதுபற்றிச் சிறிது விரித்து எழுத நேர்ந்தது. அறிஞர்கள் பொறுப்பார்களாக.

இனி இரண்டாவது இந்த நூல் 132-வது பக்கத்தில், 'இதனை கோக்குழி. 1914-ம் ஆண்டு தொடங்கி 1918-ம் ஆண்டு வரை நடந்த ஐரோப்பிய மகாயுத்தமும் இதற்கிணையாகா தென்னலாம்' என்று எழுதப் பெற்றிருக்கும் பகுதியைப் படிக்கும் அன்பர்கள் 'அதன் பின்னர் 1939ல் தொடங்கி நடந்த பெரும்போர் குறிக்கப்படவில்லையே! காரணம் என்ன?' என்று சிந்திக்கலாம். அதற்கும் காரணம் இஃது 1930 லேயே எழுதப்பட்டதுதான் என்பதைப் பணிவுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மூன்றாவது நூலுள் எழுத்துப் பிழைகள் முதலிய பல பிழைகள் நேர்ந்துவிட்டன காரணம் யாதென்பதை ஆராய்வதிற் பயனில்லை பிழைதிருத்தப் பகுதியைப் பார்த்து முதலிற் பிழையைத் திருத்திக்கொண்டு படிக்குமாறு படிக்கும் அன்பர்களை வேண்டிக்கொள்கின்றேன்.

இந்த நூலைத் தங்கள் சொந்தச் செலவில் வெளியிட்ட அரியலூர் மணிவாசக மன்றத்தாரைப் பற்றிச்

சில கூறக் கருதுகின்றேன். அம் மன்றச் செயலாளர் இருவர். ஒருவர், மு. பாலசுப்பிரமணியம்; மற்றொருவர் க. குமரவேல். இவ்விருவரும் தங்கள் உள்ளம் பேராற் பெயரும் ஒன்றாகவே இருக்கவேண்டுமென்று கருதி 'முருகவேல்' என்ற பெயரை வைத்துக்கொண்டார்கள். என் அருமை மாணவர்கள் சுருங்கக் கூறின் பழைய காலத்துக் குருகுல மாணவர்கள் போல் கற்பண்பே வடிவமாக உள்ளவர்கள். ஆனால் அவர்கட்கு ஆசிரியனாக இருக்கும் தகுதி எனக்கில்லை என்பதை யானும் என் உயிர்க்குயிரா யுள்ள இறைவனும் அறிவோம். ஆனால் என்னைப்பற்றி அவர்கள் கொண்டிருக்கும் கருத்தோ, நினைத்தாற்கூட எனக்கு வெட்கத்தைத்தருவது. அவர்கள் பாவனை முற்றி. அப்பாவகப் பயனாகத் திருவருள் என்னை அத்தகுதி யுடையனாக்கும் என்று நம்புகிறேன்

அவர்கள் என்னோடு நெருங்கிப் பழகியவர்களாத லால், எக்காரணம் பற்றியும், யாரையும், எதையும் யாசிக் காத என் கொள்கையையும் நன்றாக அறிவார்கள்.

எனவே ஒருமுறைக்குப் பன்முறை என்னை வற் புறுத்தி, யான் எழுதிவைத்திருந்த கையெழுத்துப் பிரதியை வாங்கி நூலாக வெளியிட்ட அவர்கட்கு இறைவனது பூரண அருளால் எல்லா நலங்களையும் அருளுமாறு எனது ஆன்ம நாயகனும், எல்லாம் வல்லவனுமாகிய தில்லைக்கூத்தன் திருவடி மலர்களை வேண்டிச் சிந்தித்து வாழ்த்தி வணங்குகின்றேன்.

திருச்சிராப்பள்ளி }
19-12-56 }

அ. மு. சரவணன்.

உ-
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

எழுதரு மறைக டேரு
விறைவனை யெல்லிற் கங்குற்
பொழுதறு காலத் தென்றும்
பூசனை விடாது செய்து
தொழுதகை தலைமே லேறத்
துளம்புகண் ணீருண் முழ்கி
அழுதடி யடைந்த வன்ப
னடியவர்க் கடிமை செய்வாம்.

[திருவினையாடற்புராணம்]

அழுதடியடைந்த அன்பர்

உ
நீருச்சிற்றும்பலம்.

புழுவினாற் பொதிந்திடு குரம்பையிற் பொய்தனை யொழிவித்திடும்
எழில்கொள் சோதியெம் நீசனெம்பிரா னென்னுடையப்பனென் றென்று
தொழுதகையினராகித் தூய் மலர்க் கண்கள் நீர்மல்குந் தொண்டர்க்கு
வழுவினா மலர்ச் சேவடிக் கணஞ்சென்னி மன்னி மலருமே”
(தீருவாசகம் சென்னிப்பத்து)

“ அழுதடியடைந்த அன்பர் ” என்பார் யார்? இத்
தோடராற் குறிக்கப்படும் பெரியார் யாவரென முன்னர்
அறிந்து கோடல் வேண்டும். இன்றேல் இது எந்தப்
பெரியாரைக் குறித்து, எந்தப் புலவர் பெருமானால் எந்த
நூலிற் கூறப்படுகின்றதோ அதனை அறிந்தார் சிலரோழிய
அறியாதார்க்கு “இவர் யாவராயிருத்தல் கூடும்” என ஒரு
ஐயுறவு தோன்றுமன்றே! அஃது இ த் தோடரைத்
தோகுத்து வகுத்துச் செய்திருக்கும் ஆராய்ச்சியுரையிற்
கூர்ந்து செல்லும் அவருடைய அறிவினை இடையிடையே
சேன்று தடுக்குமாதலின் அனைவரும் அறிந்த விளக்கமான
பேயரால் அப்பெரியாரை முன்னர் உணர்ந்துகொண்டு
மேலே செல்லுதல் பொருந்துவதொன்றாகும்.

“ அழுதடியடைந்த அன்பர் ” என்பார் பரந்த
இந்நிலவுலகின்கண் ஒவ்வொரு காலத்தில் அஃகி அகன்ற

அறிவினையுடைய பேருமக்கள் பலரால் ஆக்கப்பட்டு ஒன்றோடொன்று கருத்து ஒவ்வாது மாறுபட்டனவாய்ப் பரந்து விரிந்து கிடக்கும் பலவேறு சமயங்களையும் தன் உறுப்புக்களாகக்கொண்டு ஒளிர்வதும்; இற்றை நாளிற் றோன்றுகின்ற சமயங்களையும் அங்ஙனமே கொள்ளா நிற்பதும்; மேல் வருஞ் சமயங்களையும் ஏற்றுக்கொள்ள இடந்தந்து திகழ்வதும்; அன்பும் அருளுமாகிய அடிப்படையால் ஆக்கப்பட்டதுமாகிய பொதுக் கொள்கையாம் சைவ சமயமும், அதன் சாதனங்களும் இன்றும் நாளையும் நின்று நிலவுமாறு இறைவன் திருவருளாற் றோன்றி அருளிய சமய குரவராம் பேருமக்கள் நால்வரும் ஒருவரும்; பெயரள வினாலே தனது சிறப்பினைத் தோரிவிக்கும் உண்மை நேறி யென்னும் சன்மார்க்கத்தில் நடந்து நமக்குக் காட்டி யருளியவரும்;

“**திருத்துற வேதச் சரப்பொருள் முழுதும்**

குறுத்துற நீழலிற் கொள்ளை கொண்டவரும்”

அங்ஙனங்கொள்ளை கொண்ட பொருளைத் தாமே நுகரும் உலோபிகள் சிலர் போலாது “நான் பேற்ற இன்பம் பேருக விவ்வையகம்” என்னும் பேரியாரியல்புப்படி “முழுதுலகுந்தருவான் கோடையே **சென்று** முந்துமினே” எனவும், “தன் அடியவர்க்கு மூல பண்டாரம் வழங்கு கின்றான் **வந்து** முந்துமினே” எனவும் முறையே தம்மோடுன் உள்ளவர்களையும் பின்னுள்ளவர்களையும் செலுத்தி நுகர்வித்தவரும்; இன்னும் தமக்குப் பிற்காலத் தவராகிய நம்மனோரும் அதனை அடைந்துய்யத் திருவுள்ளங் கொண்டு, பல பதிகங்களையோ அன்றி ஒரு பதிகத்தையோ பல திருப்பாட்டுக்களையோ அன்றி ஒரு திருப்பாட்டினையோ பல தோடர்களையோ அல்லது ஒரு தோடரையோ, பல மொழிகளையோ அல்லது ஒரு மொழியையோ அன்புடன் ஓதினார்களானால் அவர்கள் ஊனை உருக்கி உணர்வைப்

பெருக்கி மனத்தைக்கரைத்து மலத்தைக் கேடுத்துத்
தேனும் பாலும் தீங்கன்னலுமமுதுமாய்த் தித்தித்து என்
பினை உருக்கி அன்பராக்கவல்ல கருவாசம் போக்கும்
திருவாசகமேன்னும் ஒப்புயர்வற்ற திப்பிய தேனைத்
தமது மலர் வாயி னி ன் றும் வறியச்சேய்தவருமாகிய
மாணிக்கவாசகராவார்

எனவே அழகுடி யடைந்த அன்பர் என்பவர்
மாணிக்கவாசகர் என்பது பெற்றும் பெறவே, முன்;
ஐயற்றார் சிலர் பின்னும் மற்றொரு ஐயத்திற்கு ஆளாவர்
அது “நமது அடிகள் ஏதுமற்ற வாதவூரின்கண் போத
வடிவினராய்த் தோன்றிய” ஞான்று அவரை அரிய புதல்
வராகப் பெறுதற்கு அளவிறந்த தவமாற்றிய அன்னையும்
அத்தனும் **திருவாதவூரர்** என்னும் பிள்ளைத் திருநாமம்
இட்டதாகக் கேட்டோம். திருவாதவூரர் இளம் பருவத்
திலேயே கலைகள் அனைத்திலும் வல்லுநராய்ச் சிறந்து
விளங்குதலை அறிஞர் வாயிலாக அறிந்த பாண்டி மன்னன்
அவரைத் தன்னிடம் வரவழைத்து அவர் கல்வி, அறிவு
ஒழுக்க முதலியவற்றைக்கண்டு வியந்து காவற்றேரை
நடாத்தும் நமக்கு அறிவொழிக்க துச்சான்ற இப்பெரியாரைத்
துணைக்கோடல் அரியவற்றுளெல்லாம் அரிதாம் இன்றியமை
யாப்பேரும் பெறன்றோ? “தம்மிற பெரியார் தமராவோமுகு
தல், வன்மையுளெல்லாந்தலை” அல்லவா? நமது பாரம்
அமைச்சரைக் கண்ணுக்கொண்டு நடத்தப்பெறுவதன்றோ?
அவ்வமைச்சர் தாமும் அங்ஙனம் “அறனறிந்து மூத்த
அறிவுடைய” ராய்க் கிடைப்பின் அவர் நட்பைப் பேணாது
விடுதல் “பல்லோர் பகைகொளலிற் பத்தடுத்த தீமை”
யுடையதன்றோ? எனக்கருதி அவர் நட்பின் பேருமையை
உணர்ந்து அதனைக் கொள்ளும் திறனறிந்து, அவர்
உவப்பனவாய் பலவரிசைகளை நல்கித் தனக்கு முதலமைச்

சராக அமைத்துக்கொண்ட காலத்தில் தென்னவன்பிரம
ராயர் என்னும் பெயர் அளித்ததாகவும் அறிந்தோம்.

பின் தென்னவன் பிரமராயர் அரசனுக்குக்
கண்ணும் கவசமும் போலிருந்து காவற்றேரை நடாத்து
விக்குங் காலத்து, இளமையிலேயே கற்கவேண்டிய நூல்
களைக் கற்று அ த ற் கு த் த க ஒழுகியதன்பயனாக நீத்த
வநித்த வேறுபாட்டுணர்வுடையவராய்த் துன்பப் பிறவியில்
உவர்ப்பும் இன்பவீட்டில் விருப்பும் ஒங்க, அவற்றை
முறையே போக்கவும் ஆக்கவும் நல்ல நேறியினைத் தட்
நூலுணர்வாலும், நுட்பவுணர்வாலும் ஆய்ந்தாய்ந்து
வல்லார் பலரிடம் கேட்டுக் கேட்டும் அவையனைத்தும்
நீர்வேட்கை யுற்றுகொருவன் உவரி நீரை உண்டா
லோப்ப மேலு மேலும் ஐயத்தை விளக்கக் “கற்றூரை
யான் வேண்டேன், கற்பனவு யினியமையும்” என்ற
கருத்துடையராய்,

“காவிலாத போன்பினுக் கெளிவரும் கருணைக்
கூவனாரு ளன்றியிக் கொடிய வெம்பாசம்
புரையில் கேள்வியாற் கழிப்பது புணையினுலன்றி
உரவு நீர்க்கடல் காங்கொடு நீந்துவ தொக்கும்”

ஆதலின் “நா த னு கி ய தன்னையுமென்னையும் நல்கும்
போதனாகிய குருபரன் வருவதெப்போது” என அதவினை
ஆசிரியனை நாடுவதிலும், புறவினை மன்னன் கோல்
கோணாது நடத்துவதிலும் வைத்து ஒழுகுங் காலத்தில்
“வேண்டுவோர் வேண்டுவதே ஈவான்” அருளால் ஒரு
நாள் குதிரைப் பாதுகாவலாளர் சிலர் மன்னன் அவை
யினை யடைந்து வணங்கி ‘அரசர் பெரும! நமது
மந்துரையிலுள்ள குதிரைகளுக்கு நேர்ந்த ஒரு நோயினால்
இறந்துபட்டன பல; எஞ்சி நின்றன சிலவே; அவையும்
பெரிதும் மூ ப் பு டை ய வு ம் எய்ப்புடையவையாயுள்ளன.

அதலின் நமது அரசியல் முறைக்கு வேண்டுங் குதிரைகள்
 எவ்வளவோ அத்துணையும் இன்றே வேண்டப் பெறுவன
 என்று கூற அதனைக் கேட்ட அரசர் பெருமான் அண்மை
 பிரிந்த அமைச்சர் பெருமானை நோக்கி “வாதஞ்
 வள்ளால்! நீவிர் இப்பொழுதே நமது பொருளறையினைத்
 திறந்து வேண்டு பொருள்களை எடுத்துச்சேன்று நமது
 ஆட்சிக்கு வேண்டும் குதிரைகள் எவ்வளவோ “அவ்வள
 வையும் வாங்கிக்கொண்டு வருவீராக” என்று கூற
 அதற்குடன்பட்ட அடிகள் அவ்வாறே வேண்டிய பொருள்
 களை யெடுத்து யானைகள் மீதும் ஓட்டகங்கள் மீதும்
 ஏற்றி எவலாளருடன் முன்னே அனுப்பி, தாம் ஆல
 வாயண்ணலையும் அங்கயற்கண்ணம்மையையும் வணங்கி
 விடை பெற்றுக்கொண்டு திருப்பெருங் துறையை நோக்கிச்
 செல்லுங்கால் அவ்வெல்லையானது ‘அடுத்திட அடுத்திட’
 அகத்துவதை வெள்ளமடுத்திட, முகிழ்த்தகைம் மலர்க்
 கமலம் உச்சி தோடுத்திட, விழிப்புநால் துளித்திட வீளைக்கே
 விடுத்திடு மனத்தருள் விளைந்திட நடந்து. ஓ! எதென்ன
 வியப்பு! என்னுட்பல இன்பங்கள் நிகழ்கின்றன; என்னைப்
 பிணித்திருந்த காட்டு ஒன்று நீங்கினது போலுந் தோன்று
 கின்றது; என்தலையில் ஏற்றியிருந்த சுமை ஒன்று இறங்
 கினாற்போலுங் காண்கின்றேன்; “நெருப்பிலிருவெண்ணை
 யென நெஞ்சருக என்னைஉருக்கு”கின்றது; இவற்றால் “எனை
 ஒளித்தமல ஆற்றல் கருக்குமவனாகி எனை ஆள்கருளை
 வள்ளல் இருக்குமிடனே இது”வேன எண்ணி நகரிற்
 புருந்து நீராடித் திருக்கேகாயிலுட்புக்கு வலமாக
 வருகின்றார்.

வரும்பொழுது ஆங்குள்ள குருந்த மரத்தினடியில்
 தம்மை ஆட்கொள்ளும் பொருட்டு ஓர் அந்தணக் குலக்
 குரவனாகி வேதநூல் ஒருமருங்கின் மீளிரவும், சைவப்
 போதநூல் ஒருபுடையிற்றிகழவும், கீதநூல் ஒரு சிறை

யினிற் கிளரவும் சமய பேதநூல் ஒரு பக்கலில் வாய் விட்டுப் பிறங்கவும், மற்றொருபுறத்தில் 'சரியையாதி நாற்பாதமுந்தலைதேரிந்துணர்ந்த பேரிய மாணவர் கழகம் வினாவிடை.பேச'வும், பிறிதொரு பக்கலில் சரிதை வல்ல மெய்த்தொண்டரும் சம்புவுக்கினிய கிரியை செய்யு நன்மைந்தரும் கிளர் சிவயோகந், தேரியுஞ் சாதகக் கேளிருந் தேசிகத் தன்மைபுரியும் போதகச் செல்வரும் அளப்பிலர் பொலிய'வும், வேறொரு மருங்கில் பாசங் கழித்த கண்களால் அரனுருக்கண்டு கோண்டலகில் விழித்த கண்குருடாகிய வீரர்பலர்' ஒழித்த நோன்பினராய் ஆடுகின்றவராய்ப் பாடுகின்றவராய் உலகம் பழித்த செய்கையராய் அழுதலையுடையராய் நகையினையுடைய ராய்த் திரியவும், பிறிதோரிடத்திற் கோவண உடையும் கைப்பலி உண்டியும் அடியார் உறவும் கலன் கண்டியும் பார்படுக்கையுமாகக் கொண்டு பகல், இரா. முதல், ஈறு. இடையில்லா விடத்து உறங்கும் வாழ்க்கையை மேற் கொண்ட வீஞ்ஞையர் பலர் "கரவியுள்ளமாம் விசும் பிடைக்காசற விளங்கும், பரசிலாச் சுடர்க்குதய மீறின மையாற்பகலும், இரவும் நேர்படக் கண்டிலரியன்று செய் நித்த, விரதமாதி நோன்பிழந்து உறை"யவும் இருத்தலைக் கண்டனர்.

காண்டலும் அவ்வாசிரியன் அருட்குறிப்பு உள்ளத் தின்கண் உணர்த்த "மன்றுளாடிய ஆனந்தவடிவமும் வடவால், ஒன்றி நால்வருக்கசைவற உணர்த்தியவுருவும், இன்று நாயினேற் கேளிவந்த இவ்வுருவமே" என்று உணர்ந்து முன் பணிந்து அஞ்சலி முடிமேல் அணிந்து என்புநெக்கிட உருகித் துன்ப வேம்பவவலை அறுத்திட வலையிற்பட்டனர்; ஆண்டவனாகிய அவ்வருட்குரவன் அடிகளின் உடல், பொருள், உயிர் மூன்றையும் நீருடன் வாங்கிக்கொண்டு அருட் கண்ணினால் மலத்தைப்

போக்கித் திருவடியை முடியிற் சூட்டிச் சேங்கரத்தைச்
சேன்னியில் வைத்துச் சூக்குயமாகிய திருவைந்தேழுத்தை
உபதேசித்துப் “பார்த்த பார்வையால், இரும்புண்ட நீரெனப்
பருகும் அத்தீர்த்தன்றன்னையுங் குருமொழி செய்ததுந்
தம்மைப், போர்த்த பாசமும் தம்மையுமறந்து மெய்ப்
போத, முர்த்தியாயொன்றும் அறிந்தில” ராகிய வாதவூர்
முனிவர் நாவின்கண் ஞான வானிவந்து தங்க, அவ்
வருட்குரவன் அளித்த இன்பமானது ‘தேனும் பாலும்
தீங்கன்னலுமமுதுமாய்த் தித்தித்து ஊனையும் என்பினையும்
உருக்க, உள்ளொளியுணர்ந்து தோழுதகையினராய்த்
துளங்கிய முடியினராய்த் **துஞ்ப அமுத கண்ணின
ராய்ப்** பொடிப்புறு மியாக்கையராய் நாக்குத் தழுதழுத்த
அன்புரையினராய்த்தமை இழந்தவராய் அழல்வாய் இழுதை
யன்ன மெய்யினராய்’ நின்று இன்பமாகிய ஆருனது
உள்ளமாகிய ஏரியின்கண் நிறைந்து புறத்திற் கசிந்தாற்
போன்று துதிப்பாராயினர்: அப்போழுது,

“ பழுதி லாதசொன் மணியினைப் பத்திசெய் தன்பு
முழுது மாகிய வடத்தினுன் முறைதொடுத் தலங்கல்
அழுது சாத்து மெய்யன்பருக் ககமகிழ்க் தையர்
வழுவீ லாதபேர் மாணிக்க^{வாசக} வென்றார் ”

என்று அவர் வரலாற்று மூலமாக அறிந்தோம்.

இன்னும் அவர் ஆண்டவனாலே ஆட்கொள்ளப்
பட்டதனாலும், திருவாசகச் சேந்தேனை ஊட்டி நம்மனோரை
ஆட்கொண்டதனாலும் **ஆ ஞ டை ய அ டி க ள்** என்று
பேரியார் கூறக் கேட்டோம். இங்ஙனம் திருவாதவூரடி
களேன்றும் தேன்னவன் பிரமராயரேன்றும், மாணிக்க
வாசகரேன்றும், ஆளுடைய அடிகளேன்றும் அடிகளின்
பெயர்களைக் கேட்டோமேயன்றி அமுதடி யடைந்த அன்பர்
என ஒருபெயர் கேட்டோமில்லையே? இப்பெயரிட்டார்
யாராயிருத்தல் கூடும்?

இப் பெயர் கூறியவர் யார்? என்பதை ஆராய்வோம். ஆண்டவன் ஆலவாயின்கண் அடியார்களுக்கு அருளும் போருட்டு அருட்டிரு மேனிகோண்டு ஆடியருளிய அறுபத்து நான்கு பேருவினையாடல்களையுந் திருவினையாடல் என்னும் பெயரிய நூலாகப் பத்திச்சுவை நனிகோட்டக் கோட்டப் பாடிய பரஞ்சோதி முனிவரென்பார் அந்நூலின் பாயிரத்துள் சமயகுரவர் நால்வருக்குந்துதி கூறுமுறையில்

“ எழுதரு மறைக டேறா விறைவனை யெல்லிற் கங்குற்
பொழுதறு காலத் தென்றும் பூசனை விடாது செய்து
தொழுதகை தலைமேலேறத் துளும்புகண் ணீருண்முழ்கி
அழுதிடி யடைந்த வன்பனடியவர்க் கடிமை செய்வாம் ”

என மணிவாசகரைத் துதிப்பாராயினர் இன், இவ் ஆளுடைய பிள்ளையாரை வழந்து முகத்தால்,

“ கடியவிழ் கடுக்கை வேணித் தாதைப்போற் கனற்கண்
மீனக்
கொடியனை வேவ நோக்கிக் குறையிரத் தனையான்
கற்பிற்
பிடியன நடையாள் வேண்டப் பின்னுயி ரளித்தாக் காத்த
முடியணி மாடக் காழி முனிவனை வணக்கஞ் செய்வாம் ”

என அவர் வரலாற்றிற் சிறந்ததொரு பகுதியாகிய பாண்டியன்மீது வெப்புநோயை விடுத்துப்பின் நீக்கியருளிய செய்தியையும், ஆளுடைய அரசுகளைப்போற்று முகத்தால்

“ அறப்பெருஞ் செல்வி பாகத் தண்ணலஞ் செழுத்தா
லஞ்சா
மறப்பெருஞ் செய்கை மாறா வஞ்சக ரிட்ட நீல
நிறப்பெருங் கடலும் யார்க்கு நீந்துதற் கரிய வேழு
பிறப்பெனும் கடலு நீத்த பிரானடி வணக்கஞ் செய்வாம் ”

என அவர் வரலாற்றிற் சிறந்ததொரு பகுதியாகிய கல்லைப் புணையாகக் கொண்டு கடலைக் கடந்து கரையேறிய செய்தியையும், ஆளுடைய நம்பிகளைத் துதிக்கு முகத்தால்

“அரவக லல்கு லார்பா லாசைநீத் தவர்க்கே வீடு
தருவமென் றளவில் வேதஞ் சாற்றிய தலைவன் றன்னைப்
பாவைதன் புலவி தீர்ப்பான் கழுதுகண் படுக்கும் பாஞ்
இரவினிற் றூது கொண்டோ வினையடி முடிமேல்
வைப்பாம்”

என அவர் வரலாற்றிற் சிறந்ததொரு பகுதியாகிய
பரவையார் மனைக்கும் பரமனைத் தூதனுப்பிய செந்த
யையுங்குறித்து ஆளுடைய அடிகளைக் கூறுங்கால் அவர்
வரலாற்றிற் காணப்படும் சிறந்த பகுதிகளில் ஒன்றை
யேனும் கூறாமல் மற்றும், வேம்பத்தூர் நம்பியும் கடவுண்
மாழனிவரும் முறையிற் தாமியற்றிய திருவிளையாடலிலும்
திருவாதவூடிகள் புராணத்தினும் கூறுததாகிய, ‘இறைவனை
இடையாது வரீபட்டு **அழுது அவனடியடைந்தார்**’
என்னுந் செந்தியைத்தான் படைத்துக் கொண்டு மேற்
காட்டிய “எழுதருமறைகள்” என்னும் செய்யுள்பற் கூறி
இருப்பதைக் கூர்ந்து நோந்தங்கால் இது நுறுகி
ஆராய்வதற்குரிய தோன்றென்பது புலனாகும்.

பரஞ்சோதி முனிவர் இயற்றிய திருவிளையாடற்
புராணத்தில் அடிகளோடு தொடர்புடைய நான்கு பாடலங்
களிலும் பிறவிடங்களிலும் திருவாசகக் கருத்துக்கள்
பலவும் அடிகள் பலவும் தொடர்கள் பலவும் காணப்
படுகின்றன, இதனால் இவர் அடிகள் வரலாற்றைக் கூறிய
எனைய இருவரின் திருவாசகமென்னும் தேன் கடலில்
நன்கு திளைத்தவர் எனத் தெரிகின்றது.

இனி அடிகள் வரலாற்றைக் கூறுமறையில்
மற்றைய இருவரோடு சிறசில பகுதிகளில் முரண்
படுகின்றனரே எனின், அங்ஙனமே அவ்விருவரும் பல
விடங்களில் ஒருவரின் ஒருவர் மாறுபடுகின்றனர்.
அடிகள் வரலாறு இம் மூவர்களாலும் பேரும்பாலும் திரு

வாசகத்திற் காணப்படும் ஆதரவுகளைக் கொண்டும் சிறு பான்மை சேவிவழியாக வந்த செய்திகளைக் கொண்டும் ஆக்கப்பட்டதாகலின் இம்முரண் நேருதல் இயல்பே ஆனால் ஒவ்வொருவர் மாறுபாட்டிற்கும் திருவாசகத்திற் சான்றுகள் உள. அவற்றைக்கொண்டு இதுதான் எனத் துணிந்து இம்மூவரும் வரையறுத்துக் கூறினார்களில்லை இதனை நோக்க நமது அடிகள் வலாறு தேய்வச் **சேக்கிழார்** பேருமான் திருவாயாற் கூறப்படாதுபோனது சைவவுலகம் செய்ததவக் குறைவு போலும். இனி, இம் மூவராலும் கூறப்படாதனவும் திருவாசகச் சான்றுகள் உள்ளனவுமாய் பகுதிகளும் உள. அவற்றை நுணுகி ஆராய்ந்து காண்பது எம்மனோர்க்கியலாததோன்றாயினும் என் புல்லறிவிற்குப் புலனாகியதொன்றை இங்குக் குறிப்பதற்கு முன் ஒன்று தேரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இவ்வாராய்ச்சி, நமது நாட்டின்கண் தமிழ்மொழி தலைசிறந்து நின்ற ஒரு காலத்தில் அம்மொழியை ஐயந்திரிபறக்கற்று வல்ல புலவர் பேருமக்கள் தலையில் 'சிவானுபூதிப்பெருஞ்சேல்வர்' என்னுஞ்சுமையை ஏற்றி அவரியற்றிய நூல்களைப் பிள்ளையார்கழிமுதல் முற்றிற்று வரையில் வரிவரியாக எழுத்தேழுத்தாக நம்ப வேண்டுமென்னுங் கொள்கையை மேற்கொண்டு, அறிவிற்கு ஓர் எல்லை கட்டிக்கொண்டு ஆராய்ச்சி என்னுஞ்சொல்லைக் கேட்டவளவிலே தலை நடுக்கு மக்கள் சிலருக்கு கைப்பாக இருக்கும். ஆனால் இக்காலம் ஆராய்ச்சிக்கு மதிப்புத்தருகின்றது எனக்கருதி அதற்குத்தகுதி இல்லாத பலர் அத்துறையில் இறங்கி முறை தவறிச் சேல்கின்றார் எனக் கூருமலும் இருக்க இயலவில்லை. ஆராய்ச்சி வல்ல நருக்குப் பொதுவாக இருக்கவேண்டிய குணங்கள் பல. அவை இயற்கை அறிவின் கூர்மை, நன்கு கற்று வல்ல

புலமை, பன் மொழிப்பயிற்சி, நடுவுநிலைமை, நாம் ஆராய்ச்சி அறிவாற் சிறந்துள்ளோம் என்னுந் தருக்கின்மை முதலிய பலவாம். இனி, சிறப்பாக வேண்டப்பெறுவதொன்றுண்டு அது, ஒரு ஆசிரியரைப்பற்றி ஆராயப்புகுந்தால் அவர் யற்றிய நூல்களை எழுத்தேண்ணிப் படித்தல். அங்ஙனம் படித்த பின்னர் மேற்கூறிய பொதுக்குணங்களுடையார் ஆராய்ச்சிக்குத் தலைப்படவேண்டும். இன்றேல் உண்மை புலனாதல் அறிதாம். அவ்வாராய்ச்சியுடையார் முடிபிலும் தவறு நேருதல் இயல்பாகலின் தாங்கண்டதே உண்மை என்றும் பிறர் அதனை முற்றும் நம்ப வேண்டுமென்றும் கொள்ளுதலுஞ் சிறப்பாகாது. அங்ஙனங் கொண்டாராயின் மேற்காட்டிய அறிவிற்கு எல்லை கட்டுங் குழுவினருக்கும் இவருக்கும் வேறுபாடில்லை. அவர் முடிபின் வழுவினால் அவர் பேருமைக்கு நேர்ந்த இழக்கொன்றுமில்லை. இற்றை நாளில் மாணவர்கள் பலர் ஒருநூலைப் படிக்கத் தொடங்கி பாயிரத்தைப் படித்து முடிப்பதற்கு முன்னரே அவ்வாசிரியர் காலம் முதலியவற்றை ஆராயத்தலைப்பட்டு விடுகின்றனர். திருக்குறள் கற்கப்புகுந்த ஒருவர் 'கடவுள் வாழ்த்திற்கடுத்த 'வான்சிறப்பு'ப் படிக்கும் பொழுதே கற்றுவல்ல புலவர் குழுவிற் சென்று 'அசட்டுப் புலவர்களே! திருவள்ளுவர் காலத்தைக் காணமுடியாமல் விழிக்கின்றீர்களே யான் கண்டு கொண்டேன்' என்றார். புலவருள் ஒருவர் 'தம்பி! நேற்றுத்தானே என்னிடம் வந்து திருக்குறள் வாங்கிக்கொண்டு சென்றனை, இன்று எங்ஙனம் பொய்யா மொழியார் காலத்தை மெய்யாக உணர்ந்து கொண்டனை' என வினாவினார். உடனே அவர் 'வான்சிறப்பில் துப்பாக்கி என்று வந்திருக்கின்றதே அது உங்கள் கண்ணுக்குப் புலப்படவில்லையா? என்று "துப்பார்க்குத் துப்பாய் துப்பாக்கி" என்னுங் குறளைக் கூறி ஆசிரியர் காலம் துப்பாக்கி என்னுஞ்சொல் நமது நாட்டிற்கு வந்த பின்னர் தான் என முடிவு கட்டினர்.

இவற்றை நோக்க ஆராய்ச்சி என்னும் திருமகள் ஒருபால் மேற்காட்டிய குணங்களமைந்த நல்லாரின் தூய உள்ளமாகிய அரங்க மேடையில் நடக்கின்றாள். மற்றொருபால் அவள் பேய் வடிவேடுத்து அக்குணங்களில்லாத புன் மக்களிடம் தலைவிரித்துத் தாண்டவமாடுகின்றாள். எங்ஙனமாயினும் உண்மைகளானும் நோக்கத்தோடு கூடிய ஆராய்ச்சி வேண்டுமென்பது ஒருதலை ஆராய்ச்சிக்குங்கூத்துவேற்றுமைக்கும் இடந்தராத நாடு நாடன்று. இற்றை ஞான்று நம் நாட்டிலுள்ள மக்கள் ஒரு சிலரின் குறுகிய நோக்கம் பற்றி இதனைச் சிறிது விரித்து எழுத நேர்ந்தது. அறிஞர்கள் பொறுப்பாராக.

இனி மேற்குறிக்கின்றேனென்றதை எண்டுத்தருகின்றேன். அடிகளின் வரலாறு பெரும்பாலும் திருவாசகத்திலுள்ள ஆதரவுகளைக்கொண்டு எழுதப்பட்டது என முன்னரே காட்டப்பட்டது. அடிகள் தம்மை இறைவன் இறைவியோடும் வந்து ஆட்கொண்டானெனத் திருவாசகத்திற் பல விடங்களில் கூறியருளுகின்றார்; அவை,

“கூறுடைய மங்கையுந்தானும் வந்தருளி”

(கீர்த்தித் திருவகவல்)

“கருவா யுலகினுக் கப்புறமா யிப்புறத்தே

மருவார் மலர்க்குழன் மாதிரெனும் வந்தருளி

அருவாய் மறைபயி லந்தணை யாண்டு கொண்ட

திருவான தேவற்கே சென்னூதாய் கோத்தும்பீ”

(திருக்கோத்தும்பீ)

“நானுமென் சிந்தையும் நாயகனுக் கெவ்விடத்தோம்

தானுந்தன் தையலுந் தாழ்சடையோ னுண்டிலனேல்

வானுந் திசைகளு மாகடலு மாயபிரான்

தேனுந்து சேவடிக்கே சென்னூதாய் கோத்தும்பீ (ஐடி)

“ அரையாடு நாக மசைத்தபிரா னவனியின் மேல்
வரையாடு மங்கைதன் பங்கொடும்வந் தாண்டதிறம்
உரையாடவுள் ளொளியாட வொண்மாமலர் க் கண்களினீர்த்
திரையாடு மாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ ”

(திருத்தேள்ளேணம்.)

“ கனவேயுந் தேவர்கள் காண்பரிய கனைகழலோன்
புனவே யனவளைத் தோளியொடும் புகுந்தருளி
நனவே யெனைப்பிடித்தாட் கொண்டவா நயந்துநெஞ்சஞ்
சினவேற்கண் நீர் மல்கத் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ ”
(ஷே)

“ தெங்குலவு சோலைத் திருவுத்தா கோசமங்கை
தங்குலவு சோதித் தனியுருவம் வந்தருளி
எங்கள் பிறப்பறுத்திட் டெந்தரமு மாட்கொள்வான்
பங்குலவு கோதையுந் தானும் பணிகொண்ட
கொங்குலவு கொன்றைச் சடையான் குணம்பரவிப்
பொங்குலவு பூண்முலையீர் பொன்னுச லாடாமோ ”
(திருப்பொன்னுசல்)

“ வணங்கு மிப்பிறப் பிறப்பிவை நினையாது மங்கையர்
தம்மொடும்
பிணைந்து வாயிதழ்ப் பெருவெள்ளத் தழுந்திநான்
பித்தனாய்த் திரிவேனைக்
குணங்க ளங்குறி களுமிலாக் குணக்கடல் கோமளத்
தொடுங்குடி
அணைந்து வந்தெனை யாண்டுகொண் டருளிய வற்புத
மறியேனே ”
(அற்புதப்பத்து)

“பொருத்து மிப்பிறப் பிறப்பிவை நினையாது பொய்களே
 புகன்றுபோய்க்
 க்ருங்கு ழலினார் கண்களா லேறுண்டு கலங்கியே
 கிடப்பேனைத்
 திருந்து சேவடிச் சிலம்பவை சிலம்பிடத் திருவொடு
 மகலாதே
 அருந்து ணைவனா யாண்டுகொண் டருளிய வற்புத
 மறியேனே ” (ஷெ)

என்பன. இங்ஙனம் எட்டு இடங்களிற் கூறியிருத்தலை நோக்குமிடத்து, இறைவன் ஞானாசிரியனாகவந்து ஆட் கொண்டபின்னர், எங்கோ அம்மையும் தானுமாக வந்து காட்சி தந்தருளியிருக்க வேண்டுமென்று கோள்ளின் அதிலே தவறில்லை. இவ்வுண்மையை அடிகள் வரலாறு கூறிய மூன்று அசிரியர்களுங் கூறினரில்லை. ஈண்டு பேரிய புராணத்திற் காணப்படும் செய்தி ஒன்று கூர்ந்து நோக்கத்தக்கது. அது,

“வடிவுடை மழுவேந்தி மதகரியுரி போர்த்துப்
 பொடியணி திருமேனிப்புரி குழலுமை யோடுங்
 கொடியணி நெடுமாடக் கூடலை யாற்றூரில்
 அடிகளில் வழிப் போந்த வதிசயமறியேனே ”

என்று தொடங்கி ஆளுடைய நம்பிகள் அருளிச்செய்த திருக்கூடலை யாற்றூர்ப் பதிகத்தை ஆதரவாகக்கொண்டு சேக்கிழார் பேருந்தகை,

“வம்புநீ டலங்கன் மார்பின் வன்றொண்டர் வன்னி
 கொன்றைத்
 தும்பைவெள் ளடம்பு திங்கடையீ ரணிந்த சென்னித்
 தம்பிரா னமர்ந்த தானம் பலபல சார்ந்து தாழ்ந்து
 கொம்பனா ராட னீடு கூடலை யாற்றூர் சார ”
 (ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் புராணம்)

“செப்பரும் பதியிற் சேரார் திருமுது குன்றை நோக்கி
ஒப்பரும் புகழார் செல்லு மொருவழி யுமையா னோடும்
மெய்ப்பாரம் பொருளா யுள்ளார் வேதிய ராகி நின்றார்
முப்புரி நூலுந் தாங்கி நம்பியா ரூரர் முன்பு” (ஷெ-ளக)

‘நின்றவர் தம்மை நோக்கி நெகிழ்ந்தசிந் தையராய்த்
தாழ்வார்

இன்றியா முதுகுன் றெய்த வழியெமக் கியம்பு மென்னக்
குன்றவில் லாளி யாருங் கூடலே யாற்றா ரேறச்
சென்றதிவ் வழிதா னென்று செல்வழித்

துணையாய்ச் செல்ல” (ஷெ-ளஉ)

என வரலாறு கூறியருளினர் என்பது.

இனி மற்றொன்றும் இங்கு எடுத்துக்காட்ட விரும்பு
கிறேன். நமது அடிகள் தாம் பாடியருளிய திருவாசகத்
துள் தமது குறைபாடுகளைப் பலப்படக்கூறியருளுவதைக்
காண்கிறோம். அவற்றுள் ஒன்று தமது போய்யைக்
கூடிந்துகொண்டது.

திருவாசகத்தின் முன்னுள்ள ‘சீவபுராணம்’ முதலிய
நான்கு பகுதிகளிலும், மற்றுமுள்ள அறுநாற்று ஐம்பத்
தேட்டுப்பாட்டுக்களிலும் சற்றேறக்குறைய முப்பத்துமூன்று
இடங்களில், தமது போய்யை நினைந்து வருந்துதல்
காணப்படுகின்றது. அவற்றுள் தலைமைதாங்கி நிற்பது
விச்சக் கேடுபோய்க் காகாதேன்றிங் கேனைவைத்தாய்’
என்பது, இதன்பொருள்! போய்க்கு-போய் என்ற மரவர்க்
ங்கள் உலகத்திலே தோன்றி அழியாமல் நிலை பெறு
தற்கு; விச்சக்கேடு ஆகாது-விதை முதலில்லாமற்
பாதல் நன்றன்று; என்று-என்று தேவரீர் திருவுளங்
காண்டு; இங்கு - இந்நிலவுலகத்தில்; எனைவைத்தாய் -
டியேனை வைத்திருக்கின்றீர்” என்பது. இதிலிருந்து
லகத்திலே தோன்றி வளர்ந்து வருகின்ற போய் அனைத்,

திற்கும் தாமே மூல காரணம் என அடிகள் கருதி வருதினார் என்பது புலப்படுகின்றதல்லவா? பொய் என்பது ஐந்து பெருந்தீவினைகளுள் ஒன்று என அறநூல்கள் விதித்தன, அது வீடுபேற்றுக்குத் தடையாயுள்ளதென்பதை “போவோம் காலம் வந்தது காண் **பொய்விட்டுடையான் கழல் புகவே**” என அடிகள் கூறுவதனாலும், **பொய் யுரைக்கா துன்னடிக்கே போதுகின்றேன்**” எனத் திருநாவுக்கரசர் கூறுவதனாலும் அறியலாம்.

மேற்காட்டியவாற்றால், அடிகள் தமது வாழ்க்கையில் ஏதோ ஒருசிறு பொய்க்கு ஆளாகி, “தினைத்துணையார்குற்றம் வரினும் பனைத்துணையாக், கோள்வார் பழநாணுவார்” என்ற திருக்குறளில்படி, அச்சிறு பொய்யை மலையளவாக்கருதியே அவ்வாறு வருந்தியிருக்க வேண்டுமென்று கருதினால் அது மிகையாகாது.

இனி, அப்பொய் யாதாயிருக்கலாமெனச் சிந்திப்போம். அடிகள், குருவாக வந்து இறைவன் ஆட்கோண்டு மறைந்தருளியபின், தம்மை மறந்து குதிரை வாங்கக் கொண்டுபோன பொருள் முழுவதையும் திருக்கோயிலின் பொருட்டுச் சேலவு செய்ததையறிந்த பாண்டியன் கடுமையாக ஓர் ஓலை எழுதி அனுப்ப, அதனைப்பார்த்து நேடுநேரம் சிந்தித்து, தம்நினைவுவர, தாம் பொருளைச் சேலவு செய்தது தவறு என்று கருதி, (இதன் விரிவு பின்னர் அறியப்படும்) இறைவன், ‘தம்மைக் கைவ்மமாட்டான் என்ற நம்பிக்கையால், மன்னனிடஞ் சேன்று, குதிரைகள் வாங்கி விட்டேன்; பின்னர்வரும்’ என்று சொல்லியிருக்க வேண்டும் அவர் குறித்த காலத்திலே குதிரைகள் வாராமையால் அரசனால் ஒறுக்கப்படுகின்றார். எனவே இந்தப்பொய்யை நினைந்துதான் அடிகள் அவ்வாறு வருந்தியிருக்கவேண்டும். இதுவும் அந்த மூன்று ஆசிரியர்களாலும் கூறப்படவில்லை கூடுதது மட்டுமல்ல; இறைவன் அடிகளாருக்கு அசரீர்

யாக “நீ பாண்டியனிடம் குதிரைகள் வாங்கிவிட்டேன்; இன்ன காலத்தில் வரும், என்று சொல்லிவிடு; நாம் குதிரைகள் கொண்டு வருகிறோம்” என்று சொன்னார் எனக் கூறுகிறார்கள். அங்ஙனமாயின் குறித்த காலத்திற் குதிரைகள் வராவிடில் அக்குற்றத்திற்குப் பொருப்பாளி இறைவனேயன்றி, அடிகளல்ல என்பது சீறிது சீந்திப் பவர்க்கும் புலனாகாமற் போகாது. எனவே இச்செய்தியும் அந்த ஆசிரியர்களாற் கூறப்படாதது என்க.

இனி இம்முன்று ஆசிரியர்களுள் ஒவ்வொருவரும் கூறியிருக்கும் அடிகளின் வரலாற்று அமைப்பில் ஆராய்ச்சி யாளர்க்குப் பிழையாகத் தோன்றும் ஒவ்வொன்றை இங்குக் காட்டுகின்றேன்.

மலிவாசகப் பேருமாணர் பாண்டியன் னன் டட்டளைப்படியே அவன் பண்டாரத்தினைத் திறந்து வேண்டும் பொருளை எடுத்து ஒட்டகத்தில் ஏற்றி முன்னே அனுப்பி விட்டுத் தாம் திருங்கோயிலுட் சென்று ஆலவாயடிகளை வணங்கி நின்று,

“ஒன்று வேண்டுமிப் பொருளெலா முனக்கு மைம்பொறியும் வென்று வேண்டுநின் னன்பர்க்கு மாக்குக வெள்ளி மன்று வேண்டின் றாடிய வள்ளலென் குறையீ(து) என்று வேண்டின் தேத்துவார்”

(திருவிளையாடல், வாதவூரடிகளுக்குப் தேசித்த படலம்)

ரனப் பரஞ்சோதி முனிவர் கூறுகின்றார். அடிகளின் டக்கத்திற்கு இது பொருந்துமா? என அறிஞர் ஆராய் பாராக. பின் அப்பொருளை அங்ஙனஞ் சேலவழித்தது பொருந்துமோ எனின், பேய்க்கோட்பட்டார் செயலனைத்தும் யச்சேயலே ஆதல்போல, திருவருளால் விழுங்கப்பட்ட டிகளின் செயலும் அத்திருவருளின் செயலேயாகுமென்க.

ங்ஙனம் அவர் அருட்குறவன் பார்த்த பார்வையாற் ற்மை முற்றும் மறந்திருந்தன ரென்பதும். பாண்டியன்

திருமுகம் வந்த பின்னரே” தந்நினைவு வந்து தாம் செய்த
செயலுக்கு வருந்தினாரென்பதுமாகிய உண்மையை,

“இத்திரு முகத்தை யாங்க னெய்திய தூதர் காட்டப்
பத்திசெய் தடைவின் வாங்கிப் பாசரங் காணு முன்னம்
உத்தம மன்னன் சித்த முணர்ந்தனர் நெடி துயிர்த்தார்
புத்தியு ளினைத்தார் சாலக் கலங்கினார் புலம்பி னூரால்”

(ஞானோபதேசஞ் செய்த திருவிளையாடல் ௬௨)

“தென்னவ னமைச்ச னேயா னென்னகா ரியம்செய்
தேன்மேல்

என்னதாய் விளையுங் கெட்டே னிவுளிகொள்

வதற்கேவந்தேன்

பொன்னையே யழித்தே னந்தோ புகலவோர்

மாற்றமுண்டோ

மன்னவற் பிழைத்த லாகா மற்றினி யாவ தென்கொள்”

(ஐடி ௬௩)

என்னும் வேட்பத்தூரார் திருவிளையாடற் செய்யுட்களால்
அறிக.

இனி, ஆளுடைய அடிகள் தம்மை ஆட்கொண்ட அருட்
குரவன் ‘மாணிக்கவாசக நில்’ எனக் கூறி மறைந்த
பின்னர் கண்களினின்றும் அருவி போழிய அழுது விம்மி
அரற்றித் திருவாசகம் ஒத்த தோடங்கினாரென்றும், அம்
போழுது பாடிய திருப்பதிகங்கள்.

“மாறியின் நென்னை யென்னு மாறிலொண் கோயிற் பத்துத்
தேறல்வண் புணர்ச்சிப் பத்துச் செத்திலாப் பத்து மற்றும்
ஆறிய பிரார்த்தனைப்பத் தாசைப்பத் துயிரு ணிப்பத்(து)
ஏறிய புலம்பல் வாழாப் பத்தெண்ணப் பத்தெடுத்தார்”

(ஞானோபதேசஞ் செய்த திருவிளையாடல் ௬௪)

“அரும்பெரு நகரி னிற்போந் தவ்வயிற் றிகழ்வ கண்டே
பொருந்துவம் மனையே சுண்ணங்கோத்தும்பீ

புகழ்த்தெள் ளேணர்

திருந்துபூ வல்லியுந்திதோனோக்கஞ் சிறந்த பாவை

முரண்கடி சதக மெய்யென் றோதின ரோதப் புக்கார்”

(ஐடி-௬௮)

என்றும் வேம்பத்தூரார் கூறுகின்றார் இவர் அப்பதிகங்
களுள் திருவம்மானையில்,

“ பண்சுமந்த பாடற் பரிசு படைத்தருளும்
பெண்சுமந்த பாகத்தன் பெம்மான் பெருந்துறையான்
விண்சுமந்த கீர்த்தி வியன்மண்ட லத்தீசன்
கண்சுமந்த நெற்றிக் கடவுள் கலிமதுரை
மண்சுமந்து கூலிகொண் டக்கோவாஸ் மொத்துண்டு
புண்சுமந்த பொன்மேனி பாடுதுங்கா ணம்மானாய் ”

எனவும்,

‘இந்திரனு மாலயனும்’ என்று தொடங்கும் திருப்பாட்டில்
‘பந்தம்பரியப் பரிமேற் கொண்டான்’ எனவும் ‘பேற்றி
பிறர்க்கரிய’ என்னும் முதலையுடைய திருப்பாட்டில்
‘கோற்றக் குதிரையின் மேல் வந்தருளி’ எனவும்
திருப்புவல்லியில்,

“ திண்போர் விடையான் சிவபுரத்தார் போரேறு
மண்பால் மதுரையிற் பிட்டமுது செய்தருளித்
தண்டாலே பாண்டியன் தன்னைப் பணிகொண்ட
புண்பாடல் பாடிநாம் புவல்லி கொய்யாமோ ”

எனவும்,

“ மாவா வேறி மதுரைநகர் புருந்தருளித்
தேவார்ந்த கோலந் திகழப் பெருந்துறையான்
கோவாகி வந்தெம்மைக் குற்றேவல் கொண்டருளும்
பூவார் கழல்பாவிப் புவல்லி கொய்யாமோ ”

எனவும் ஆளுடைய அடிகள் அருளியிருக்கின்றதனால்
இவ்விரண்டு பதிகங்களும் ஆண்டவன் அடிகளின்

போருட்டு நரிகளைப் பரிகளாக்கிக்கொண்டு குதிரை வீரனாக வந்ததும், அடிகளும் வந்தியுமாகிய இருவர் போருட்டும் மண்ணெடுக்குங் கூலியாளாக வந்து பாண்டியனாற் பிரம்பாடி பட்டு மறைந்ததுமாகிய நிகழ்ச்சிகள் நடந்த பின்னரே பாடப் பேற்றனவாதல் வேண்டுமெனக்கூர்ந்து நோக்கிலரெனக்கூறின் அது மிகையாகாதேன நனைக்கிறேன். இங்கு அன்பர்கள் உள்ளத்தில்கண் ஒன்றைப் பதித்து வைத்துக்கொள்ளவேண்டுகின்றேன். அது என்னை யெனின் இங்ஙனம் ஆசிரியர்கள் பிழை பாட்டினை எடுத்துக் காட்டுதலால் அவர் புலமை, பேருமை முதலியவற்றிற்கு இழுக்கு நேர்ந்து விட்டதென்றதால், அத்தவறுகளை எடுத்துக் காட்டுகின்றவர்கட்கு அமையாததோரு பேருமை வந்துவிட்டதென்றதால் எண்ணாததுடன் மக்கள் எளிதிற் செய்தற்கரிய வினைகளை மேற்கொள்ளின் அதிற்பிழை நேருதல் இயல்பு என்பதாகும்.

இனி, இப்பரஞ்சோதி முனிவரும், வேம்பத்தூர் நம்பியும் மணிவாசகப் பேருமான் வரலாறு ஒன்றையே கூறும் நோக்கத்தோடு நூல் செய்யவில்லை. ஆலவாயின் கண் நிகழ்ந்த ஆண்டவ னருள்வினையாடல்களைக் கூறிய வர்கள், அடிகளின் வரலாறு அம்மதுரைப்பதியின்கண் தோடர்புள்ளவரையிற் கூறி எஞ்சிய பிற்பகுதியைச் சுருக்கமாகக்கூறி முடித்தனர். கடவுண்மா முனிவர் ஒருவரே அடிகளின் வரலாறு ஒன்றையே கூறும் கருத் தோடு 'திருவாதவூரர் புராணம்' எனப் பெயரிட்டுக் கொண்டு நூல் பாடிமுடித்தவர். இவர் 'கல்யாண ஆரவாரத்தினால் தாலிகட்ட மறந்துவிட்டார்' (இது தவறான பழமொழி; 'தாலி காட்ட மறந்தார் என்பதுதான் தவறில் லாதது,) என்னும் பழமொழிக்கு இலக்காக 'மாணிக்க வாசகர்' என்னும் பெயரையே கூற மறந்துவிட்டனர்.

ஒரு பேரியார் வரலாறு கூறவந்த ஒரு ஆசிரியர் அவருடைய சிறந்ததொரு பேயரையே கூடுது விட்டன ரென்பதை நோக்க வியவாதார் யார்? இஃது ஆராய்ச்சி வல்லுநருக்கு ஒரு பேரு விருந்தன்றோ?

இனி, இம்முன்று ஆசிரியர்களுள் பரஞ்சோதி முனிவரென்பார் ஏனைய இருவரினும் திருவாசகத்தில் நன்கு பயின்றவர் என முன்னர்க் குறித்ததைச் சிறிது ஆராய்ந்து மேற்செல்வோம்.

2. திருவாசகமும், :: :: பரஞ்சோதி முனிவரும்.

அடிகள், இறைவன் திருவருளைப் பெறுவதற்குத் தாம் எவ்வாற்றினும் தகுதியுடையவரல்லரேன்றும், அங்ஙனமிருக்கவும் அவ்வாண்டவன் தன் பேருங்கருணையினால் அருட்குரவனாகி எளிவந்து தம்மை வலிய ஆண்டுகொண்டு ஆராவிற்பம் அளித்த சேயல்,

“பெரியார்க்குச் செய்யுஞ் சிறப்பினைப் பேணிச்
சிறியார்க்குச் செய்து விடுதல்—பொறிவண்டு
பூமே விசை முாலு மூர வதுவன்றோ
நாய்மேற் றவிசிடு மாறு” (பழமொழி-௭௫)

என்றாங்கு நாய்க்குத் தவிசிட்டதை ஒக்குமேனவும் கருதி இக்கருத்தைத் தாமருளிய திருவாசகத்திற் பல விடங்களிற் கூறியருளுகின்றார். அக்கருத்தை விளக்கும் பாட்டுக்கள்,

கேட்டாரு மறியாதான் கேடொன் றில்லான்
கிளையிலான் கேளாதே யெல்லாங் கேட்டான்,
நாட்டார்கள் விழித்திருப்ப ஞாலத்துள்ளே
நாயினுக்குத் தவிசிட்டு நாயி னேற்கே,
காட்டா தனவெல்லாம் காட்டிப் பின்னுங்
கேளா தனவெல்லாம் கேட்பித் தென்னை,
மீட்டேயும் பிறவாமற் காத்தாட் கொண்டா
னெம்பெருமான் செய்திட்ட விச்சை தானே”

(திருச்சதகம்-௨௮)

“ ஒன்றாய் முளைத்தெழுந் தெத்தனையோ கவடுவிட்டு
நன்றாக வைத்தென்னை நாய்சிவிகை யேற்றுவித்த
என்றதை தாதைக்கு மெம்மனைக்குந் தம்பெருமான்
குன்றாத செல்வற்கே சென்னூதாய் கோத்தும்பீ ”

(திருக்கோத்தும்பீ-அ)

“ பூமே லயனோடு மாலும் புகலசிதென்
தேமாறி நிற்க வடியே னிறுமாக்க
நாய்மேற் றவிசிட்டு நன்றப் பொருட்படுத்த
தீமேனி யானுக்கே சென்னூதாய் கோத்தும்பீ ”

(ஐடி-உய)

“ நானாடி யணைவானொரு நாய்க்குத்தவி சிட்டிங்
கூனாருடல் புகுந்தானுயிர் கலந்தானுளம் பிரியான்
தேனார்சடை முடியான்மன்னு திருப்பெருந்துறை
யுறைவான்
வானோர்களு மறியாததோர் வளமீந்தன னெனக்கே ”

(உயிருண்ணிப்பத்து-உ)

“ கற்றறியேன் கலைஞானங் கசிந்துருகே னாயிடினும்
மற்றறியேன் பிறதெய்வம் வாக்கியலால் வாரகழல்வந்
துற்றிறுமாந் திருந்தேனெம் பெருமானே யடியேற்குப்
பொற்றவிசு நாய்க்கிடுமா றன்றேநின் பொன்னருளே ”

(திருவேசறவு-ரு)

“ செம்மைநல மறியாத சிதடொடுந் திரிவேனை
மும்மைமல மறுவித்து முதலாய முதல்வன்றான்
நம்மையுமோர் பொருளாக்கி நாய்சிவிகை யேற்றுவித்த
அம்மையெனக் கருளியவா றார்பெறுவா ரச்சோவே ”

(அச்சோப்பதிகம்-க)

என்பன, இங்ஙனம் ஆறு இடங்களில் அடிகள் கூறியருளியிருப்பதைக் கூர்ந்து நோக்கின் அவர் திருவுள்ளத்தில் இடையறுது இக்கருத்து நின்று நிலவிக்கொண்டிருந்திருக்குமென்பது ஓங்குதலை. இவ்வுயரிய கருத்தை அடிகள் கூற்றாக வைத்து வேம்பத்தார் கம்பியேனும், கடவுண்மாமுனிவரேனும் தங்கள் நூலில் யாண்டும் கூறினார்களல்லர். ஆண்டவன் அருட்கூரவனாய் போக்து அடிகளுக்கு அரும்பொருளை அறிவுறுத்தி அடியார்களோடும் மறைந்தருளிய பின்னர் மணிவாசகப் பெருமானார் வருந்தும் பகுதியில்,

‘ கனவில்வருங் காட்சியெனக் கருணை மூர்த்தி
காட்டிமறைத் தலுமன்பர் கலக்கத் தாழ்ந்து
கனவுகொல்லோ கனவுகொல்லோ வின்று நாதன்
ருமலிக்குத் தவிசிட்ட நலம்போ லெண்ணை
நினைவரிய திருமேனி காட்டி யாண்டு
நீத்ததையென் றையுற்று நெஞ்சங் தேறி,
இனவடியா ருடன்கூட்டா தேகி னாயே
யெண்ணையுமென் வினையையுமிங் கிருத்தி யெந்தாய் ”

(வாதவூரடிகளுக்குபதேசித்த படலம்-௫௪)

என அடிகள் கூற்றாக வைத்துப் பாரதீசாதி முனிவர் இக்கருத்தை அழகுறப் பாராட்டியிருப்பதுடன் இன்ன சமயத்திற்றான் அடிகளுக்கு இக்கருத்துத் தோன்றியிருக்க வேண்டுமெனத் தங்கூர்த்த மதியாலாய்ந்து அறிந்து கூறியிருப்பது போற்றத்தகுந்ததொன்றும்.

இன்னும் இச்செய்யுளின் சுற்றடியாகிய ‘இனவடியாருடன் கூட்டாதேகினாயே யெண்ணையுமென் வினையையுமிங்கிருத்தியெந்தாய்’ என்பது திருவாசகத்திலுள்ள,

“மானேர் கோக்கி யுடையாள்பங்கா மறையீறறியா
 மறையோரீன,
 தேனே யழுதே சிந்தைக்கரியாய் சிறியேன்
 பிழைபொறுக்கும்,
 கோனே சிறிதே கொடுமைபறைந்தேன் சிவமா
 நகர்குறுகப்
 போனா ஈடியார் யானும்பொய்யும் புறமே போந்தோமே”
 (திருச்சதகம்-அரு)

“பொருத்த மின்மையேன் பொய்மை யுண்மையேன்
 போத வென்றெனைப் புரிந்து கோக்கவும்,
 வருத்த மின்மையேன் வஞ்ச முண்மையேன்
 மாண்டி லேன்மலர்க் கமல பாதனே,
 அரத்த மேனியா யருள்செ யன்பரு நீயு
 மங்கெழுந் தருளி யிங்கெனை,
 இருத்தி னாய்முறை யோவெ ன்னெம்பிரான் வம்ப
 னேன்வினைக் கிறுதி யில்லையே”
 (ஐடி-கூங்)

என்னுஞ் செய்யுட்களில் ‘போனாடி யார் பொய்யும் யானும்
 புறமே போந்தோமே’ ‘அருள்செய்யன்பருநீயுமாங் கெழுந்
 தருளி யிங்கெனை இருத்தினாய் முறை யோவென்னெம்பிரான்
 வம்பனேன் வினைக்கிறுதியில்லை’ என்ற அடிகளைத் தழுவி
 யிருத்தல் காண்க. இன்னும் பரஞ்சோதி முனிவர்,
 அடிகள் அருட்குரவன் மறைந்ததற்கு வருந்தும் அப்
 பகுதியிலேயே,

“வஞ்சவீனக் கொள்கலனா முடலைத் தீவாய் மடுக்கிலேன்
 வரையுருண்டு மாய்ப்பே னல்லேன்.
 நஞ்சொழுகு வாளாலுங் குறைப்பே னல்லே னாதனே
 யதுவுநின் துடைமை யென்றே,
 அஞ்சினேன் றானையு மழியா தாவி யையனே
 னினைப்பிரிந்து மாற்ற கில்லேன்,
 என்செய்கோ வெந்தாயோ வெந்தா யோவென்
 றிரங்கினார் புண்டமுதா ரினைய சொல்வார்”

(வாதவூரடிகளுக்குபதேசித்த படலம்-ருரு)

எனப் படிப்போருள்ளம் பாறையாயினும் நெக்குவிட்டுருகு
 மாறு கூறியிருப்பது திருவாசகத்திலுள்ள,

“வீனையென் போலுடை யார்பிற ஶாருடை யானடி
 நாயேனைத்
 தினையின் பாகமும் பிறிவது திருக்குறிப் பன்றுமற்
 றதனாலே
 முனைவன் பாதநன் மலர்பிரிந் திருந்து
 நான்முட்டிலேன் றலைகேறேன்
 இனையன் பாவனை யிரும்புகல் மனஞ் செவி
 யின்னதென் றந்யேனே”

(திருச்சதகம்-௩௭)

“ஓய்வி லாதன வுவமனி விதந்தன வெண்மலர்த்
 தாடந்து
 நாயி லாகிய குலத்தினுங் கடைப்படு மென்னைநன்
 னெறிகாட்டித்
 தாயி லாகிய திருவருள் புரிந்தவென் றலைவனை
 நனிகாணேன்
 தீயில் வீழ்கிலேன் திண்வரை யுருள்கிலேன் செழுங்
 கடல் புகுகேனே”

(ஐடி-௩௯)

“அறுக்கி லேனுடல் துணிபடத் தீப்புக் கார்கி
 லேன்றிரு வருள்வகை யறியேன்,
 பொறுக்கி லேனுடல் போக்கிடங் காணேன் போற்றி
 போற்றியென் போர் விடைப்பாகா,
 இறக்கி லேனுனைப் பிரிந்தினி திருக்க வென்செய்
 கேனிது செய்கவென் றருளாய்,
 சிறைக்க ணேபுனல் நிலவிய வயல்குழ் திருப்பெ
 ருந்துறை மேவிய சிவனே ”

(செத்திலாப்பத்து-சு)

என்னுந் திருப்பாட்டுக்களின் கருத்தை முற்றுந் தழுவி
 நின்றல் காண்க. இன்னும் அப்பரஞ்சோதியார் பாட்டில்
 “நாதனே யதுவு நினதுடைமை யென்றே அஞ்சினேன் ”
 என்னுந் தோடருக்கு.

‘அன்றே யென்ற னுவியு முடலு முடைமையெல் ளாமுங்
 குன்றே யனையா யென்னையாட் கொண்ட போதே
 கொண்டிலையோ
 இன்றோ ரிடையு நெனக்குண்டோ வெண்டோள் முக்க
 ணெம்மானே
 நன்றே செய்வாய் பிழை செய்வாய் நானே
 விதற்கு நாயகமே.”
 (குழைத்தபத்து-எ)

என்னுந் திருவாசகச் செய்யுள் சான்றதல் காண்க
 மீண்டும் அடிகளின் கூற்றாக நெற்காட்டிய பகுதியிலேயே
 ‘வஞ்சவினை’ என்னுஞ் செய்யுளை அடுத்துப் பரஞ்சோதி
 யார்,

“வறியவனா மொருபிறவிக் குருடன் கையில் வந்தபெரு
 விலைமணிபோன் மழலை தேருச்
 சிறியவனா மொருமதலை கையிற் கொண்ட
 செம்பொன்மணி வள்ளம்போற் றேவர் யார்க்கும்
 அறிவரியாய் சிறியேனை யெளிவந் தாண்ட
 வருமையறி யேன்துன்பத் தழுவத் தாழப்
 பிறிவறியா வன்பரொடு மகன்றாய் கல்லாப் பேதையேன்
 குறையலதெம் பிரானு லென்னே”
 (வாதவூரடிகளுக்குபதேசித்த படலம்-ருசு)

எனக் கூறுகின்றார். இச்செய்யுளிலுள்ள ‘மழலை தேருச்
 சிறியனா மொருமதலை கையிற் கொண்ட செம்பொன்மணி
 வள்ளம் போல்’ என்னுந் தோடர் திருவாசகத்திலுள்ள,

“மையிலங்குநற் கண்ணிபங்கனே வந்தெனைப்பணி
 கொண்டபின் மழக்
 கையிலங்குபொற் கிண்ணமென்றலா
 லரியையென்றுனைக் கருதுகின்றிலேன்
 மெய்யிலங்குவெண் ணீற்றுமேனியாய்
 மெய்ம்மையன்பருன் மெய்ம்மைமேவீனார்
 பொய்யிலங்கெனைப் புகுதவிட்டுநீ போவதோசொலாய்
 பொருத்த மாவதே”
 (திருச்சதகம்-கூஉ)

என்னுந் திருப்பாட்டின் முன்னிரண்டடிகளையும், ‘பிறி
 வறியா அன்பரொடும் அநனருய்’ என்னுந் தோடர்
 திருவாசகத்தில் அடைக்கலப்பத்தில் (கூ)வது பாட்டின்
 ‘பிறிவறியா அன்பர்’ என்று தோடங்கும் அடியினையும்
 ‘கல்லாப் பேதையேன் குறையலதெம் பிரானுலென்னே’
 என்னுந் தோடர்,

“என்னுலறியாப் பதந்தந்தா யானதறியா தேகெட்டேன்
 உன்னுலொன்றுங் குறைவில்லை” — (ஆனந்தமாலே-உ)

என்ற அடிகளையும், உயிருண்ணிப் பத்தின் (ஐ) வது பாட்டாகிய 'வான்பாவிய' என்னும் முதற்குறிப்பை யுடையதின் ஈற்றுடியாகிய 'நான்பாவியனாலுனை நல்கா யெனலாமே' என்னும் அடியினையும் சோல்லாலும் பொருளாலும் முற்றுந்தழுவிச் சேல்லல் காண்க.

இனி, அடிகள் 'முன்னைப்பழம் பொருட்கும் முன்னைப்பழம் பொருளே, பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்து மப் பேற்றியனே' (தீருவேம்பாவை கூ) என அருளிச் செய்ததைப் பரஞ்சோதி முனிவர்,

“முன்னு முதபொருட்கும் முன்னு முதபொருளாய்ப்
பின்னும் புதுமைக்கும் பின்னாகும் பேரொளியாய்”
(கரிபரியாக்கிய படலம்-உயி)

எனக் கூறிச் சேல்கின்றார்.

இன்னும் அடிகள்,

“குழைத்த சொன்மாலே கொண்டருள் போற்றி”
(போற்றித்திருவகவல்)
“சீவரர்க் தீமொய்த் தழுக்கொடு
... ..
ஆவா வென்ன வாசைப் பட்டேன் கண்டா யம்மானே”
(ஆசைப்பத்து-ந)

“வெஞ்சே ஸனைய
... ..
பஞ்சே ரடியாள் பாகத் தொருவா பவளத் திருவாயாள்
அஞ்சே வென்ன வாசைப் பட்டேன் கண்டா யம்மானே”
(ஷெ-யி)

என அருளியவற்றை முறையே,

“பூவார் முளரிப்
பாவார் தென்சொற் பனுவன் மாலைப் பணிகொண்டாய்
... ..
ஆவா வென்னு யஞ்சே வென்னு யறனேயோ”

(நரிபரியாக்கிய படலம்-சூஅ)

“கெஞ்சே யுரையே... ..
..
பஞ்சே ரடியான் பாகா கூடற் பரமேட்டி
அஞ்சே வென்னு யிதுவோ வருளுக் கழகையா”

(செடி சூகூ)

எனவரும் பரஞ்சோதியார் பாட்டுக்கள் சோல்லாலும்
பொருளாலும் ஒத்திருத்தல் காண்க.

இன்னும் பரஞ்சோதி முனிவர்,

“காவி நேருங் கண்டா நாயிற் கடையான
பாவி யேனைப் பொருளாக் கொண்டென் பணிகொண்டாய்
ஆவி யோடிவ் வுடலு நினதே யன்றோ வின்(று)
ஒவி வாளா திருந்தா லாரென் னுடையானே”

(நரிபரியாக்கிய படலம்-எயி)

என்று கூறிய சேய்யுளிலுள்ள ‘பொருளாக்கொண்டென்
பணி கொண்டாய்’ என்னுந் தோடர் திருவாசகத்தில்
“அருளாதோழிந்தால்” (கோயில்முத்த திருப்பதிகம் அ)
என்று தோடங்கும் பாட்டில் ‘பொருளா வேன்னைப்
புகுந்தாண்ட போன்னை’ என்னுந் தோடரையும். ‘ஆவி
யோடிவ்வுடலு நினதேயன்றோ, என்னுந் தோடர் ‘அன்’றே
யேன்றனாவியும்’ (குழைத்துபத்து. எ) என்ற முதற்குறிப்பை
யுடைய பாட்டையும் ஒத்திருத்தலுடன் ‘நாயிற் கடையான
பாவியேனை’ என்னுந் தோடர்போலத் திருவாசகத்தில்

‘நாயகியேன்’ ‘நாயிற்சுடையேன்’ என வருந்தோடர்கள் அறுபத்தேழு இடங்களில் வருதலையும் காண்க. இங்ஙனம் ஆளுடைய அடிகள் பல விடங்களில் ‘நாயேன்’ ‘நாயகியேன்’ என்றும் ‘நாயினுங்குடையேன்’ என்றும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்ட பொருள்களையுடைய தோடர்களைக் கூறுமாறு என்கை? இன்னும் ஒரே அடியில் ‘நாயிற்சுடையாம் நாயகியே’ (குழைத்தபத்து. ௮) எனக் கூறியருளியதற்குப் பொருள் யாது என அறிந்துகொண்டு மேற் செல்லுவோம்.

பேரியோர்கள் மக்களிடத்தில் பெரும்பாடும் இயல்பாய் அமைந்து கிடக்கும் இழிகுணங்களைத் தம்பாலேற்றிக் கூறுவர். அதனால் ‘நாயினுங் குடையேன்’ என்று கூறுங்சால் நாயினிடத்தில் இயல்பாக அமைந்து கிடக்கும் குணங்கள் மக்களிடத்தில் அங்ஙனமில்லாமலிருத்தல் வேண்டும். அவை எவையென ஆராய்வோம்.

(௧) தன் தலைவனைப்போலவே பல்லாயிர மக்கள் உடை முதலியவற்றைப் புனைந்துகொண்டு வரினும் சிறிதும் ஐயுறுது விரைந்து அவனை அறிந்துகொள்ளும் இயல்புடைமை.

(௨) ஒர்பிடி போறு ஒருகாலத்தில ஒருமுறை ஒருவன் உதவினானாயின் அவனைத் தன் வாழ்காள் உள்ள வரையும் நினைவிற்பதித்து வைத்திருத்தலுடன் அவனை எங்கேனும் காணின் தான் எத்துனைத் துன்பநிலையிலிருப்பினும் அதனைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாது தன் வாலைக் குழைத்து இன்முகங்காட்டல் முதலியவற்றால் தன் நன்றி அறிவை அவனுக்குக் காட்டுதல்.

(௩) தன் தலைவன் ஒரு பணியின்கண் தன்னை எவ்வினானாயின் அப்பணி தன்னுற் செய்தற்கரிதாயினும்

அதிற் செல்லின தன் உயிர்க்கு ஈறு கேருமாயினும்
அவற்றைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாமல் அப்பணியிற்
செல்லுதல். இம்முன்று பண்புகளும் நாயின்கண்
இருத்தல் கண்கூடு.

இனி இப்பண்புகள் மக்களிடத்தில் எம்மட்டிற்
காணப்படுகின்றன என்பதைப் பார்ப்போம்.

மக்களிற் சிலர் தலைவன் ஒருவன் உளன் என்னும்
உணர்ச்சியேயின்றித் திரிகின்றனர். சிலர் தாமே தலைவர்
எனத் தருக்குவர். சிலர் பொருள் முதலியவற்றிற் சிறிது
சிறந்த ஒருசில மக்களையே தலைவராகக் கருதித் தமோறு
கின்றனர். சிலர் இறைமைக் குணங்களிலராயினுரைத்
தலைவரெனத் திரிபுணர்ச்சிகொண்டு திரிகின்றனர். சிலர்
தலைவனொருவன் இருக்கலாம்; ஆனால் அவன் இவன்
நானெனத்துணிந்து கூற இயலாது என்பர். மற்றொரு
சிலர் இன்ன இன்ன இலக்கணமுடையவன் தலைவனாவான்
என அறிந்துவைத்தும் “ஆரா ரெனக்கென்ன போதித்து
மென்ன வென்னறிவினை மயக்கவசமோ” என்னுந்
திண்மையிலராய் மதிநுட்பம் நூலோடமைந்து கேட்டார்ப்
பிணிக்குந்தையவாய்க் கேளாரும், லோட்பமொழிவதாகிய
சோல்வன்மை உடையராய் ஒருவர் வந்து ‘நீவிர் கருதும்
இலக்கணமுடையவன் தலைவனல்லன். இவ்விலங்கணங்
களையுடையவன்ருன் தலைவன்’ என வேறு சில இலக்
கணங்களைக் கூறி னா ராயின் மயங்கிவிடுகின்றனர்.
இங்ஙனம் மக்கள் தந்தலைவனை உள்ளவாறு உணர்ந்து
கொள்ளாது தலைதமோறுகின்றனர்களாகலின் தன்
தலைவனை நன்குணர்ந்துகொள்ளும் நாயினுங் கடைய
ராயினர்.

இனி இருட்டறையிற் குருட்டுச்சேய்போற் கிடந்
துழன்ற உயிர்களைத் தன் பெருங் கருணையால் எடுத்து
உடல், காரணம், உலக முதலியவற்றை உதவி அவ்வுயிர்
கள் நிலைத்தற் பொருட்டு ஒன்றாயும், பொருள்களை அறியும்
படி அறிவித்தற்பொருட்டு வேறாயும், அங்ஙனம் அறியினும்
அறிந்தவாறே நுகரும் சுதந்தரம் அவைகட்கு இன்மை
யினால் அவகளை நுகர்வித்தற் பொருட்டு உடனாயும்
நின்றருளி ஒவ்வொரு மாத்திரையும் உண்டி முதலியவற்றால்
ஓம்பியருளுந் தலைவனது கைம்மாறில்லா நன்றியை
ஏனைய உயிர்களினும் சிறந்து பாராட்டுதற்குரியவர்
பகுத்தறிவாகிய மனவுணர்வைப் பெற்ற மக்களேயன்றோ?
அவர்களிற் பெரும்பகுதியினர் அங்ஙனம் நினைக்கின்றார்
களில்லையாதலின் அவர்கள் ஒரு பொழுது உணவு கொடுத்
தவனைத் தன்னுயிர் உள்ளவளவும் நினைத்துப் பாராட்டும்
நாயினுங் கடையராயினர்.

இனி, உயிர்கட்கு இங்ஙனம் பொதுவகையால்
உதவியதன்றியும், மக்கட்குச் சிறப்புவகையாகத் தன்
திருவருள்பெற்ற பேரியார் பலர் வாயிலாகப் பல அற
நூல்களையும் அறிவு நூல்கள் பலவற்றையும் அளித்
தருளினர். அங்ஙனம் அளித்தருளிய அவ்வாண்டவன்
அவற்றுள் அறநூல்களால், படைப்பு நோக்கத்திற்கு
மாறுபடாமல் ஆடவர் ஒவ்வொருவரும்,

“தோலுந் துகிலுந் குழையுஞ் சுருள்தோடும்

பால்வெள்ளை நீறும் பசஞ்சாந்தம் பைங்கிளியுஞ்

சூலமும் தொக்க வளையுமுடை”ய தனது தோன்மைக்

கோலமேபொல ‘நற்குணம் நிறைந்த கற்புடை
மனைவி’யர் ஒவ்வொருவரைப் பெற்று, ‘ஓராவிற்கு
இருகோடு தோன்றினாற் போலும்’ உடலிரண்டும்
உயிரோன்றுமாகி இவ்வாழ்க்கையினின்று, அறிவறிந்த

மக்களைப்பேற்று, அன்புருவினராய், விருந்து புறந்தந்து, இன்முகமும் நன்மொழியும் தூய உள்ளமுமுடையராய், சேய்நகன்றி மறவாதவராய், நடுநிலைமை பிறழாதவராய், அடக்கமாகிய அணிகலனை அணிந்து, ஒழுக்கத்தை உயிரினும் ஒம்பிப் பிறன் மனைவியை விரும்பி நோக்குவதிற் குருடராய் போறையுடைமையைப் போன்னே போற் போற்றுபவராய்.. அழுக்காற்றினால் இழுக்காதவராய், வெஃகாமையை வெஃகியவராய், புறங்கூறல், பயனிலகூறல், ஆகிய இவற்றில் முங்கையராய், தீவினைக்கு மிகவும் அஞ்சி உலக நடையை யறிந்து, குறியெதிர்ப்பையின்றி வறியாற்கு வேண்டுவன கோடுத்து, புகழுடம்பு போலிவுறுமாறு புரிந்துவாழ அறிவுறித்தினர்.

இங்ஙனம் பொறிகளால் நுகரப்படும் பொருள்களை வடாது வைத்து “எல்லா முன்னுடையையே எல்லா முன்னடிமையே” என்னும் இடையருச் சிந்தையுடன் அவற்றை நுகரும் வலியில்லாதவன்,

‘பொருளு மின்பமு மொரீஇ யருளொடு
பொறையு மாற்றலு நிறைபே ரொழுக்கமும்
வாய்மையுந் தவமுந் தூய்மையும் தழீஇ
ஓரறி வுயிர்க்கு முறதூய ரோம்பிக்
காலோய் நடைய னாகித் தோலுடுத்(து)
என்பெழு மியாக்கையன் றுன்புறத் துலங்காது
வரையுந் காணு மெய்திச் சருகொடு
கானீ ரருந்திக் கடும்பனிக் காலத்து
மாநீ ரமுவத் தழுங்கி வேனிலில்
ஐவகை யழலின் மெய்வருந்த வருந்தி
இவ்வகை யொழுகு” தல் வேண்டும். எனவும் அறிவுறுத்
தருளினர்.

இனி, அவ்விறைவன்னுனே உயிர்கள் தன்னையறிந்து
அடைய வொட்டாமல் மறைத்து நிற்கும் மலத்தின் இலக்
கணங்கள் இவையெனவும், உயிர்களின் இயல்கள் இவை
எனவும், தனது தன்மை இஃது எனவும் நமக்கு அறிவு
நூல்கள் வாயிலாக விளக்கி யநளிஞன். இவ்வாற்றான்
இன்ன இன்ன செயல்களை மேற்கொள்ளக் கடவீர் எனத்
தலைவன் பணித்தும் அச்செயல்களும் மக்களாற் செய்யக்
கூடியனவு மாயிருந்தும் அவைகளை மேற்கொள்ளாமல்
பிறதுறைகளிற் சென்றுழலும் மக்கள், தன்னால் இயலாத
தொன்றைத் தன் தலைவன் பணித்தானாயினும் அதனை
விரைந்து மேற்கொள்ளும் நாயினும் கடையராயினர்.

இன்னும் நாயின் தலைவன் அதற்கு இடம் பணியின்
பயன் தன்னதாதலையும், உயிர்களின் தலைவன் அவை
களுக்கு இடம் பணியின் பயன் அவற்றிற்கே உரியதா
தலையும் உய்த்துணரின் நாயினும் மக்கள் எத்துணைக்
கடையராவர் என்பது நன்கு புலனாகும்.

நான்காவதாக நாயினிடத்துப் பிறிதொரு அரிய
குணங்காணப்படுகின்றது; அதாவது:- 'தன் தலைவன்
நேரில் நின்று யாதொரு காரணமுமின்றித் தனக்கு எத்
துணைக் கொடிய இன்னலை விளைப்பினும் அதனை ஒரு
பொருட்படுத்தாது அத்துன்பம் தன்னுடலின் கண்ணதா
யிருக்கும் போழ்தும் தன்வாலைக் குழைத்து அவனுக்குத்
தன் னன் றி ய றி வை க் கா ட் டு த ல்' ஆகும்.
இவ்வுண்மையை,

"யானே யனையவர் நண்பொரீஇ நாயனையார்

கேண்மை கெழிஇக் கொளல் வேண்டும்—யானே

அறிந்தறிந்தும் பாகனையே கொல்லு மெறிந்தவேல்

மெய்யதா வால்குழைக்கு நாய்.

(கட்பாராய்தல்)

என்னும் நாலடியார்ச் செய்யுளும் நன்கு விளக்கியது.

இனி, இக்குணம் மக்களிடத்தில் எம் மட்டிற் காணப்படுகின்ற தென்பதைப் பார்ப்போம். கடவுள் நம் பிக்கையுடையராய்ச் சிறிது அன்பினையும் மேற்கொண்ட மக்களிற் பெரும்பாலோர் தமக்குத் துன்பம் நேர்ந்துழி அது தாம் முன்செய்த தீவினை காரணமாக வந்தது என அறிந்துவைத்தும் “பாழங்கடவுளே! நீதியற்ற கடவுளே! எம்மை இங்கனம் துன்புறுத்தல் தகுமா? நின்கண் கருணையில்லையா? எனக் கதறிப் பதறுவதுடன் அந் நம்பிக்கையை யும் இழந்து கடவுள் இல்லை என்றும் கொள்கையை உடையராதலைக் காண்கின்றோம். இதனாலும் மக்கள் நாயினுங் கடையராகின்றனர்.

ஐந்தாவதாக:- நாயினிடம், செயலுக்குக் காரணங் காணும் இயல்புண்டு; மக்களிற் பெரும்பாலோரிடம் அஃதில்லை; இல்லாதது மட்டுமில்லை; திரிபாகக் காணுதலையும் அறிகின்றோம். எங்கனமெனில், ஒரு நாயை ஓர் இளைஞன் மறைவில் நின்று கல்லால் அடிக்கிறான். தன்மீது பட்டதும், தனக்குத் துன்பம் செய்ததும் கல்; ஆனால் எந்தநாயும் அந்தக் கல்லைக்கடிப்பதில்லை; அடித் தவனைக் கண்டால் அவன்மேலே வீழ்ந்து கடிக்கும்; இன்றேல் வாளா போய்விடும்.

மக்களுள் யாருக்கேனும் ஓர் துன்பம் வந்தால் அதற்கு மூல காரணம் தாம் முன்செய்த வினையென்று அறியாதது மட்டுமன்று; அவ்வினையினுற் செலுத்தப்பட்டுத் துன்பம் செய்தவர்களிடம் பகைமைபூண்டு, அவர்களைத் துன்புறுத்தக் காண்கின்றோம். எனவே, நாயின் மேலே பட்ட கல்லைப் போன்று, துன்புறுத்தியவர்களே காரணமாயுள்ளவர் என்று தவறாகக் கருதுகின்ற மக்களைவிட, உண்மையான காரணத்தை அறிந்து செயல் படுகின்ற

நாய் எத்துணைச் சிறந்தது என்பதை அறிக. மக்களின் அத் தவறான செயலைக் குறிக்கத்தான் “எய்தவனிருக்க அம்பை நோவது” என்ற பழமொழியும் எழுந்து வழங்குவதாயிற்று.

நாயினிடத்து அக்குணமிருப்பதையும், மக்களிடத்து அஃது இல்லாமையையும் எடுத்துக்காட்டி, அம்மக்கள் அறிவில்லாதவர்; இரங்கத்தக்கவர் என, ‘வாகீச முனிவர்’ என்பார், தாமியற்றிய ஞானமீர்தம் என்னும் நூலில்,

“தெளியா இளையோன் தூந்த குணில்வாய்ச் செல்லாது
இளையோன் சினவும் வளவாய் குமலியின்
அளியரோ அளியர் என்னை
ஒளிகொள் காரணம் உன்னு தோரே”

என அழகுறக்கூறியருளுகின்றார்.

நாயைப் பற்றிய இச்செய்திகளை யான் எழுதிய கட்டுரைப் பொழிலிலுள்ள 4-வது கட்டுரையாகிய ‘தமிழிலக்கியங் களிலுள்ள உவமச்சுவை’ என்பதிலுங் காண்க.

இனி, நாயை ஒத்தவன் என்னும் பொருளில் ‘நாயேன்’ என்றும் ‘நாயனையேன்’; என்றும் அடிகள் கூறியதன் கருத்து என்ன? என்பதைப் பார்ப்போம்.

மேற் காட்டிய பல நற்குணங்களையுடைய நாயி னிடத்து ஒரு இழிகுணம் காணப்படுகின்றது; அதாவது தான் வயிறு நிறைய உண்டு தேக்கேறிந்து கக்கிய உண வைச் சிறிதும் அருவருப்பில்லாமல் புதியதாகவே நினைந்து உண்ணுதல்.

மக்களும் தாம் நுகர்ந்த பொருள்களையே மீண்டும் மீண்டும் சலிப்பும் அருவருப்புமில்லாமல் நுகர்தல். இவ்வுண்மைகள் கண்கூடாகக் காணப்படுவதுடன்,

‘உண்டதேயுண்டு முடுத்ததே யுடுத்து மடுத்ததெ
துரைத்ததே யுரைத்துங்
கண்டதேகண்டுங் கேட்டதே கேட்டுங் கழித்தன
கடவ நாளெல்லாம்
விண்ட தாமரை மேலன்னம் வீற்றிருக்கும்
வீழவரு வீதிவெண்கடா
அண்டரோ போற்றமம் பலத்தாடு மையனே
யுய்யு மாறருளே”

என்னும் பேரியார் வாக்காலும் வலியுறுத்தப்படும். மற்றோரு இழிகுணம் குறிக்கோளில்லாது அலைதல்; அது மக்களிடத்தும் காணப்படுவது. இத்தன்மையால் மக்கள் நாய்க்கு ஒப்பிடப் படுகின்றார்களாகலின், அடிகள் பல விடங்களில் 'நாயனையேன்' எனவும், 'நாயேன்' எனவுங், 'கூறியருளினாரென்க. இன்னும் பரஞ்சோதி முனிவர் கூறிய,

“ அத்தவோ கல்லாக் கடையேனை யாட்கொண்ட

பித்தவோ பொய்யுலகை மெய்யாகப் பேதிக்குஞ்

சித்தவோ சித்தந் தெளிவித் தெனைத்தந்த

முத்தவோ மோன மயமான மூர்த்தியவோ ”

(பரி நரியாக்கி வையை யழைத்த படலம்-௫௮)

என்னுஞ் செய்யுளிலுள்ள 'கல்லாக் கடையேனை' என்னுந் தோடர், திருவாசகத்தில் 'கல்லா மனத்துக் கடைப்பட்ட நாயேனை' (திருவம்மாளை-௫) 'கல்லாத புல்லறிவிற் கடைப்பட்ட நாயேனை' (கண்டபத்து-௪) என்னுந் தோடர் களையும் 'கல்லாக் கடையேனை யாட்கொண்ட பித்தவோ' என்னுந் தோடர் "தாதாய் மூவேழுலகுக்குந்தாயே நாயேன் றனை யாண்டபேதாய்" (புணர்ச்சிப்பத்து-௯) என்னும் அடிகளையும் 'பொய்யுலகை மெய்யாகப் பேதிக்குஞ் சித்தவோ' என்னுந் தோடர், 'பொய்யாய செல்வத்தே புக்கமுந்தி நாடோறும், மெய்யாக் கருதிக்கிடந்தேனை' (திருக்கோத் தும்பி-யஎ) 'பொய்யெல்லாம் மெய்யென்று' (அச்சோப் பதிகம்-௩) என்னுந் தோடர்களையும், 'சித்தந் தெளிவித் தெனைத்தந்த முத்தவோ' என்னுந் தோடர், 'இந்திரிய வயமயங்கி' என்று தோடங்குந்திருப்பாட்டின் 'சிந்தைதனைச் தெளிவித்துச் சிவமாக்கி யேனையாண்ட' (கண்டபத்து-௧) 'புத்தன்' என்று தோடங்குவதில் 'சித்தஞ்சிவமாக்கிச் செய்தனவே தவமாக்கும் அத்தன்' (திருத்தோனோக்கம்-௬) "முத்திநேறி" என்னும் முதற் குறிப்பையுடைய

பாட்டில் 'சித்தமல மறுவித்துச் சிவமாக்கி யேனையாண்ட
அத்தன்' (அச்சோப்பதிகம்-க) என்னும் தொடர்களையும்
சோல்லாலும் பொருளாலும் ஒத்திருத்தல் காண்க.

இங்கு எடுத்துக்காட்டியவற்றுற் பரஞ்சோதி
முனிவர் எனைய இரண்டு ஆசிரியர்களைவிடத் திருவாசகப்
பயிற்சியிற் பேரிதும் சிறந்தவரென்பது தெற்றென விளங்கும்.
விளங்கவே, அவராற் பாயிரத்துட்கூறப்பட்ட 'எழுதரு
மறைகடேரு' என்ற முதலையுடைய அடிகளின் துதிப்
பாட்டினை உய்த்து நோக்குழி, அஃது அவர் அத்திரு
வாசகப்பயிற்சிச் சிறப்பினுற் கூர்த்த தமது அறி
வேன்னும் எழுதுகோலாற் கள்ளமற்ற உள்ளமென்னும்
படத்தில் அடிகளின் திருவுருவத்தை நன்கு வரைந்து
கொண்டு கூறினாரென்பதைச் சேவ்வனே விளக்குகின்றது

இங்ஙனம் அறிவு வல்லா னேருவன் தன்னுற்.
காணப்படாத ஒருவனுடைய சில மொழிகளையோ, அல்லது
அவனியற்றிய நூல் ஒன்றையோ பலகாலும் கூர்ந்து
கூர்ந்து நோக்குவானாயின் அதன் பயனாக அவனுடைய
உருவம், உள்ளம், உரை முதலிய அனைத்தையும்
மக்களுக்கு நன்கு எழுதிக்காட்டி விடுவானென்பது
ஒருதலை.

இவ்வாறே சேக்கிழார் பெருந்தகையார் ஆளுடைய
அரசின் அருண்மொழியாகிய தமிழ்மறைப் பயிற்சி மிகு
தியால் அப்பெரியாரின் மனம், மொழி, மேய்களைப் பெரிய
புராணத்திற் பலவிடங்களில் எழுதி மக்கட்குக் காட்டுதல்
கண்டு மகிழ்வதற்குரிய தோன்றாகும். திருநாவுக்கரசுகள்
தம்மைக் கொல்லுதற் பொருட்டுச் சமணர்கள் செய்த பல்
வகைச் சூழ்ச்சிகளில் இறுதியதாகிய கல்லோடு பிணித்துக்
கடலிற் போட்டதினின்றுத் தப்பிக் கரையேறித்

திருப்பாதிப்பிலியூரில் எடுத்தருளியிருக்கும் தோன்றாத்
துணைவன் வணங்கிக்கொண்டு திருவதிகைவீரட்டானத்
சென்று அன்வீதியுட் புருகின்ற காட்சியைச் சேக்கிழார்
மதரில் நமது உள்ளத்தில் வரைக்கொண்டு பின்
வடக்குப் பெரிய புராணத்தில் எழுதித் காட்டுவது.

“தூயவெண் ணீறு துதைந்த பொன் மேனியுங்
தாழ்வடமும்

நாயகன் சேவடி தைவரு சிந்தையு நைந்துருகிப்
பாய்வது போலன்பு நீர்பொழி கண்ணும்

பதிகச்செஞ்சொன்
மேயசெவ் வாயுமுடையார் புருந்தனர் வீதியுள்ளே”
(திருநாவுக்கரசுநாயனார் புராணம் கசு0)

என்பதானும். இங்ஙனமே அன் திருவாழ்ந்த தோன்ற
வணங்கி அன்வூர் வீதியில் உழவாரப் பணிசெய்யுந்
தோற்றத்தை,

“மார்பாரப் பொழிகண்ணீர் மழை வாருந் திருவடிவு
மதுரவாக்கிற்
சேர்வாருந் திருவாயிற் நீந்தமிழின் மாலைகளும்
செம்பொற்றாளே
சார்வான திருமனமு முழவாரத் தனிப்படையுந்
தாமுமாகிப்
பார்வாழத் திருவீதிப் பணிசெய்து பணிந்தேத்
திப்பரவிப் செல்வார்”
(ஹே-உஉரு)

எனவும், ஆறாண்டய பிள்ளையாரைக் காணச்செல்லுங்
காட்சியை,

“சிந்தையிடை யருவன்புந் திருமேனி தனிலசைவுங்
கந்தைமிகை யாங்கருத்துங் கையுழவா ரப்படையும்
வந்திழிகண் ணீர் மழையும் வடிவிற்பொலி திருநீறும்
அந்த மிலாத் திருவேடத் தரசுமெதிர் வந்தணைய”
(திருஞானசம்பந்தர் புராணம்-உஎ0)

எனவுங்கூறி அரசுகளின் அருள் வடிவத்தையும், தேருள் மோழியையும் நெக்கு நெக்குருகும் உள்ளத்தையும் அங்கை நெல்லிக்கனியேன விளக்கியருளினார்.

இனி நமது புலவர் பெருமக்களியற்றிய நூல்களைக் கொண்டு நுனித்து நோக்கினால் அவர்கள் இரு வேறு வகைப் படுகின்றனர். ஒருவகையார் தமக்கு இயற்கை யாகப் பாடும் வன்மை அமைந்திருந்தும், தாமியற்றும் நூல்களில் இன்ன இன்ன பகுதிகளை இன்ன இன்ன இடத்திற்குள் கூறவேண்டுமென வரையறை செய்து கொள்ளாமற் பாடிமுடித்தவராவர், அதனால் அந்நூல்களில் ஒருசெய்தியே பல விடங்களில் வருதல் கூடும்.

பிறிதொரு திறத்தார் தாம் இயற்றும் நூல்கள் எத்துணைப் பெரியவாயினும் அவற்றுள் இன்னினை வற்றை இவ்விவ்விடங்களிற்குள் கூறவேண்டும் எனவும் இத்துணைச் செய்யுட்களால் முடிக்க வேண்டுமெனவும், இரண்டு இடங்களிற் கூறவேண்டிய செய்தி ஒன்றுநேரின் அதனை அவ்விரண்டிடங்களிலும் கூறி மிகைப்படுத்தாமல் இதனை எங்குக்கூறின் இரண்டிடத்தும் கூறியதாகவும் சிறப்பாகவும் கற்போர்க்குக் களிப்பைத் தருவதாகவும் இருக்குமெனவும் தமது கூர்த்த மதியால் ஆராய்ந்து கூறு பவராவர். இன்னும் அவர் அங்ஙனமே வரையறுத்துக் கொண்டு நூல்செய்வதனால் பலவாயிரஞ் செய்யுட்களுக்குட் பின்னே சொல்லப்போகும் இலக்கியம் ஒன்றை நினைவில் வைத்து அதற்கு, முன்னரே இலக்கணங்கூறிச் சேல்வதுங் கண்டு மகிழ்வதற்குரிய தோன்றாகும். இங்ஙனம் நூல் யாக்கும் புலவர்பெருமக்கள்: மிகச்சிலரேயாவர் அவருள் சேக்கிழார், கம்பர் முதலியோர் தலைசிறந்தவர். எடுத்துக் காட்டாக ஒவ்வொன்று ஈண்டுத் தருதல் மிகையாகாது,

பெருமிழலைக்குறும்ப நாயனார் தவத்தினால் மிக்கா
ரேன்பது,

“வண்டு மருவுங் குழலுமையாள் கேள்வன் செய்யதா
 னென்னும்
 புண்டரிக மகமலரில் வைத்துப் போற்றும் பொற்பினார்”
 (பெருமிழலைக்குறும்பர் புராணம்-௩)

என்பதனாலும், தமது ஞானகுரவராகிய ஆளுடைய நம்
பிகள் ஆண்டவன் ஆணையால் வேள்னையானே மேலேறித்
திருநொடித்தான்மலை சேல்வதை ஞானநோக்கத்தால்
முன்னரே உணர்ந்து கொண்டு, யோக முயற்சியினாலே
பிரமரந்திர வழியால் உடலினின்றும் பிரிந்து, முதனாளே
அம்மலையை யடைந்தார் என்பதனாலும் தெளியப்படும். இப்
பேரியார் சித்தி முதலியன கைவரப் பெற்றமைக்குக்
காரணங்கூறு முகத்தால்,

“நாளுநம்பி யாளுரர் நாம நவின்ற நலத்தாலே
ஆளும் படியா லணிமாதிசித்தி யான வணைந்த தற்பின்
முளுங் காதலுடன்பெருக முதல்வர் நாமத்தஞ் செழுத்துங்
கேளும் பொருளுமுணர்வுமாம் பரிசு வாய்ப்பங்
கெழுமினார்”

(பெருமிழலைக்குறும்பர் புராணம்-சா)

எனக் கூறுஞ் சேக்கிழார் பெருந்தகையார் இங்ஙனம்
பின்னர்க் கூறப்போவதை நினைவில் வைத்து மூன்று
சருக்கங்களுக்குமுன்—இருபத்திரண்டு புராணங்கட்குமுன்
—ஆயிரத்தைஞ் சூற்றறுபத்தைந்து செய்யுட்களுக்குமுன்
தடுத்தாட் கொண்ட புராணத்தில் நான்காவது பாட்டில்
சுந்தர மூர்த்திகளுக்குப் பிள்ளைத் திருநாமமிட்டார்களேன்று
சொல்லுமிடத்து,

தம்பிரானருளினாலே தவத்தினான் மிக்கார் போற்றும்
நம்பியாரூரென்ற * காமமுஞ் சாத்தி மிக்க
ஐம்படை சதங்கை சாத்தி யணிமணிச் சுட்டி சாத்திச்
செம்பொரு ணையின் மின்னத் தெருவீற் தேருருட்டு
காளில்”

‘என்றே’ என்ற பாடம் பொருட் பொருத்த மில்லாதது

எனக் கூறுவாராயினர். இங்ஙனம் தவத்தினால் மிக்க ராகிய பெருமிழலைக் குறும்ப நாயனார் இடையாடுது 'நம்பி யாளுார்' என்னும் திருப்பொயரைப் போற்றியே பா பெற்றினை யடைந்தாரெனப் பின்னே சோல்ல வேண்டு மென்பதை நிலையில் வைத்தே முன்னர் அப்பொயருக்கு 'தவத்தினால் மிக்கார் போற்றும் நம்பியாளுார்' என்னும் இலக்கணங்கூறினாரென்பது நன்கு கற்றவர்க்குப் புலனாவ தோன்று.

இனி. இராமாயணமென்றும் காப்பியச் சோலைபுட் புகுந்து பார்க்கின் கம்ப காடரின் கல்லிசைப் புலமையைக் காட்டுவனவாகி, மலர்க்கு மாணம்மீசும் பல மலர்களைக் காணலாம். அவற்றுள் ஒன்று இங்கு நுகர்வோம்.

இராமபிரான் தன்னுருயிர்க் காதலியாகிய பிராட்டி யாரோடும், இன்னுயிர் இவ்வலகிய இலக்குவனோடும் கான்புகுதலை மேற்கொண்டு நகரின் வாயிலைக் கடப்பதற்கு முன்னே பிராட்டியார் 'காடு எங்குளது?' என்று கேட்ட செய்தியை அங்குக் கூடும்போதும், சீதாபிராட்டியைத் தேடச் சென்ற அனுமாளிடத்தில் 'பிராட்டியைக்கண்டு இன்ன இன்ன அடையாளங்களைக் கூறுவாயாக' என்று ராமபிரான் கூறிய இடத்திற் கூடும்போதும், அனுமான் இலங்கையில் இராவணனாற் சிறைப்படுத்தியிருந்த பிராட்டியாரைக்கண்டு இராமனுடைய எழிலனைத்தையுங்கூறி, பின் அவன்கூறிய சில செய்திகளை அடையாளமாகச் சோல்லுகின்றான் என்னுமிடத்து

“நீண்டமுடி வேந்தனரு ளேந்திநிறை செல்வம்
பூண்டதனை நீங்கிநெறி போதலுறு நாளின்
ஆண்டநக ராரையொடு வாயி லகலாமுன்
யாண்டையது காணென விசைத்தது மிசைப்பாய்”

(உருக்காட்டுப் படலம்-கூக)

மனக் கம்பகாடர் கூறியதை நானித்து கோக்கின் அவர் அந்நூலைச் சேர்வதற்கு முன்னரே இத்தனை காண்டங் களாக, இத்தனை படலங்களாக, இத்துளைச் சேர்ந்துக் கமால், இன்ன இன்ன செய்திகளை இன்ன இன்ன விடத் திற்புள் கூறவேண்டுமென்பதற்காக வரையறுத்துக் கொண்டு சேர்த்து, மீட்டித் தரென்பது நன்றி விளங்கும் என்க.

இனி, பரந்தோதி மனிதரும் இங்ஙனமே தாமியற் றிய திருவிளையாடற் புராணத்தில் ஐம்பத்தெட்டுப் படலங் கட்டுப்பின் கூறப்போதும் 'வாதவூரடிகு உபதேசித்த படலத்திலும், அவர் தொடர்முடைய பிறபடலங்களிலும், 'துளும்ப அழுதகண்ணினர்' என்றும், 'அழுது சாத்தும் மெய்யன்பர்' என்றும் 'அழுதிரை பாடுந் தொண்டலகப் படம் பாதம்' என்றும் கூறுப்போவனவற்றை நீளவில் வைத்துப் பாயிரத்தின் கண்ணே 'அழுது அடைந்த அன்பன்' என்று கூறியிருப்பதை கோக்கின் அவரும் நம் நூலை வரையறுத்துக்கொண்டு இயற்றினுமேன்பது நன்றி விளங்கும்.

3. 'அழுதடி யடைந்தவன்பர்' என்னுந் தொடராராய்ச்சி.

இத்தோடர், அழுது-அடி-அடைந்த-அன்பர் என்ற நான்கு சொற்களாலும், மூன்று சந்திகளாலு மாயது. பொருள் வேளிப்படையாக விளங்கும் எனினும், பரஞ் சோதிமுனிவர் திருவாசகப் பயிற்சி மிகுதியால் இவ்வாறு கூறினாரேன முன்னரே காட்டப்பட்டது. ஆதலின், திரு வாசகக் கருத்துடன் மாறுபடாமல் இத்தோடருக்கு உரை காண வேண்டும். அங்ஙனங்காணுங்கால் 'உண்டு பசி நீர்ந்த சாத்தன்' என்புழி, சாத்தனது பசி நீங்கியதாகிய காரியத்திற்கு அவன் உண்டது காரணமாயிருந்தமையின் 'உண்டு' என்னும் வினையெச்சங் காரணப்பொருளில் வந்ததாகக் கொண்டு உண்டமையாற் பசினீங்கிய சாத்தன் எனப்பொருள் கொள்ளுமாறு போல, ஆண்டவனுடைய அடியை அடைந்ததாகிய காரியத்திற்கு அழுதது காரணமாகலின், அழுதமையால் ஆண்டவன் அருட்கழலை யடைந்த அன்பர் எனப் பொருள்படும். படவே, (க) அழுதல் ஆண்டவனுடைய அருட்கழலைப் பெறுதற்கு சாதனமா? என்பதும், (உ) அடி யடைந்தாரா? என்பதும், (ங) அன்பர் என்பதுமாகிய இம்மூன்று பகுதிகளும் திருவாசக ஆதரவு களைக்கொண்டு ஆராயத்தக்கன என்பது பெறப்படும்.

க. அழுதல் ஒரு சாதனமா ?

இப்பகுதியை ஆராய்வதற்கு முன்னரே நாம் இங்கு அறிந்து வைத்துக்கொள்ள வேண்டியது ஒன்று உண்டு அதாவது, உலகியலில் எவ்வெவ்வுயிர்கள் எவ்வெவ்வழிகளால தாந்தாம் வீழ்ப்பியவற்றை அடைகின்றனவோ, அவ்வழிகளெல்லாம் இறைவன் திருவடிப் பேற்றுக்கும் உரியனவாகும் எனக் கருதுவது அவ்வடிப் பேற்றுக்கு அன்புநெறியிற் செல்லும் பேரியோர்களின் இயல்பு என்பது. இவ்வுண்மையை அவர்கள் அருளிச்செய்த நூல்களிற் பாக்கக் காணலாம்.

உலகினரிற் பேருட்பாலோர் மேற்கொண்டோமுகும் இல்லறத்திற்கு மங்கலமாகிய மாண்புமமைந்த மனைக் கிழத்தியும், அதன் நன்மலமாகிய நன்மக்களும் தாம் வேண்டுவன வற்றைப் பெறுதற்கு மேற்கொண்டோமுகும் பலவழிகளில் அழுதல் ஒரு தலைசிறந்த வழியன்றோ? ஒரு மகவு தாய்வயிற்றினின்றும் வெளிவந்தவுடனே அழுகின்றது. சிறிது நேரம் அழாமலிருப்பின் அது அழுதற்கு வேண்டிய உபாயங்களாகிய திடுக்குத்தண்ணீர் தேளித்தல் தோப்பூழ்க் கோடியை நெருப்பில் வாட்டுதல் முதலியன செய்யப்படுகின்றன. இன்னும், பார்த்து மகிழ்ச்சிகொள்ள வருகின்றவர்களும் ‘குழந்தை அழுகின்றதா?’ என்று கேட்பார்கள் ‘இல்லை’ என்றால் உடனே தாங்கள் அழுத் தலைப்படுவார்கள். ‘அழுகிறது’ என்றால் மகிழ்வார்கள். இதனை நோக்க அது பிறந்தவுடனே அழுதல் இங்நிலவுலகில் உயிரோடு சின்னாள் வாழ்தற்கு ஓர் சாதனமாயிருக்கின்றது என்பது விளங்குகின்றது இன்னும் அது பசித்துன்பம் வந்த வந்தபொழுதெல்லாம் அழுதலைக் காண்கின்றோம். உடனே அன்புடைய அன்னை ஓடிவந்து வாரி எடுத்து மடியின் மீதிருத்தி, ‘என் கண்ணை அழாதே’ என்று இன்

மொழிகூறி, பால் அருத்துகின்றாள். எத்துணை அன்புடைய, அறிவுடைய தாயும் சேய் அழுதற்கு முன்னே பால் ஊட்டு வதில்லை. ஏனெனில், 'பசித்தாற் குழந்தை அழும்; அழா திருப்பதினால் பசிக்கவில்லை போலும்; பசி இல்லாதபோது பால் ஊட்டினால் உடல் நலங்குறையும்' எனக்கருதி. இதனாலன்றோ 'அழுத பிள்ளைதான் பால் குடிக்கும்' என நமது நாட்டில் ஒரு பழமொழியும் வழங்குவதாயிற்று. இன்னும், ஒரு பொருளைப் பேற விரும்பியவன் அதனைப் பேற முயலாமலும், பிறரைக் கேளாமலும் மடிந்திருந்து, அதனை அங்ஙனஞ் சேய்து பெற்றவனைக்கண்டு பொருமைப் படுங்காலை, வேறொருவன் அவனை நோக்கி, அவன் சோம்பியிருந்ததையும், மற்றவன் மடியாது அதனைப் பெற்றதையுங் குறித்தற் பொருட்டு 'அழுத பிள்ளைதான் பால் குடிக்கும்' எனக் கூறவுங் கேட்கின்றோம். இதனால் ஒரு குழந்தை தனக்கு வேண்டுவதாகிய இன்றியமையாத பாலுணவையும் அழுதலாகிய வழியினாலே பெற்றுக் கொள்ளுகின்றது என்பது விளங்கும். இன்னும் அது பாலுணவு வேண்டாத பருவத்திற்கூட, தனக்கு வேண்டிய உணவுப் பொருளோ, அல்லது காட்சிப் பொருளோ தன் அருமைத் தந்தையாரிடங்கேட்டு, அதற்கு இயலாவிடின், அழுது பெறுவதைக் காண்கின்றோம்.

இனி, இல்லக்கிழத்தியருட் பலர் தங்காதலரிடத்துத் தமக்கு வேண்டிய பொருளைக் கேட்பார்கள். அவர்கள் மறுத்துரைப்பின், நகரங்களிலுள்ள நீர்க்குழாய்கள், மேலே யுள்ள கைபிடியை ஒருமுறை திருப்பினால் நீரை ஊற்று வதுபோலத் தம் வலதுகையை முட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு, வலக்கண்ணில் வைத்து ஒருமுறை சுழற்றி இரண்டு கண்களினின்றும் தாரை தாரையாக நீரைப் பெருக்கி அழுகின்ற வழியினால் தாம் கருதிய பொருளைப் பெறுதலைக் கண்கூடாகப் பார்க்கின்றோம்.

இங்ஙனம் உயிர்ச்சார்பாயுள்ள போருள்களுட் சிறந்த மனைவியும் மக்களும் அழுதலைச் சாதனமாகக் கொண்டு விரும்பிய போருளைத் தந்தலைவரிடத்துப் பெறுகின்றார்களேனின், உயிர்கள் தம் இனிய உயிர்த்தலை வனாகிய பசுபதியை நோக்கி அழுதால் அவை விரும்பிய வற்றை அவன் அளித்தருளுவானென்பதில் ஐயம் யாதுளது?

இனி, நாம் ஒரு போருளைப் பெறவிரும்பி அதனைப் பெறும் போருட்டு யாரிடத்து அழுகின்றோமோ, அவர் மக்கட்டலைவராயிருப்பின் பேரருளுடையரல்லராகலின் நமக்கு இரங்கி அதனைக் கொடுத்தற்கு இசையார். ஒரோ வழிச் சிறிது இரக்கமுடையவராயிருந்து அதனைக் கொடுக்கக் கருதினும் அவர் எல்லாமுடையவரல்லராகலின் அப்போருள் அவரிடம் இருத்தல் ஒருதலையன்று. இல்லாவிடினும் தேடிக் கொடுக்குங் கருத்துடையராயிருப்பின், முற்றுமுணர்ந்தவரல்லராகையால் அதனைப் பெறுதற்குரிய நேறியைப் பிழைபாடின்றி உணரும் ஆற்றலுடையவராகார். ஒருவாறு பிழையின்றி உணர்ந்து முயலினும் என்பு, தோல், நரம்பு முதலியவற்றாலாக்கப்பட்ட உடம்புடையவராதலின் உடல் நலம் அம்முயற்சி காரணமாகக் குறையின் அதனைக் கைவிடுவர். எங்ஙனமாயினும் அதனைப் பெறுதற்கு முடிவிலாற்றலுடையவருமல்லர். இத்துணையுங்கடந்து ஒரோவழி அது அவர்க்குக் கிடைப்பினும், வரம்பிலின்பமுடையவரல்லராதலின் தம் முயற்சியின் பேருமையும், அப்போருளின் அருமையும் நோக்கித் தம்மின்ப நிறைவுக்கு அதனை ஆக்கிக் கோடலுங் கூடும். அல்லது கிடைப்பினுங் கிடைக்கலாம். எனவே, மக்கட்டலைவரிடம் நாம் அழுது வேண்டும் போருள் நமக்குக் கிட்டுதல் ஐயமேயன்றித் தேற்றமில்லை. அவர் கடவுட்டலைவராயிருப்பின், பேரருளுடைமையும், எல்லாமுடை

மையும், முற்றுணர்வுடைமையும், வரம்பிலின்பமுடைமையும்
அவரிலக்கண மாதலின் அப்போருளை நாம் அடைதல்
முக்காலும் உறுதி என்க.

இன்னும், ஓர் அரிய மகவின் அழகையானது
பொதுவாகத் தமிழலகத்திற்கும் சிறப்பாகச் சைவ உலகத்
திற்குஞ் செய்த நன்றியை இங்கு மறக்க வொண்ணுமோ?
அன்றி மறைக்க வொல்லுமோ? இலைபடர்ந்த பொய்கைக்
கரையில், செம்மேனி வெண்ணீற்றுன் திருத்தோணிச்
சிகரத்தை நோக்கி, தம்புனித வாயைத் திறந்து, 'அம்மே
அப்பா' என்றழைத்து, கண்மலர்கள் நீர் ததும்ப, கைம்
மலர்களாற் பிசைந்து, வண்ணமலர்ச் செங்கனிவாய்
மணியதரம் புடைதுடிப்ப, வேதநேறி தழைத்தோங்கவும்,
மிகு சைவத்துறை விளங்கவும், பூத பரம்பரை பொலியவும்
பொருமி அழாவிடின் நீறு எங்கே? மறை எங்கே?
திருவைந்தெழுத்தெங்கே? திருநேறித் தமிழ்மறை எங்கே?
இவை யாவும் நிலைபெற விம்மி அழுத மகவு யார்? காழிக்
கன்றன்றோ? கழுமலக் கண்ணன்றோ? வேணுபுர வெந்
தன்றோ! வெங்குரு விரகன்றோ! புகலிப் புண்ணியமன்றோ!
புறவி னறவன்றோ! பூந்தராய்ப் புகழல்லவா! சீரபுரச்
சேம்மலல்லவா! சண்பைத் தவமல்லவா! கோச்சைவயக்
குழகல்லவா! பிரம்புரப் பிள்ளையல்லவா! தோணி புரத்
தோன்றலல்லவா! இங்ஙனம் அழுது அம்மையப்பரால்
எண்ணரிய சிவ ஞானத்தின்னமுதங் குழைத்து 'ஊட்டப்'
பெற்றதன் பயனாக,

**“ஆறதேறுந் சடையானருண் மேவ வவனியர்க்கு
வீறதேறுந் தமிழால் வழி கண்டவ”**

ராகிய திருஞானசம்பந்தப் பெருந்தகையாரின் திருச்செயல்
களை அறியாதவன் தமிழ் மகனாவனோ? அவரைப் போற்றா
தவன் சைவனாவனோ? ஆகான்! ஆகான்!! ஆகான்!!

இங்ஙனம் தம்முடற்றந்தையையுந் தாயையும்
 நோக்கிப் பாலுக்குங் காட்சிப்பொருளுக்கும் அழப்பெறுங்
 குழவிப் பருவத்திலேயே உயிர்த் தந்தை யாகிய இறை
 வனையும், இன்னுயிர்த் தாயாகிய இறைவியையும் ஒரு
 நேறிய மனம் வைத்து, நோக்கி, அழுது, அழைத்து
 உலகை வாழ்வித்தமையினாலன்றோ 'காலம் பெற
 அழுதார்' என்றும், 'விடையின்மேல் வருவார் தம்மை
 அழுதழைத்துக் கொண்டவர்' என்றும், 'அழுதுலகை
 வாழ்வித்தார்' என்றும் சேக்கிழார் பேருந்தகையாரால் நமது
 ஆளுடைய பிள்ளையார் பாராட்டப் பெற்றார்.

இனி, ஆண்டவன் அடிப்பேற்றுக்கு அழுதல்
 ஒரு வழி எனத் திருவாசகத்தில் யாண்டுக் கூறப்பட்டிருக்
 கின்றதென்பதை ஆராய்வோம்.

**“யானேபொய் யென்னெஞ்சம்பொய் யென்னன்பும்பொய்
 ஆனால் வினையேன் அழுதாலுன்னைப் பெறலாமே
 தேனே யமுதே கரும்பின் தெளிவே தித்திக்கு
 மானே யருளா யடியேனுனை வந்துறு மாறே”**
 (திருச்சதகம்-கூ0)

என்னுந் திருப்பாட்டினால் 'யான், என்னுள்ளம், அதனை
 யிடமாகக்கொண்டு திகழும் அன்பு ஆகிய இவ்வனைத்தும்
 பொய்; ஆனாலும் தீவினையேனாகிய யான் அமுதேனால்
 உன்னையடையலாம்' என நமது அடிகள் கூறியருளினமை
 காண்க.

இனி, பேருந்துன்பமுடையாரும் நோய்கொண்
 டாரும்ன்றோ பொறுக்கலாற்றாது அழுவர். இப்பெரியார்
 ஏன் அழ வேண்டுமெனின், கூறுதும்,

உ. அழுதலின் காரணமென்னை ?

பரந்த நிலவுலகின்கண் காணப்படும் உயிர்களனைத்தும் துன்ப நீக்கத்தையும் இன்ப ஆக்கத்தையுமே அவாவி நிற்கின்றன வென்பது கண்கூடு. அங்ஙனம் அவாவுகின்ற முறையில், அவற்றால் துன்பமெனப்படுவனவும், இன்பமென எண்ணப்படுவனவும், அவற்றை முறையே போக்கவும் ஆக்கவும் சூழும் நெறிகளும் அவற்றின் அறிவு வேறுபாட்டுக்கேற்பப் பலதிறப்படும். எனினும் அவற்றின் குறிக்கோள் துன்பம் நீங்குதலிலும், இன்பம் ஓங்குதலிலுமென்பது மறுக்க முடியாததோரு உண்மையாகும்.

இனி, அவ்வன்ப துன்பங்களை உள்ளவாறு உணர்வதில் எனைய உயிர்களினும் மக்களே தலைசிறந்தவராவர். என்னை? பகுத்தறிவுடையராகலின் என்க. ஆயின் மக்கட் பிறப்பினரனைவரும் அவற்றைப் பிறழாது உணர்தற்கு வல்லுநராவரோ வெனின், ஆகாரென்க; என்னை? மக்களிலும் மாக்களுண்டாகலின். அற்றேல். அவர் யார்? கல்லாதவர் என்க. என்னை?

“விலங்கொடு மக்கள னையரிலங்கு நூல்

கற்றாரோ டேனை யவர்”

என்பது பொய்யா மொழியாகலின் என்க. ஈண்டு விலங்கின் மக்கட்கேற்றமாய் உணர்வு மிகுதி காணப்படுவது கற்றார் கண்ணையாகலின், கல்லாதாரும் அவரும் ஒத்த பிறப்பினரல்ல ரென்பதாம், என்னும் பரிமேலழகருரையும் காண்க. ஆயின், அவரை அம்மக்களினின்றும் வேறு பிரித்து எவரும் எளிதிலுணர்ந்து கொள்ள இயலுமோவெனின், இயலாதேன்க; என்னை? குணத்தால் முற்றும் முரணி, வடிவால் முழுதும் ஒத்திருக்கின்றாராகலின். இதனை,

**“மக்களே போல்வர் கயவர் கயவரன்ன
ஒப்பாரியாக் கண்டதில்”**

என வள்ளுவனார் தேள்ளு மொழியும் விளக்கினமை காண்க. ஆதலின், கல்வியறிவு கைவரப் பேற்ற பேரியாரே இன்ப துன்பங்களையும், அவற்றை ஆக்கவும் போக்கவுமாய நெறிகளையும் பிறழாது உணர்வர். அங்ஙனம் உணரும் தன்மையை முறைப்படுத்தி ஆராய்ந்தால் அது ‘சமய உணர்ச்சி’ அல்லது ‘கடவுட் கோள்கை’ என்பதிற் சேன்று முடியும். இம்முடிவிற்கு வாராதவர் தாங்கற்ற கல்வியாற் பயன்பெறுதவர்களாய், மேற்காட்டிய மாக்களினத்துடன் வைத்தேண்ணப்படுவார். இவ்வுண்மையை,

**“கற்றதனாலாய பயனென்கொல் வாலறிவன்
நற்றூடொழா ரெனின்”**

என்னுந் திருக்குறளாலும் அறிக. இன்னும், இறைவன் றிருவடியை வணங்குதற்கு அறிவுறுத்துகின்ற கல்விதான் கல்வியேனப்படுமென்பதும், ஏனையவை ஆகாவென்பதும்,

**“கற்க, கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க வதற்குத் தக.”**

என்னுந் திருக்குறளிலுள்ள ‘கற்பவை’ என்பதனாலும், ‘விலங்கொடு’ என்பதிலுள்ள ‘இலங்குநூல்’ என்பதனாலும் ‘கற்பவை’ யென்றதனால் அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்னும் உறுதிப் பொருளுணர்த்துவனவன்றிப் பிற பொருளுணர்த்துவன சின்னாட்பல்பிணிச் சிற்றறிவினர்க்கு ஆகா வேன்பது பேற்றும்” என்னும் பரிமேலழகர் உரையானும் உணரப்படும்.

இனி, ‘சமய உணர்ச்சி’ அல்லது ‘கடவுட் கோள்கை’ என்பது மக்களிடம் அரும்பியது எங்ஙனமென ஆராய்வோம்.

இவ்வுணர்ச்சியானது மக்களிடம், அவர் முதன் முதல் தோன்றிய காலத்தே உண்டாயிருக்குமேன்றாதல், ஆராய்ச்சியற்ற சில நட்பிக்கைகளைக்கொண்டு பிறவழியால் உண்டாயிற்றேன்றாதல் கொள்ளின் அது இயற்கையோடு பொருந்தாததுடன், அறிவுடன் கூடிய ஆராய்ச்சியுலகத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப் பெருததுமாகும். ஆயின் இது எப்போழுது உண்டாயிருக்கலா மேனக்கூர்ந்து ஆராயின், மக்கள் தோன்றிய பன்னெடுங்காலங்கட்குப் பின்னரே தோன்றியிருத்தல் வேண்டும். எங்ஙனமெனின், அவர்கள் தோன்றிப் பன்னாள்வரையும் தங்கட்கு இயல்பாகவுள்ள பசிப்பிணி முதலியவற்றைப்போக்க முயன்று நேர்ந்த நேர்ந்த உணவு முதலியவற்றை நுகர்ந்து, பின் அறிவு சிறிது வளர இருத்தற்கு எழில்பெறும் இடமும், உண்ணுதற்கு அண்ணிக்கும் உணவும், உடுத்தற்கு உயரிய உடையும், படுத்தற்குச் சீரிய பாயலும் பெற்றுத்துய்த் திருப்பார்கள். பின் அவர்கள் 'ஆராவியற்கை அவா' உடையவராகலின் தாம் அரிதுமுயன்று பெற்ற பொருளில் வைத்த விருப்பத்தை நீக்கிப் பெருத பொருள் அதனினும் எளிதாயினும் அதில் விருப்பத்தைப் போக்கி அதனைப் பெறுதற்கு முயன்றிருப்பார்கள். இவ்விரண்டு தன்மையும் மக்களின் இயற்கையென்பது யாவருமறிந்ததோன்று

சாந்தலிங்க அடிகள் என்னும் பேரியார் தாமியற்றி யருளிய 'வைராக்கிய தீபம்' என்னும் நூலின்கண் இவ்வுண்மையை,

யாவர்க்கும் கிடைத்தற்கரிய பொருளைப் பெற்ற காலத்தும் தாம்பெற்ற அப்பொருளை எளிதாகக் கருதி அதன்கண் விருப்பமற்றுப் பெருதனவாகிய பொருள்கள் எளியவாயினும் அவற்றை அரியவாகக் கருதி விரும்பா நின்ற உயிர்கள், தாம் முன்னர் அடையாத சேல்வமாகச்

சோல்லப்பட்ட நின் மலமாய்த் துமக்கு உரிய ஞானனந்த
மாய், அழியாததாய், ஒப்பற்றவீடு உண்டென்று கேட்டி
ருந்தும் அதன்கண் வீருப்பமற்று முன்னர்த்தாம் அடைந்த
தாய் அசுத்தமாய்த் துக்கமாய் அநித்தமாயுள்ள போல்லாத
பிறவியையே இன்னமும் அடைய வீரும்புதற்குக் காரணம்
என்னையோ? யாம் அறியோம்! என்னும் பொருளை

“ அரிதுபெற் றிடினும் பெற்றதின் வீருப்ப மறப்பெறா
தனவீரும் புயிர்கள்
தெரியகிற் கிலமீ தெனைமுன மடையாச் செல்வமாய்ச்
சொல்பவித் திரமாய்
உரியசிற் சுகமாய் நித்தமா யொருவீ ளெதெனக்
கேட்டுமற் றதனிற்
பிரியமற் றினமு முனமுறும் பொல்லாப் பிறவியே
பெறவீரும் புதலே” என்னுஞ்

செய்யுளால் விளக்கியருளினார். அங்ஙனம் முயன்று அம்
முயற்சி பழுதுபடு மாற்றையும், அப்பொருள் துமக்குக்
கிடைக்காததையும், ஒரோவழிக் கிடைப்பினும் தாங்கருதிய
அளவில்லாததையும், சில பொருள்கள் தாம் வேண்டாத
காலத்து வந்து மேவுதலையுங் கண்டு ஈதேன்னவியப்பு!
அப்பொருளை யாம் விரும்பினேம்; அது கிடைக்கவில்லை.
இப்பொருளையாம் எண்ணவில்லை; எனினும் அது தானே
வந்தேய்தியது. உப்பொருள் யாம் வேண்டியவாறே கிடைப்
பினும், அது நாங்கருதிய வளவிலில்லை. இங்ஙனமே
நாம் முயலும் சே ய ல் க ள னை த் தும் மாறுபடுகின்றன.
இதற்குக் காரணம் என்னை? இங்ஙனம் ஆகாத அலுவல்
களில் முயலும் யாம் யார்? அவற்றை ஆகவோட்டாமற்
றடுப்பவர், அல்லது தடுப்பது, யார், அல்லது எது?
அவ்வாறு தடுப்பவரையோ, அல்லது தடுப்பதனையோ
யாம் அறிந்துகொள்ள முடியாமல் மறைப்பது எது? யார்
முன்னே எங்கிருந்தோம்? எப்படியிருந்தோம்? இப்பொழுது

எங்கு வந்திருக்கின்றோம்? இவ்வுடலுடனே இங்கேயே
 நிலைபெற்றிருப்போமா? ஆ! இதை நினைக்குங்கால் எம்
 டள்ளம் பதறுகின்றதே! குருதி கோதிக்கின்றதே! எங்
 கண்ணுக்கேதிரே பலர் இறந்துபடுகின்றனரே! எம்மைப்
 பத்துத்திங்கள் சுமந்து வருந்திப்பெற்று, எறும்பும் அணுக
 வோட்டாமற் குறிக்கோண்டு போற்றிய எம்மன்னை
 எங்கே? அவட்கு அன்னையுங்காணோமே! யாமும் அவ்
 வாறுதானே ஆ வே ரா ம். ஆயின், பின்னர் எங்குப்
 போவோம்? இங்கு நாமாகவே வந்தோமா? அங்ஙன
 மாயின் நாம் இவ்வுலகத்திலே நிலைபெற்றிருக்குமாறு கருது
 கின்றபடி இராமல் இறந்துபடுதற்குக் காரணம் என்னை?
 இதனால் பிரிதோன்று உந்த வந்திருப்போமா? ஆயின்
 அது நம்மை இங்கு வரச்சேர்த்தது எற்றிற்கு? தன்னலத்
 தின் பொருட்டா? எம் நலத்தின் பொருட்டா? நாமறியா
 தெம்முள்ளை புகுந்து நின்று நல்லனவுந் தீயனவுந்
 காட்டுவது எது? நம்மாற் காணப்படும் இவ்வுலகத்தை
 ஆக்கியது யார்? என அலைகள்போலும் அணியணி
 யாகத் தோன்றும் இன்னொன்ன பல வினாக்களை எழுப்
 பிக்கோண்டு அவற்றிற்கு விடைகண்டு, பிறவிப்பிரயாணத்
 தில் வேறுப்புற்று, இனி இச்சேலவினை ஒழிக்கவேண்டு
 மெனத்தணிந்து அதற்குரிய நேறி யாதெனத் தேளிந்து,
 அதன்கண் ஒழுகியிருப்பார்கள். இங்ஙனம் ஒழுகிய
 மக்களது ஒழுகலாற்றினைத்தான் 'சமயவுணர்ச்சி' என்றும்
 'கடவுட் கொள்கை' என்றும் நமது ஆ ன் றோ ர்
 வாழ்க்குவாராயினர்.

இனி, 'சமயம்' என்ற சொல்லின் பொருளை ஆராய்ந்
 தாலும் இவ்வுண்மை நன்கு புலனாகும்; எங்ஙனமெனின்
 'சமயம்' என்றசொல் 'காலம்' என்னும் பொருள்படும்;
 ஆனால் இச்சொல் யாண்டும் தனித்து வராமல் யாதா
 யினும் ஓர் வினையோடு கூடியே வரும். இதனை, நாம்

எவரேனும் ஒருவரைப்பார்ப்பதற்கு அவரில்லம் சேன்று வினவினேமாயின், அங்குள்ளார் அவருக்கு இது வழிபாட்டுச்சமயம் என்றேனும், அல்லது உணவுச்சமயம் மென்றேனும், அன்றி உறக்கச் சமயம் என்றேனும், அல்லாவிடில் “இது நல்லசமயம் போலீராக” என்றேனும் சொல்வதனால் உணரலாம். இங்ஙனம் பல வினைகட்கும் பண்புகட்கும் பொதுவாய் நின்று அவற்றுள் யாதாயினும் ஒன்றுடன் கூடியே வருகின்ற பொதுச்சொல் ஒன்று தனித்து வருமாயின் அதற்கு ஓர் சிறந்த பொருள் கொள்ளுதல் ஆன்றோர் மரபு. எடுத்துக்காட்டாக, ‘ஒழுக்கம்’ என்ற சொல் நன்மை, தீமை, கூடாமை, என்ற மூன்றுக்கும் பொதுவாக நின்று நல்லொழுக்கம், தீயவொழுக்கம், கூடாவொழுக்கம் எனப் பயின்று வருமாயினும், பல விடங்களில் அது தனித்துவங்கு நல்லொழுக்கம் என்ற சிறந்த பொருளையே தருவதை நூல்களிற் பார்க்கக்காணலாம். ஆதலின் சமயம் என்ற பொதுச் சொல்லும தனித்து வந்தால் ஓர் உயர்ந்த விஷயமாடு கூடிய காலம் என்ற பொருளே கொள்ளவேண்டும் என்க. அன்வினையாதேனின், மக்கள் இவ்வுலகத்திற் பெறக்கூடவனவாகிய பல சிற்றின் பங்களை அவாவி அவற்றை அடைதற்குரிய பல நேரிகளிலும் சேல்லும் மன முதலிய கருவிகளைமடக்கி, என்றும் அழியாப் பேரீன்ப வடிவாகிய இறைவனை அடைதற்குரிய வழியிற் சேலுத்துதலாகும். உலகத்து மக்களால இயற்றப்படும் வினைகளனைத்தினும் இஃதே தலைசிறந்த வினையாகலின், இதனோடு பொருந்திய காலத்தையே நமது ஆன்றோர் ‘சமயம்’ என்று தனியே கூறி அதனைத் தமது உயிரினும் சிறந்ததாகக்கருதிப் போற்றிவந்தார்கள். இங்ஙனம் போற்றி வந்தவர் நம்நாட்டு மக்கள்மட்டுமல்லர்; பிறநாட்டுப்பேரியார் பலரும் தத்தஞ்சமயக் கொள்கைகட்கு இடையூறு நோர்ந்த காலத்தில் தம்மாருயிரைத்துறந்தும் அவற்றை ஒம்பிய

உண்மையை - அவ்வாறாகாட்டு வரலாறுகளில் நிரம்பக் காணலாம். இனி, இச்சமயம் என்றசொல் சமை என்னும் பகுதியடியாகத் தோன்றி, அறிஞர்களால் சமைக்க, அதாவது ஆக்கப் பட்டது எனக் கொள்வதே நேரிதாகும் எனவும் அறிக

இனி, இத்தத்துவ ஆராய்ச்சி மக்களிடம் அரும்பிய காலத்து இது பற்றிய வினாக்களைத்தையும் எழுப்பிக் கொண்டு அவற்றிற் த உண்மை விடைகண்டு அந்நெறியில் ஒழுகுபோகும், சிலவினாக்கள் எஞ்சி நிற்க மற்றவற்றிற்கு விடையிறுத்துக்கொண்டு அந்நெறியிற் செல்லோகும், மேற்கண்ட வினாக்களுக்குத் தீர்பாக விடைகொண்டு அத்துறை யிற் செல்லோகமென மக்கள் பலதிறப்படுவது இயற்கை யாகலின் சமயங்களும் பலவாயின. இக்காரணம் பற்றி யேதான் இற்றைஞான்றும் பலப்பல சமயங்கள் தோன்றுவ வாயின. ஆயின், மேலும் மேலும் சமயங்கள் தோன்ற லாமோவெனின், மக்கள் அறிவு வளர்ச்சிக்குக் கேற்பத் தோன்றுதல் இயற்கையை ஒத்ததாகமேயன்றி மிகையா காது. ஆனால், அச்சமயங்களைத்தும் உண்மையாயிருத் தல் இயல்புமோவெனின், தலைவன் விரிந்த அறிவுடைய வனாய், பரந்த நோக்கமுடையவனாய். அழைப்பற்றவனாய். உயிர்கண்மாட்டுக் கருணையுடையவனாயிருப்பின் அவனாலாக் கப்பட்ட சமயத்திற் சில பகுதிகள் உண்மையாயிருக்கு மென்பதை அறிவுடையார் ஒராமலிரார். ஆயின், குறு கிய அறிவுடையாரும் சமயத்தை ஆக்கலாமோவெனின், அவர் உண்மைகாணும் நோக்கமின்றிப் பிறசமயங்களின் மீதுவைத்த பொருமை காரணமாக ஆக்குவாரென்பதும், அங்ஙனம் ஆக்கப்படும் அதுவும் ஆண்டவனுக்கு அமை வதாகும் என்பதும், பரந்த நோக்கமுடைய திருநாவுக்கரசு கள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய,

“வீரிவிலா அறிவினார்கள் வேறொரு சமயம் செய்து
எரிவினாற் சொன்னாரேனு மெம்பிராற் கேற்றதாகும்”
என்னும் தமிழ் மறையால் விளங்கும்.

இனி, கடவுள் இலக்கணங்களும், உயிரின் இலக்
கணங்களும், மலத்தின் இலக்கணங்களும் பிறவுமாய்
இவற்றை மக்கள், தாம்சமய ஆராய்ச்சியிற்றலைப்பட்ட
காலத்திலேயே கண்டிருப்பா ரென்றதல் தலைப்பட்ட
அண்மைக் காலத்திலேனும் அறிந்திருப்பா ரென்றதல்
கொள்ளத்தலும் அமையாது. ஆராய்ச்சி தோன்றியபின்
பன்னாட்கள்வரை கலங்கி, பின்னர் நமக்கு வேறுகியதும்
நம்மினும் வலியுள்ளதுமாகிய ஒருபொருள் உண்டென்னும்
பொதுவுணர்ச்சி உண்டாகப்பெற்று, அதன்பின்
பன்னூருண்டுகள் கடந்தே அப்பொருளையும் பிறவற்றையும்
சிறப்பாக அறிந்திருப்பார்கள் **மணிவாசகப் பெருந்தகை**
யென்னும் ‘அழுதடியடைந்த அன்பர்’ இம்முறையை,

“தெய்வ மென்பதோர் சித்த முண்டாகி
முனிவிலாத தோர் பொருளது கருதலும்”
என விளக்கியிருளினமை காண்க.

இனி மேற்காட்டியவற்றால் உயிர்களைத்தும்
துன்பம் அறவும், இன்பம் பெறவுமே அவாவுமென்பதும்
அவற்றுள், பிறப்பான் மக்களாயும் சேயலான் மாக்களாயு
மில்லாத மக்களுயிரே துன்ப இன்பங்கள் முதலியவற்றை
உள்ளவாறு உணருமென்பதும் பெற்றும்; பெறவே அவர்
பிறழாது உணர்ந்த துன்பம் எதுவேன அறிந்து கோடலே
ஈண்டைக்குப் பொதியது,

துன்பம் என்பது. கடவுள் தன் படைப்பு நோக்கம்
முற்றுதற்பொருட்டு உயிர்கட்கு வைத்த ஒரு பெருநீதியாகும்.
அஃதோன்று இல்லையேல் எவ்வுயிர்களும் இறைவனை

நீனையா. கடவுள் இல்லையென்று துணிந்த மனவலியும், உடல்வலியுமுடைய ஒருவனும் தன் வலிமைக்கு மேற்பட்ட நோய் முதலிய துன்பம்வரின் கடவுளை நீனைந்து கதறக் காண்கிறோம், சேல்வர்கட்குத் துன்ப முண்டாதல் அரிதாகலின் அவர்கட்கு ஆண்டவன் திருவடிப்பேறு கிடைத்தல் எளிதன்று என்றுங்கருத்துப் பற்றியன்றே பிறநாட்டுப் பெரியார் ஒருவர் 'ஒட்டகம் ஊசியின் காதில் நுழையினும் சேல்வர்கட்கு வீடுபேறு கிட்டாது' என மக்கட்கு அறிவுறுத் வாராயினர்.

துன்பங்கள் தன்னைப்பற்றி வருவனவும், பிறவுயிரைப் பற்றி வருவனவும், தேய்வத்தால் வருவனவுமாக அளவினறி விரிந்து கிடக்கின்றனவாகலின் அவற்றை விடுத்து அவை யனைத்திற்கும் மூலகாரணமாகவுள்ள துன்பம் எதுவேன ஆராய்ந்து அது பிறவியே எனக்கண்டனர் அப்பெரியோர். என்னை! பிறவி இன்றேல் அதுகாரணமாகவரும் அவ்வகைத் துன்பமுமில்லையாகலின். இவ்வுண்மையை,

“ அல்லற் பிறவியறுப்பானே ”

என்று மாணிக்க வாசகனாரும்,

**“ பொன்னை வகுத்தன்ன மேனியனே புணர்மென்முலையாள்
தன்னை வகுத்தன்ன பாகத்தனே தமிழேற் கிரங்காய்
புன்னைமலர் த்தலை வண்டுறங்கும் புகலூரசே
என்னை வகுத்திலையே லிடும்பைக்கிடம் யாதுசொல்லே ”**

எனவும்,

**“ பிறத்தலும் பிறந்தாற் பிணிப்பட வாய்ந்தசைந்துடலம்
புகுந்துதின்
பிறக்குமாறுளதே யிழித்தேன் பிறப்பினைநான் ”**

எனவும் திருநின்றசேம்மைத் திருநாவுக்கரசரும்,

“ நோயும் பிணியுமருந்துயாமு நுகருடைய வாழ்க்கை ”

எனத் தோணிபுரத்தோன்றலாகிய திருநானசம்பந்தரும்,

“ தோற்றமுண்டேல் மாணமுண்டு துயாமனை வாழ்க்கை ”

எனவும்,

“இன்பமுண்டேற் றுன்பமுண்டு எழை மனைவாழ்க்கை”

எனவும் நாவலுர் நம்பியும் அருளி விளக்கினமை காண்க.

இன்னும் நாம் இப்பிறப்புத்துன்பத்திற் கிடந்து
நையாவதை கூறிய பொய்யாமொழியாரும், இப்பிறப்பிற்
தக்காரணமும், பிறப்பின் தன்மையும் கூறுவர்.

“பொருளல்லவற்றைப் பொருளென் றுணரு
மருளான மாணப் பிறப்பு”

என அருளிச்செய்தார். மேற்கூறிய நிறுந்து உரை
எழுதிய பரிமேலழகரும், ‘மாணப்பிறப்பு = இன்பமில்லாத
பிறப்பு’ என உரையெழுதி, விளக்கவுரையில், “மயக்கம்
விலங்கு, மக்கள், தேவர் என்றும் நாய்க்கைப்பிறப்பினு
முள்ளது துன்பமேயாகலின், மாணப்பிறப்பு பென் றார்.
இதனாற் பிறப்புத்துன்பமென்பதாஉம், அதற்கு முதற்
காரணம் அவிச்சை யெனப்பதாஉங் கூறப்பட்டன” என
உரை வரைந்தனர். இதனை நோக்குங்கால், அறப்பய
னாகிய இன்பத்தையே நுகரும் தேவப் பிறப்பினாக் துன்ப
முண்டோ? என ஓர் ஐயந்தோன்றும். அத்தேவரின்
துன்பத்தை அறியங்கால் நமக்கு ஓர் வியப்புத் தோன்ற
மலிராது. என்னை? எந்த நாட்டிலும் மக்கள் நூற்று
வருக்கு ஒரு மருத்துவர் இருப்பது அரிதாதும். தேவ
வுலகத்திலோ முப்பத்துமூன்றுகோடி தேவர்களில் இரண்டு
கோடி பேர் மருத்துவர் எனக் கேட்கின்றோமாகலின் என்க.
நோயாளிகள் இல்லாதவிடத்து மருத்துவருக்கு வேலை
யில்லை என்பது நாமறிந்ததோன்று. “இடம், பொருள்,
ஏவல் நிரம்பப்பெற்ற சேவர்களாய் அம்மருத்துவர்
இருப்பின் தந்தோழிலைக் கருதாமல் இடத்தின் நலம்
நோக்கி அங்கு இருத்தலாகாதோ” எனின், அங்ஙனங்
கருதவும் இடனில்லை. என்னை?

“குருடன் புகரா மார்த்தாண்டன் குட்டரோகியமெஞ்ஞ
புருடன் றலை நோய்புரந்த ரற்குப்புயத்தில் ஊதந் தக்கற்குச்
சுர நோயுண்டு காயரோகம் சோமனுக்கு நீரிழிவு
வருணற் கிவ்வாறமரர்க்கு நோயுண்டுண் டேமருந்து
வரும்”

“தீயவசுரர் பகையுண்டு செற்ற மார்வமிகவுண்டு
நோயுண் டனங்களுருண்டு நோய்கட்கெல்லாந் தாயான
காயமுண்டு கைதொழ வேண்டினருமுண்டு கற்பத்தே
மாயுந்தன்மையுண்டானால் வாஜோர்க்கென்னை
வளனுண்டே”

எனப் “பெருந்தொட்டு” என்றும் நவீந் கூறப்பட்டிருந்
தாலினால் என்க.

இன்றும் பிறப்புத் துன்பமுடையது என்பதை

“பிறந் தோருறுவது பெருகிய துன்பம்”

எனவும்.

“வீனையின் வந்தது வீனைக்கு வீளைவாயது”

எனவும், மணி மோகலை ஷசிராமாசிய சீத்தலைச்சாத்தனா
பென்னும் சீரிய புவனமும் விளங்கினமை காண்க.

இன்னும் இப்பிறனியானது நோய் துன்பஞ்
செய்வது போலத் துன்பம் செய்தலின், இதனையே ஒரு
“பிணி” யென்றும், நோய்களைத்தும் தோன்றுதற்கு
இஃது ஓர் மூலமாயிருத்தலின் ‘மூல நோய்’ என்றும்,
ஏனைய நோய்கள் போலப்பல மருத்துவர்களாலும் நீக்கப்
படாமை பற்றி இதனைத் ‘தீரா நோய்’ என்றும்,
இதனைத் தீர்க்க வல்ல இறைவனை ‘மருந்து’ என்றும்,
‘வைத்தியநாதன்’ என்றும் நமது முன்னோராகிய பேரியார்
பலரும் மொழிகுவாராயினர். அவற்றை அவரியற்றிய
சாத்திரமுகத் தோத்திரமு மாய நூல்களிற் பரக்கக்
காணலாம். அவற்றுட் சில வருமாறு:—

“ இருந்தென்னை யாண்டுகொள் விற்றுக்கொள்ளொற்றிவை
யென்னினல்லால்

விருந்தினனேனை விடுதிகண்டாய் மிக்க கஞ்சமுதா
அருந்தினனே மன்னுமுத்தர கோச மங்கைக்கரசே
மருந்தினனே பிறவிப் பிணிப்பட்டு மடங்கினர்க்கே.”

“ தாதாய் மூவேழுலகுக்குந் தாயே நாயேன்றனையாண்ட
பேதாய் பிறவிப்பிணிக் கோர்மருந்தே பெருந்தேன்
பில்க வெப்போதும்
ஏதாமணியே யென்றென்றேத்தி யிரவும் பகலுமெழி
லார் பாதப்

போதாய்க் தனைவதென்று கொலோ வென்பொல்லா
மணியைப் புணர்ந்தே.” (திருவாசகம்)

“ மருந்து நம்மல்லற் பிறவிப்பிணிக் கம்பலத்தமிர் தாய்
இருந்தனர்
... ..
... ..
... ..வெள்வனையே” (திருக்கோவையார்)

“ தீரா நோயெல்லாந் தீர்தறிண்ணமே”

“ மாணா நோயெல்லாம் வாளா மாயுமே”

“ வள்ளன் மாமழபாடியுண் மேய மருந்தினே
உள்ள மாதரிமின் வினையாயின வேயவே”

“ மைந்தன் வார்பொழில் சூழ்மழபாடி மருந்தினேச்
சிந்தியா வெழுவார் வினையாயின தேயுமே”
(திருஞானசம்பந்தர்)

“ பேராயிரம் பரவி... ..
... .. மந்திர முந்தந்திரமு மருந்துமாகித்
தீரநோய் தீர்த்தருள வல்லான் தன்னை... ..
... ..போக்கினேனை”

“ மூலநோய் தீர்க்கு முதல்வன் கண்டாய்”

“ மருந்தாய்ப் பிணிதீர்க்க வல்லாடி” (திருநாவுக்கரசர்)

“ திங்கட்கு றந்தெரியற் றிகழ்கண்ணிய னுண்ணியனாய்
நங்கட் பிணிகளை வானருமா மருந் தேழ்பிறப்பும் ”
(திருநாவலூர்)

“ பிறவிப்பிணிக்கு மருந்தாகவின் நற்றாளென்றார் ”
(பரிமேலழகர் விளக்கவுரை) (திருக்குறள் சூ. உ.)

திருப்புள்ளிருக்கு வேளூர்ச்சாமி பெயர் ‘வைத்தியநாதன்’
திருவான்மியூர்ச்சாமி பெயர் ‘மருந்தீசுரன்’

இங்ஙனம் பிறவியைப் ‘பிணி’ என்றும், ‘கோய்’ என்றும் அப்பெரியார் இழித்துக் கூறினானும், நன்மை நிறையப் பகுத்தறியும் மனவுணர்வும், கடவுளை ‘வாழ்த்த வாயும் நீளைக்க மடகேஞ்சும், தாழ்த்தச் சேன்னியும்,’ பிறவழிபாட்டிற்குப் பிறவுறுப்புந்தளும் பேற்றிருப்பது இம் மக்கட் பிறப்பேயாகவின் இதனை அவர் பிறிதொரு வழியாற் போற்றிப் புகழ்வாழாமாயினார். அவை,

“ வாய்த்தது நந்த மக்கீதோந் பிறவி மதித்திடுமின் ” எனவும்,

“ எண்ணரிய பிறவிதனின் மானிடப் பிறவிதான் யாதினு மரிதரிது காண் ” எனவும்,

“ எறியுங்கடலினுகத் துளையினியாமைக் கழுத்துப்
புகுவதுபோற்,
புருடன் விவேகி யெனப்பிறந்த ” எனவும்

“ தென்பரவையினுட் கழிவடபாவை சேர்நுகத்துளை
யுட்செலல் போல்,
ஒன்பதிற் றென்பதோடு மூவிலக்க முளவியோனியும்
பிழைத்தேறிப்

பின்பிறப்பிது பெற்று ”

எனவும், “ உடம்பு பெற்றான்-இறப்பவும் பலவாய் பிற யாக்கைகளிற் பிழைத்துப் பேற்றகரிய இம்மானுடயாக் கையைப் பெற்றான் ” எனவும் வரும் இவற்றோரன்ன பலப் பல.

மேற்காட்டியவற்றுள் “மருந்தினனே பிறவீப்பிணிப் பட்டு மடங்கினர்க்கே” என்னும் அடிகள் திருவாக்கால் பிறவியைப் பிணியென்று உணர்வது அரிது என்பதும், அங்ஙனம் உணர்ந்தவர் அதனைப் போறுக்கலாற்றாது வருந்துவர் என்பதும், அவ்வாறு அழுங்குவார்க்கே ஆண்டவன் அரியமருந்தாயிருந்தது அப்பிணியைப்போக்கி யருளுவனென்பதும் பிறவும் உணரப்படும்.

இனி, உலகின்கண் துன்பத்தையும், நோயையுங் காணின், அவற்றை போக்கக்கருதி முயலாதார் யாருளர்? ஒருவருமில்லை; ஆதலின் பிறப்பினைத் துன்பமெனவும் பிணி எனவும் உணர்ந்த அப்பேரியார் அதனைப் போக்கு தற்கும், மீண்டும் அது வாராமல் இருப்பதற்கும் முயலாமல் அரைநொடிப் பொழுதேனும் மடிந்திருப்பரோ? அங்ஙன மிருத்தல் முடர் செயலன்றோ? எனவே அதனைப் போக்க விரைந்து முயல்வாராயினர். அங்ஙனம் முயலுங்கால், தமக்குள்ள “பிறவிப் பிணியைப் போக்குவான் அப்பிணி தன் மாட்டில்லாதவனாயிருக்க வேண்டும்; அவனாற்றான் இது முடியும்” எனத் தேளிந்து ‘அவன் சிவபெருமான் ஒருவனே’ என உணர்ந்தனர். என்னை?

“எல்லார் பிறப்பு மிறப்புமியற் பாவலர்தஞ்
சொல்லா லறிந்தோநஞ் சேணேசர்—இவ்விந்
பிறந்த கதையுங் கேளோம் பேருலகில் வாழ்ந்துண்
டிறந்த கதையுங் கேட்டிலோம்”

எனப் பேரியார் கூறினராகலின்.

இன்னும், இவ்வுண்மையை,

“தெரியா வெகுளிய னாய்த்தக்கன் வேள்வி தகர்த்துகந்த
எரியா ரிலங்கிய குலத்தினு னிமையாத முக்கட்
பெரியான் பெரியார் பிறப்பறுப்பா னென்றுந்
தன்பிறப்பை யறியா னவனடிக் கீழதன்றோ
வென்ற னாகுயிரே”

எனவும்,

“ பாதம் பணிவார் தம்பல் பிறவி
ஆய்ந்தாய்ந் தறுப்பாய் ”

எனவும் ஆளுடைய அரசுகளும்,

“ பிறப்பாதிபில்லான் பிறப்பார் பிறப்புச்
செறப்பாதி யந்தஞ்செலச் செயுந்தேசன் ”

என ஆளுடைய பிள்ளையாரும் விளக்கியருளினமை காண்க,
இங்ஙனம் அப்பேரியார் தம்பிறப்பைப் போக்கவும் இனிப்
பிறவாதிருக்கவும் கருதி அதுவல்ல ‘பிறப் பிறப்பில்லாப்
பெருமானை’ நோக்கி முறையிட்டைமையும், மற்ற மக்களும்
அதனைச்செய்யுமாறு அவர்க்கு அறிவுறுத்தினமையும்,
‘மெய்ப்பொருளாகிய இறைவனைக் காணின் மீண்டும் இப்
பிறப்புத்துன்பம் நமக்கு இல்லை’ என்று அவர் கருதினமை
யும் பிறவும் கீழ்வரும் பகுதிகளால் உணரலாம்.

அவை,

“ வாழ்த்துவதும் வானவர்கள் தாம்வாழ்வான் மனநின்பாற்
றுழ்த்துவதுந் தாமுயர்ந்து தம்மையெல்லாந்
தொழவேண்டிச்
சூழ்த்துமது காழாலுந் தாரோயை நாயடியேன்
பாழ்த்தபிறப் பருத்திடுவான் யானுமுன்னைப் பரவுவனே ”
(மாணிக்கவாசகர்)

“ பிணிகொ ளாக்கை யொழியப் பிறப்புளீர்
துணிகொள் பேரார் துளங்கு மழுவாளர்
மணிகொள் கண்டர் மேயவார் பொழில்
அணிகொள் சோற்றுத் துறைசென் றடைவோமே ”
(திருஞானசம்பந்தர்)

‘பத்தர்களுளு மறவார் பிறவியை யொன்றறுப்பான்’

‘துறவி நெஞ்சின ராகிய தொண்டர்கள்
பிறவி நீங்கப் பிதற்றுமின் பித்தராய்’

- “அறவஞரடியா ரடியார் தங்கள்
பிறவி தீர்ப்பர் பெருமானடிகளே”
- “பிணித்த நோய்ப் பிறவிப்பிறி வெய்துமால்
உணர்த்தலா மிது கேண்மி னுருத்திர
கணத்தினார் தொழு தேத்துங் கருவிலிக்
குணத்தினு னுறை கொட்டிட்டை சேர்பினே”
(திருநாவுக்கரசர்)
- “மணமென மகிழ்வார் முன்னே மக்கள் தாய் தந்தை சுற்றம்
பிணமெனச் சுடுவர் பேர்த்தே பிறவியை வேண்டே
ஞையேன்”
- “எங்கோனே யுனைவேண்டிக் கொள்வேன் பிறவாமையே”
- “பெற்றனன் பெற்றனன் பெயர்த்தும் பெயர்த்தும்
பிறவாமைக்கே”
- “இங்ஙனம் வந்திடர்ப்பிறவிப் பிறந்தயர் வேனயாரமே
அங்ஙனம் வந்தெனை யாண்டவரு மருந்தென்னு ரமுதை”
(திருநாவலூரர்)
- “கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி”
- “ஓர்த்துள்ள முள்ள துணரி னொருதலையாப்
பேர்த்துள்ள வேண்டா பிறப்பு”
- “பிறப்பென்னும் பேதைமை நீங்கச் சிறப்பென்னுஞ்
செம்பொருள் காண்ப தறிவு”
- “மற்றுந்தொடர்ப்பா டெவன்கொல் பிறப்பறுக்க
லுற்றூர்க் குடம்பு மிகை”
- “வேண்டுங்கால் வேண்டும்பிறவாமை மற்றது
வேண்டாமை வேண்ட வரும்”
(திருக்குறள்)
- “இவ்வுடம்புகளால் தன்பம் இடையறுது வருதலையுணர்ந்து
இவற்றையு கட்டினே இறைப்பொழுதும் பொறுது
வீட்டின்கண் ணேவிரைதவின், ‘உடம்பு மிகை’ என்றார்”

“வேண்டுங்கால் பிறவாமை வேண்டும்—பிறப்புத் துன்பமாத
லறிந்தவன் ஒன்றை வேண்டிற் பிறவாமையை வேண்டும்”
(பரிபேலழகர் உரை. திரு. கு. 345, 362)

என்பனவாம்.

இன்னனாம் இப்பிறவியை இழித்து வேறுத்து
‘வேண்டாம் வேண்டாம்’ என்றும் அப் பெரியாரே

“மானிடப் பிறவிதானும் வகுத்தது மனவாக்காயம்
ஆனிடத் தைந்துமாடி யரன்பணிக்காக”

என்பதை உணர்ந்து உள்ளம், உரை, உடலாகிய மூன்றை
யும் ஆண்டவனுக்குச் செய்யும் அன்புப்பணியிற் போக்கி,
அதனாற் பொங்கியெழும் இன்பப் பெருக்கின் வயப்பட்டவ
ராய் அப்பிறவி ‘வேண்டும் வேண்டும்’ எனவுங் கூறுவரா
யினர். அவை,

“குனித்த புருவமுங் கொவ்வைச் செவ்வாயிற்
குமிண் சிரிப்பும்
பனித்தசடையும் பவளம் போன் மேனியிற்பால்
வெண்ணீ றும்

இனித்தமுடைய எடுத்தபொற் பாதமுங்காணப் பெற்றால்
மனித்தப்பிறவியும் வேண்டுவதே யிந்தமா நிலத்தே”

“குறைவி லோங்கொடு மானுட வாழ்க்கையாற்
கறை நிலாவிய கண்டனெண் டோளினை
மறை வலான் மயிலாடு துறையுறை
இறைவ னீள்கழ லேத்தி யிருக்கிலே”

“என்னன்பா விருக்குமாறு கண்டின்புற
இன்னம் பாலிக்குமோ விப்பிறவியே” (அப்பர்)

என்பன.

சமய சூரவர் நால்வருள் திருநாவுக்கரசர் ஒருவரே
யனம், மொழி, மெய் என்ற மூன்றாலும் இடையருப் பேரன்
புடன் இறைவனுக்குப் பணியாற்றி வந்தாராகலின் அவர்
இப்பிறவியைப் பெரிதும் வேண்டினர் என்ப

இன்னும், திருவிடைமருதூரின்கண் வரகுண பாண்டியன் என்பான், ஆண்டவனிடத்து வைத்த பேரன் பினால் விழுங்கப் பட்டவனும், பார்த்த விடமெல்லாம் பரமனாகக்காணும் உணர்வுடையனும், வேம்பின் பழங்கள் ஆண்டவன் அருட்குறி போற்றுகின்ற அவைகீழே விழாமல் அம்மரங்கட்குமேல் விநானமமைத்தும், குளத்திலுள்ள தவளைகள் கத்துவதை இறைவன் திருப்பெயரை இயம்புகின்றனவேன்று கருதி அவைகட்குப் போன்றும் மணியும் வாரி இறைத்தும், ஒடுகின்ற நரிகளின் ஊளை கேட்டு அவைகள் பரமனைப்பாடின வேன்று கருதிப் படாங்கள் பல அளித்தும், இன்னுஞ் செயற்கருஞ் செயல் பல புரிந்தும் வருங்காலை, ஒருநாள் வன்னிமதிச் சடையனை வழிபடும் போருட்டு அன்னவன் கோயில் அறுகுவானாக, ஆண்டு ஆண்டவன் திருமுழுக்குக்கு நேய் எடுத்தற் போருட்டுக் காயவைத்திருந்த எள்ளைப் பணிசெய்வான் ஒருவன் தின்று கோண்டிருத்தலைக்கண்டு 'அடே பாவி!' எனச் செய்தனை! இறைவனுக்குப் பயன்படவிருக்கும் எள்ளை அள்ளித்தின்று மிச்சிலாக்கி மீளா நிரயத்திற்கு ஆளாகினேயே' என, அவன் இவனை ஏமாற்றும் வழியை உணர்ந்து 'அரசர்பேரும்! யான் இத்திருக்கோயிற் றிருப்பணியாளரில் ஒருவன்; இத்திருப் பணிப்பயனால் மீண்டும் எனக்குப் பிறப்பில்லை யெனப் பணித்தனர் பெரியோர் பலர். பல பிறவிகள் எடுத்துப் பரமனுக்குப் பணியாற்ற வேண்டுமென்னும் பேரவாவுடைய எனக்கு அப்பேரியார் கூற்று கூற்றுகத் தோன்றிற்று; ஆதலின் இவ்வேள்ளைத் தின்றுல் அவ்வேள்ளுக்கடனை இறுக்கும் போருட்டாகவேனும் இன்னுமொருபிறவியேடுத்து இவ்விறைவனுக்குப் பணியாற்றலாமெனக் கருதிச் செய்து விட்டேன்; பிழைபோறுக்க? என்று வேண்ட, 'அங்ஙன மாயின் எனக்குஞ் சிறிது தருவாயாக' என அவன் மிச்சி லேள்ளை வாங்கி அப்பாண்டியன் தின்றுனென வரலாறு கூறுவதிலிருந்து பரம்பரன்பணிக்குப் பயன்படுமேல் பிற

வீயைப் பேரிதும் வேண்டுவர் பேரியாரென்பது வேள்ளிடை-
யலை.

மேற்காட்டிய பாண்டியன் வரலாற்றுண்மையைப்
பட்டினத்தடிகள் திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவையில்,

“வெள்ளை நீறு மெய்யிற் கண்டு
கள்ளன் கையிற் கட்டவிழ்ப் பித்தும்
ஒடும் பன்னரி யூளைகேட் டானைப்
பாடின வென்று படாம்பல வளித்துங்
குவளைப் புனலிற் றவளை யாற்ற
ஈசன் தன்னை யேத்தின வென்று
காசம் பொன்னுங் கலந்து தூவியும்
வழிபடு மொருவன் மஞ்சளத் தியற்றிய
செழுவிதை யெள்ளைத் தின்னக் கண்டு
பிடித்தலு மவனிப் பிறப்புக் கென்ன
இடித்துக் கொண்டவ னெச்சிலை நுகர்ந்தும்
மருத வட்டத் தொருதனிக் கிடந்த
தலையைக் கண்டு தலையுற வணங்கி
உம்மைப் போல எம்மித் தலையுங்
கிடக்க வேண்டுமென் றடுத்தடுத் திரந்துங்
கோயின் முற்றத்து மீமிசைக் கிடப்ப
வாய்த்த தென்று நாய்க்கட்ட மெடுத்துங்
காம்பலிழந் துதிர்த்த கனியுருக் கண்டு
வேம்புகட் கெல்லாம் விதான மமைத்தும்
விரும்பின கொடுக்கை பரம்பாற் கென்று
புரிசுழற் றேவியைப் பரிவுடன் கொடுத்த
பெரிய வன்பின் வாகுண வேந்தரும்”

எனக் கூறியவாற்றான் அறிக.

இன்னும் இவ்வுண்மையைச் சேக்கிழார் பேருந்தகை
திருத்தொண்டர் புராணத்தில் அடியார்களின் இலக்கணங்
கூறும்வழி,

“கூடுமன்பினிற் சும்பிடலே யன்றி
வீடும் வேண்டா விறவின் விளங்கினார்”

என விளக்கியருளினமையும் காண்க.

இன்னும் அவர், தில்லையின்கண் திருக்கூத்தப் பேரு
மான் காட்சியாற் பேருகிய இன்பத்தில் ஈடுபட்ட நம்பியாரு
ர் கூறும் கூற்றுகவைத்து,

“தெண்ணிலா மலர்ந்த வேணியா யுன்றன்
றிருநடங் சும்பிடப் பெற்று,
மண்ணிலே வந்த பிறவியே மெனக்கு
வாவிதா மின்பமா மென்று
கண்ணிலா னந்த வருவீர் சொரியக்
கைம்மல ருச்சிமேற் குவித்துப்
பண்ணினு னீடி யறிவரும் பதிகம்
பாடினார் பாவினார் பணிந்தார்”

எனக் கூறியருளியதும் காண்க.

இங்ஙனம் ஒருவகையாற் பிறப்பு வேண்டாமெனவும்,
பிறிதோரு வகையால் அது வேண்டாமெனவும் கூறுமாற்றல்
ஒன்றுக்கொன்று முரண்படாமையும் ஒர்த்தறிக.

இனி, பிறப்பைத் துன்பமெனவும், தீராய் எனவும்
தீரானோய் எனவும், மூலநோயெனவும் பெரியார்கள்
கோண்டார்களேனவே, அப்பேரியாருள் தலை நிற்பவராகிய
நமது அழுதடியடைந்த அன்பாரும்,

“வேற்று விகாரவிடச் சூடம்பினுட் கிடப்ப
ஆற்றேனெம் மையா அரனேயோ”

எனவும்,

“தினேத் துணையேனும் பொறேன் றுயராக்கையின்
றிண்வலையே”

எனவும்,

“விடக்கூன் மிடைந்த, சிதலைச்செய் காயம்பொ
தேன் சிவனே முறையோ முறையோ.”

எனவும்,

“மொய்ப்பா னரம்பு கயிருகழுளை யென்புதோல்
பேர்த்த குப்பாயம் புக்குருக்க கில்லேன்”

எனவும்,

“சீவார்ந்தீமொய்த்தமுக் கொடுதிரியுஞ் சிறுகுடிவிது
சிதையக், கூவாய் கோவே”

எனவும்,

“மிடைந் தெலும்புத்தை மிக்கமூக்கூறல் வீழிவி
நடைக்கூடம் தொடர்ந்தெனை நலியத் துயருறுகின்றேன்”

எனவும், நோயுந்துன்பமுங் கொண்டார் பொறுக்கலாற்றாது
பதறிக் கதறுவதுபோல அரற்றி அழுதனர் என்க.

இனி, “யானே பொய்” என மேலே காட்டிய
பாட்டுள், ‘அழுதாலுன்னைப் பேறலாமே’ என்ற தொட
ரிலுள்ள ஏகாரத்’தை வினாவாகக் கொண்டு அதனாற்போந்த
பொருள் பேறலாகாது என முடித்து, ‘பொய்யாகிய அன்
புடைய யான் அழுவதனால் பயன் யாது? அன்பற்ற-மாய
அழுகையால் உன்னைப்பேற முடியாது எனக்கொள்ளுவதே
அடிகள் கருத்தாகும் எனக் கூறலாமோவேனின்,
கூறலாம்; அங்ஙனம் கொள்ளினும் அடிகள் ‘அன்போடு
கூடிய அழுகையால் ஆண்டவன் அடியை அடையலாம்’
எனக் கருதினாரேன்றும், ‘அன்பின்றி அழுகின்ற எற்கு எங்
ஙனம் அத்திருவடிப்பேறு வாய்க்கும்?’ எனக் கருதினா
ரேன்றுங் கொள்ளப்பட்டு, ஆண்டவனடிப்பேற்றுக்கு அழு
தல் ஒரு சாதனம் என்பதும், அழுதனர் என்பதும் வலி
யுறுத்தப் படுவதால் முடிவில் வேறுபாடினமையைக் கூர்ந்
துணர்க.

அவர் தமக்கு ' அன்பில்லை ' எனக் கூறியருளியதன் காரணத்தை மேல்வரும் ' அன்பர் ' என்ற பகுதியில் விளங்கக் காண்க.

இன்னும், இந்துலின் நோடக்கத்தில் அடிகள் வாசகமாகக் காட்டப்பட்ட ' புழுவினால் ' என்று தோடங்குந் திருப்பாட்டில், உள்ள,

“தொழுதகையின ராகித்தாய் மலர்க்கண் கள்நீர்

மல்கு தொண்டர்க்கு வழுவிலா மலர்ச்சேவடி”

என்னுந் தோடரால் 'அழபவர்க்கு அடிப்பேறு தப்பாது' என அடிகள் அறுதியிட்டு அருளினமை காண்க.

இச்சாதனமும் தனக்கு வாய்க்கவில்லையேயென அடிகள் புடைபடக் கவன்றமை திருச்சதகத்திலுள்ள,

“ஆராயடியே னயலே மயல் கொண்டழகேனே”

“அழகேனிற்பா லன்பாமனமாய்”

என்னும் அடிகளால் நன்கு விளங்குவதாகும்.

இனி, அன்பர் அழுதமையைக் குறிக்கும் அழகிய ஆதரவு ஒன்று வருமாறு :-

“முழுமுதலே னையம்புலனுக்கு மூவர்க்கு மென்றனக்கும்

வழிமுதலே நிற்பழவடி யார்திரள் வான்குழமிக்

கெழுமுதலே யருள்தக் திருக்கவிரங்குங்கொல் லோவென் றழுமதுவே பன்றிமற்றென் செய்கேன்

பொன்னம்பலத்தரைசே”

(கோயில்முத்ததிருப்பதிகம்-ச)

அறிவுடைய சேல்வக்குழந்தை ஒன்று இடையருது அழாரிற்க, அவ்வருந்தவமகவின் அத்தனும் அம்மையும் அதை வாரியேடுத்து, முத்தமிட்டு, என் கண்ணே ஓயாது அழகின்ருயே ஏன்' என்று கேட்பார்களாயின்,

அவ்வரும்பொருள், ‘நீங்கள்தாம் யாம் கேட்டதைத் தரவில்லையே, யான் அழாமல் என்செய்வேன்’ எனக் கூறுவதை நீனைவில்வைத்துக்கொண்டு பார்ப்போமானால், நமது அடிகள் இடையருது அழாநிற்க அதனையறிந்த அம்பலத் தரசு பொறுக்கலாற்றாது ‘என் ஓயாது அழுகின்றாய்’ எனக் கேட்டதுபோலவும், அதற்கு விடையாக “அழம் அதுவே யன்றி மற்று என்செய்கேன் பொன்னம்பலத்தரசே” என அடிகள் கூறியருளியது போலவும் மேற்காட்டிய திருப்பாட்டின் ஈற்றடி அமைந்து கிடத்தல் காண்க.

இன்னும், நமது அன்பர்தாம் அழுங்காலை ஆண்டவன் கண்ணீரைத் துடைத்துப் போக்கியருளின னென்பதை,

**“மலங்கினைன் கண்ணினீரைமாற்றிமலங் கெடுத்த
பெருந்துறை”**

எனக் கூறி வளக்கியருளினமையும் காண்க.

இனி, அழுதல் ஒரு சாதனமா? என்ற பகுதியின் தொடக்கத்தில் ‘உயிர்கள் எவ்வேச்சாதனங்களால் தாம் விரும்பியவற்றை அடைகின்றனவோ அச்சாதனங்கள் ஆண்டவன் அடிப்பேற்றுக்கும் உரியனவாகுமெனப் பேரியோர் கருதினரென்பதை அவரியற்றிய நூல்களிற் காணலாம் எனக் கூறினோம்; அதற்குச் சில எடுத்துக்காட்டுகள் வருமாறு :-

நகரங்கள் பலவற்றிலும் நாய்தல்லாத உடை முதலியன உடையாராய், வீதி முதலியவற்றைத் துப்புரவு செய்யுந்தொழிலை மேற்கொண்டு வாழ்ந்துவரும் ஒரு வகுப்பார் உளர். அவர்கள் ஆங்குள்ள வீடு ஒன்றில் மணவினையோ அன்றிப் பிணவினையோ எதுவாயினுங் கருதாராய் மக்கள் திரண்டிருப்பதைக் காணின் அங்குச்சேன்று

உணவிற்பொருட்டு இசைநூலுட் கூறப்படும் பன்னிரண்டு மாத்திரையினும் மிகுமாறு (ஓ) வேன்று நீட்டி 'அம்மோ ஆயோ' எனச்சிறிதும் ஓயாது கத்துவார்கள். அவ்வீட்டுத் தலைவர்சிறிது இரக்கமுடையவரானால் அலறுகின்றவர்களின் விருப்பம் எளிதில் நிறைவேறும். இன்றேல் அரிது முயல் வேண்டியதுதான் முயற்சி என்னை? ஒவ்வொரு முறையும் ஒலியை உயர்த்தி மாத்திரையை மிகுத்து வீளிப்பதுதான். இங்ஙனம் அவர்களால் உண்டாகும் அப்பேரோலியானது அவ்வீட்டுத் திண்ணையில் மேற்காட்டிய இரு வீனைகளில், எது நடந்தாலும் தாம் அதில் ஒருசிறிதுந் தோடர்புகொள் ளாத மேய்ஞ்ஞானிகளாய், 'நன்றறி வாரினும் திருவுடைய ராய்'ச் சதுர்முக வேதபாராயணம் (சீட்டாட்டம்) செய்து கொண்டிருக்கும் இளைஞரும் முதியருமாகிய சிலர் நுகரும் இன்பத்திற்குப் பேரிதும் இடையூராக இருக்கும் உடனே அவருள் ஒருவர் வேளியேசேன்று அச்சுறுத்துவார்கள் அவர்கள் ஒருசிறிதும் அதைப் பொருட்படுத்தாது தாம் மேற் கொண்ட உரத்துக் கூப்பிடுதலாகிய தோழிலின் கண்ணை கண்ணுங்கருத்துமாக இருப்பார்கள். நால்வகை உபாயங் களுள் கோடுத்தலென்பது ஒழிய மற்ற மூவகையுள் எதைச் செய்யினும் போகார். இன்னும் நான்காவதாகிய ஒறுத்தல் நடந்துவிட்டால் அவர்கள் வேண்டுவது எளிதில் முடிவ துடன் எதிர்பார்த்ததினும் மிகுதியாகவே முடியும் பின் வேளியே வந்து அவ்வுபாயங்களைச் செய்துபார்த்த அவர் உள்ளே சேன்று அவ்வீட்டுத் தலைவரிடம் 'அவர்கட்கு உணவுகொடுத்துப் போகச் சொல்லுகின்றீர்களா? அல்லது யாங்கள் வேறிடத்திற்குச் செல்லவேண்டுமா? எனச் சினக் குறியுடன் வினவுவார். உடனே அவர் வேளியிலுள்ள ஆட வரும் மகளிருமாகிய அக் கு மு வி ன ரு க் கு வேண்டிய உணவைக் கொடுத்துப் போக்குவர். இங்கு அவர்கள் எச் சாதனத்தால் தாங்கள் விரும்பியதைப் பெற்றனர்? அவர்கள்

உணவு பேற்றுக்கொள்ளுதற்குரிய தகுதியினாலா? அன்று உணவு கொடுத்தவர்கள் இரக்கத்தினாலா? அன்று; பின் என்னை? அவர்கள் 'அம்மோ ஆயோ' என இடையருது போட்டக் கூக்குரற்றான்.

இனி, இதை நினைவில் வைத்துக்கொண்டு, நமது திருநாவுக்கரசுகள் தனித்திரு விருத்தத்தில் கூறியருளிய,

“சிவனெனும் நாமந் தனக்கே யுடைய செம்மேனி

யெம்மான்

அவனெனை யாட்கொண் டளித்திடு மாகி

லவன் றனையான்

பவனெனு நாமம் பிடித்துத் திரிந்துபன் னாழைத்தால்

இவனெனைப் பன்னா ளாழப்பொழி யானென்

றெதிர்ப்படுமே”

என்னுந் திருப்பாட்டின்கீழ் இரண்டடிகளையும் நோக்கு வோமாக,

ஆளுடைய அரசு என்ன கூறுகின்றார்? “ஆண்ட வனுடைய காட்சியைப் பெறுந்தகுதி எனக்கில்லை யாயினும் அதனால் அவன் அருள்கூர்ந்து எளிவந்து காட்சிகொடா யாயினும், அவன் திருப்பேயரைச் சோல்லி இடையருது பன்னாள்வரை யான் அழைத்துத் திரிந்தேனாயின், அவன், இவன் பன்னாளாகவிடாது கத்துகிறான்’ எனக்கருதி அக் கூப்பாட்டினால் உண்டாகும் உபத்திரவம் ‘பொறுக்க லாற்றாது எதிர்வந்து காட்சி கொடுப்பான்” என அருளிச் செய்தனர். இது மேற்காட்டிய உலகியலுடன் ஒத்திருத்தல் காண்க.

இத்திரு விருத்தத்தின் முன்னிரண்டடிகளால் ‘இறை வன் திருப்பேயரையறிந்து அதனால் அவனை அழைத்தற்கும் அவன் திருவருள் வேண்டும், எனவும் ‘இன்றேல் அது முடியாது’ எனவும் குறிப்பித்தது கருதத்தக்கது. இக் கருத்தைப் பின்னும் அப்பேரியார்,

“என்னை யேது மறிந்தில னெம்பிரான்
தன்னை நானுமுன் னேது மறித்திலேன்
என்னைத் தன்னடி யானென் றறிதலும்
தன்னை யானும் பிரானென் றறிந்தேனே”

என விளக்கிப் போந்தமை காண்க.

இனி, வணடியிலும், நடந்தும் வழிச்செல்லுவாரை
ஒருவகுப்பாரின் சிறுவர் சிலர் ‘ஐயா ஐயா’ என்று வயிற்
றிலடித்துக்கொண்டு காவதநாரமேனும் பிள்ளோடார்ந்து ஓடி
அவர் போக்கைத் தடைப்படுத்தி எத்துணை உலோபியாக
விருப்பினும் அவரிடஞ் சிறுபொருள் பெற்று மீளுதலாகிய
நிகழ்ச்சியை நினைவில் வைத்துக்கொண்டு,

“வணங்கியாம் விடேங்கனென்ன வந்து நின்றருளுதற்
கிணங்கு கொங்கை மங்கைபாக வென்கொலோ நினைப்பதே”

எனக் கூறும் அடிகளின் திருவாசகத்தையும்,

பன்னாட்களாக எத்திக்கொண்டு திரியும் ஒருவன்
அகப்பட்ட ஞான்று எத்தப்பட்டவன் இறுகப்பிடித்துக்
கொண்டு ‘எங்கே இனி போய்விடு பார்ப்போம்’ எனக்
கூறும் உலக நிகழ்ச்சியை நினைவில் வைத்துக்கொண்டு,

“எத்தனை யுன்னைச்சிக்கெனப்பிடித்தே னெங் கெழுந்
தருளுவதினியே”

என்னும் மணிவாசகத்தையும்,

“முளைத்த வெண்பிறை மொய்சடையுடையா யெப்போது
மென்னெஞ்சிடங் கொள்ள,
வளைத்துக் கொண்டிருந்தேன் வலிசெய்து
போகவொட்டேன்”

என்னும் அப்பார்பெருமான் அமீர்தமொழியையும் உன்னி
யுன்னி மகிழ்க.

மேலே காட்டப்பட்ட திருவாசக ஆதரவுகளினால் ஆண்டவன் அடிப்பேற்றுக்கு அழுதல் ஒருசாதனம் என்பதும், அதுதானும் தமக்குச் சித்திக்க வில்லையே என அடிகள் வருந்தினரென்பதும், அழுபவர்க்கு அவ்வடிப்பேறு தப்பாதேன்பதும், அதனை மேற்கொண்டு அடிகள் ஒழுகினரென்பதும், பிறவும் பெறப்பட்டன.

௩. அடியடைந்தாரா?

அடியார்களனைவரும் இறைவன் திருவடிப்பேறு ஒன்றையே விரும்பி நின்று அதனையே அடைவார் என்பது அவர்களின் உண்மை வரலாறுகளில் காணப்படுவதொன்றாகும். அடியார் என்ற சொல்லும் அப்பொருளை வலியுறுத்தும். ஆண்டவன் அடிப்பேறுதான் வீடுபேறு என்பது. இதனை நமது அன்பர் திருவாசக யாத்திரைப்பத்தில்,

“போவோங் காலம் வந்தது காண் பொய்விட்டுடையான் கழல்புகவே”

எனவும்,

“போமாறமைமின் பொய்நீக்கிப் புயங்கனாள்வான் பொன்னடிக்கே”

எனவும்,

“நிற்பார் நிற்க நில்லாவுலகினில்லோமினி நாஞ்செல்வோமே பொற்பா லொப்பாந்திரு மேனிப்புயங்கனாள்வான் பொன்னடிக்கே”

எனவும்,

“திருமாலறியாத் திருப்புயங்கன் திருத்தாள் சென்று சேர்வோமே”

எனவும், கூறியருளியவாற்றால் அறிக.

இன்னும் திருநாவுக்கரசுகள் தாம் இறைவன்றிருவடியுடன் இரண்டறக் கலக்கச்செல்லும் அந்நிலையிற்

பாடியருளிய 'எண்ணுகேன்' என்று தோடங்குந் திருந்
தாண்டகத்தின்கண்,

**“புண்ணியா வுன்னடிக்கே போதுகின்றேன் பூம்புகலூர்
மேவிய புண்ணியனே”**

என ஈற்றடி கூறியருளினமையும், அப்பதிகமுழுதும் ஈற்
றடியில் “அடிக்கே போதுகின்றேன்” என அருளிச்செய்
தமையுங் காண்க.

இன்னும் இப்பதிகத்தின் மூன்றாவது திருப்பாட்டின்
இறுதியடியாகிய,

**“பொய்யுரைக்கா துன்னடிக்கே போதுகின்றேன்
பூம்புகலூர் மேவிய புண்ணியனே”**

என்பதும் மேலேகாட்டிய மணிவாசகமாகிய,

**“போவோங்காலம் வந்ததுகாண் பொய் விட்டு டையான்
கழல் புகவே”**

என்பதும் ஒத்திருத்தலை ஓர்க.

இனி. ஆளுடையபிள்ளையாரும் திருவாழ்கொளிப்
புத்தூர் (பண்-தக்கராகம்) பதிகத்தின் ஈற்றடி அனைந்
தினும் ‘அடிசேர்வோம்’ என இவ்வுண்மையை விளக்கி
யருளினர்.

**“திருவடி யேகிவ மாவது தேரிற்,
திருவடி யேசிவ லோகஞ்சிந் திக்கிற்,
திருவடி யேசெல் கதியது செப்பிற்,
திருவடி யேதஞ்ச முட்டெளி வார்க்கே”**

என்பது திருமந்திரம்.

மக்கட்பிறப்பினர் அடைய வேண்டிய பயன் கடவுள்
கழல் சேர்தல் (வீடுபேறு) தான் என்பதைச் சேரமான்
பேருமானாயனார் ‘போன்வண்ணத் தந்தாதியில்,

“படிஞாயின சொல்லிப்பாழுட லோம்பிப் பலகடைச் சென்
நிடரு தொழிது மெழுஞ்சேமே யெரியாடி யெம்மான்
கடருயின நஞ்ச முண்டபிரான் கழல் சேர்தல் கண்டாய்
உடருனுள பயனாவ சொன்னே னிவ்வுலகினுள்ளே”

எனக் கூறி விளக்கியருளினர்.

இன்னும், திருமுருகாற்றுப் படையில் ‘சேவடி
படரும்’ என்ற விடத்து,

“திருவடியே வீடாயிருக்கு மென்றார்; அது,
‘தென்னன் பெருந்துறையான்
காட்டாதனவெல்லாங் காட்டிச்சிவங் காட்டித்
தாட்டாமரை காட்டித் தன்கருணைத் தேன்காட்டி’
என்பதானும்,
பிறருந்திருவடியைக் கூறுமாற்றானும் உணர்க”

என்ற நச்சினூர்க்கினியர் உரையும் இதனை வலியுறுத்தல்
காண்க.

அவர் மேற்கோளாகக் காட்டிய திருப்பாட்டும்
திருவாசகமேன்பது கருதற்பாலது.

இனி, நமது அடிகள் இறைவன் திருவடியின்கண்
வைத்த பற்று முதலியவற்றையும் அதனை அடைந்த
தையும் திருவாசகத்திற்கிடைக்கும் ஆதரவுகளைக்கொண்டு
ஆரோய்வோம்.

திருவாசகத் தோடக்கத்திலேயே, “நமச்சிவாய
வாழ்க நாதன்னுள் வாழ்க” எனப் பேருமான் திருவடி
பேசப்படுகின்றது. இங்ஙனம் தோடக்கத்திலேயே அன்பர்
ஆண்டவனுடைய திருவைந்தேழுத்தையும் திருவடியையும்
வாழ்த்தியதற்குக் காரணம் என்ன வென்பதைச் சிறிது
நோக்குவோமாக,

அடிகள் தாம் பிறவியென்னும் பெருங்கடலில்
வீழ்ந்து, துன்பமென்னும் பேரலைகளால் எற்றம்பட்டு, பெண்
களாகிய காற்றினுற் கலக்குண்டு காமமென்னும் சுரு
மீனின் வாய்ப்பட்டு 'இனி எங்ஙனம் உய்வேன்' எனக்
கலங்கிய ஞான்று, அஞ்செழுத்தாகிய புணை கிட்டியதாகவும்
அதுகொண்டு திருவடியாகிய கரையை அடைந்ததாகவும்,

“தனியனேன் பெரும்பிறவிப் பெளவத் தெவ்வத் த
டந்திரையா லெற்றுண்டு பற்றென் றின்றிக்
கனியைநேர் துவர்வாயா ரென்னுங் காலாத் கலக்
குண்டு காமவான் சுறவின் வாய்ப்பட்டு
இனியென்னே யுய்யுமா மென்மென் மெண்ணி
யஞ்செழுத்தின் புணையிடித்துக் கிடக்கின்றேனை
முனைவனே முதலத்த மில்லா மல்லற் கலாகாட்டி யா
ட்கொண்டாய் மூர்க்க னேற்கே”

(திருச்சதகம்-௨௭)

என்னுந் திருப்பாட்டால் நன்கு விளக்குகின்றார். இங்ஙனம்
திருவைந்தேழுத்தாகிய புணை தமக்குச்சேய்த, காலத்தினுற்
சேய்ததும், செய்யாமற் சேய்ததும். பயன்தூக்காது சேய்
ததுமாகிய அவ்வுதனியானது, ஞாலம், வானம், கடலாகிய
இம்முன்றினும் பெரிதாகத்தோன்ற அதற்குக் கைம்மாருகத்
தாம் யாது செய்யலாமென அடிகள் துருவித் துருவி
ஆய்ந்து 'யானிதற்கிலனோர் கைம்மாறு' என்னும் முடிவுக்கு
வந்து, நன்றி செய்தாரை வாழ்த்துதலாகிய நல்லோர்
மரபுப்படி, நமச்சிவாய வாழ்க, எனக் கூறியருளினார்.

இனி, கடலின் நடுவட்கிடந்து கலங்கும் ஒருவற்
குப் புணை ஒன்றுகிட்டி, கரைகிட்டாதிருப்பின், அக்கடலில்
முழ்கி இறத்தலாகிய துன்பமட்டும் இல்லாதிருக்கலாமே
யன்றி கரையடைதலாகிய இன்பத்தைப் பேராருகலின்
துன்ப நீக்கத்திற்குக் காரணமாயிருந்த திருவைந்தேழுத்தைக்
கூறிய நமது அடிகள் இன்ப ஆக்கத்திற்குக்காரணமாயிருந்த

இறைவன்றிருவடியை வாழ்த்துவான் வேண்டி
 “நாதன்னுள் வாழ்க” என வாய்மலர்ந்தருளினர், இன்னும்
 அதன் கீழ்வரும் பதினான்கு அடிகளில் அத்திருவடி வாழ்க
 வேல்க, போற்றி, எனக்கூறியருளியதையும் காண்க.
 இன்னும் அடிகள்,

**“போகம் வேண்டி வேண்டிலேன் புரந்தராதி யின்பமும்
 ஏக நின்கழ லிணையலாது”**

என்பதனால் அப்பேற்றினைத் தவிர வேறு எப்பதவியிலும்
 தமக்குப் பற்றில்லை என்பதையும்.

**“இரவும் பகலுமெழிலார் பாதப் போதாய்ந்தனைவ தென்று
 கொலோ வென் பொல்லாமணியைப் புணர்ந் தே”**

**“பாடிப்பாடிப் பணிந்து பாதப் பூப்போதனைவதன்று
 கொலோ வென்பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே”**

என்பவற்றால் அப்பேறு எஞ்ஞான்று தமக்குக் கிட்டுமோ
 வேன வருந்தியதையும்.

**“உன்றிரு மலர்ப்பாதம் அடைந்து நின்றிடு லான்
 ஆசைப் பட்டேன் கண்டாயம் மாணே”**

என்பதனால்

அத்திருவடிப் பேற்றில் தமக்குள்ள ஆசையையும்.

‘தருகநின் பாதம் போற்றிதமிய னேன் தனிமைதீர்த்தே’

“ஆர்ந்த நின்பாதம் நாயேற் கருளிட வேண்டும் போற்றி”

என்பவற்றால் அப்பேற்றுக்கு ஆண்டவனைத் தாம் மன்றாடி
 இரந்து வேண்டினமையையும்,

**“நின்றி ருவடிக்கா ம்பவ மேயருளு கண்டாய் அடியேற்
 கெம்பாம் பாணே”**

என்பதனால் இப்பிறவி அப்பேற்றினைப் பெறுந்தகுதியுடைய
 தன்றேல் அடுத்த பிறவியாயினும் அதற்குரியதாகக்
 கோடுத்தருள வேண்டுமென்பதையும், விளக்கியருளினமை
 காண்க.

இன்னும் அத்திருவடிக்குள்ள பேருளை விளக்கு
மிடத்து,

,,வண்ணந்தானது காட்டி வடிவு காட்டி

மலர்க்கழல்க ளவை காட்டி வழியற்றேனை

திண்ணந்தான் பிறவாமற் காத்தாட் கொண்டாய்”

என வண்ணம், வடிவுகாட்டினும், மலர்க்கழல்கள் காட்டிய
பின்னரே தமது பிறப்புத் தோலைந்தது எனக் குறிப்பித்
தருளினர்,

இங்கு வண்ணந்தானது கொண்டாய்
என்பதனால், பேரோளி மயமாகிய இறைவன் வெளிப்பட்டுத்
தன் அருட்டிரு மேனியைக் காட்டிய உண்மையை அடிகள்
கூறியிருப்பதைச் சிறிது ஆராய்ந்து காண்போம்.

மக்களுடைய காட்சிக்கும், கடவுளின் காட்சிக்கும்
பேரிதும் வேற்றுமையுண்டு. மக்கள் சேய்மையிற் காணப்
பட்டால் முதலில் உருவமும் சிறிது நெருங்கியபின் உறுப்புக்
களும் அண்மையில் வந்தபின் அவர்களின் செந்நிறமோ,
அன்றிக் கருநிறமோ, அல்லது பொது நிறமோ, அதுவுங்
காணப்படும். கடவுளின் காட்சி முன்னர் ஒளியும் பின்
வடிவமும், அதன்பின் உறுப்புங் காணப்படும். அடிகள்
உண்மையாகவே ஆண்டவனைக் கண்டு களித்தவராகலின்
அவ்வுண்மையை ‘வண்ணந்தானதுகாட்டி’ என முதலில்
ஒளியைக்கூறி, ‘வடிவுகாட்டி’ எனப் பின் திருவுருவத்தைச்
சேப்பி, ‘மலர்க்கழல்க ளவைகாட்டி’ என இறுதியில்
இறைவனருளுப்பும் தமக்கு இன்பமளித்ததுமாகிய போன்
னடியைப் புகன்றருளினார். காலஞ்சேன்ற பேரறிவாளர்,
கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்களால் உரையேழுதப்பெற்று
சைவ சித்தாந்த சமாஜத்தாரால் 1933ல் வெளியிடப்பெற்ற
திருவாசகத்தில், அச்சமாஜத்தார்கள் வேண்டுகோளுக்
கிணங்கி அந்த உரைமேல் தங்கள் கருத்தை எழுத

உடன்பட்டு எழுதிய மூவருள் யான்ஒருவன். மற்றவர் காலஞ்
சேன்ற நாட்டாரவர்களும், பண்டிதமணியவர்களுமாவர்.
அத்திருவாசக இறுதியில் அவர்களின் கருத்தை ஒரு அநு
பந்தமாகவும் என் கருத்தைத் தனி அநுபந்தமாகவும்,
வேளியிட்டிருக்கிறார்கள், அதில் யான் எழுதிய இந்த உரை
பிற்காலத்தில் தமது உரைபோலக் கதிர்மணி விளக்கஉரை
காரர் எழுதிக்கொண்டார். இவ்வாறு ஆண்டவன் அருள்
வடிவத்தையும் அருட்கழலையும் தாங்கண்ணாரக்கண்டு
மகிழ்ந்தது பற்றி அடிகள் திருவாசகத்திற் கூறியருளிய பகு
திகள் அளவிறந்தன; அவற்றுட்சில :-

திருவுருவக்காட்சி :—

- “கண்ணுலி யானுங் கண்டேன் காண்க”
“உண்டொ ரொண் பொரு ளென்றுணர் வார்க்கெல்லாம்
பெண்டிரா ணலி யென்றறி யொண்கிலை
தொண்டனேற் குள்ளவா வந்து தோன்றினாய்
கண்டுங் கண்டிலேன் என்னகண் மாயமே”
“அடியோங் கண்ணூர் வந்து நின்றான்”
“திகழா நின்ற திருமேனி காட்டி யென்னைப்பணி
கொண்டாய்”

திருவடிக்காட்சி :—

- (1) “மெய்யேயுன் பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடுற்றேன்”
(2) “நிலந்தன்மேல் வந்தருளி நீள்கழல்கள் காட்டி”
(3) “கண்ணூற் கழல் காட்டி நாயேனை யாட்கொண்ட”
(4) “நாட்கொண்ட காண்மலர்ப் பாதங்காட்டி நாயிற்
கடைப்பட்ட கம்மையிம்மை, ஆட்கொண்ட”
(5) “திருமாலும் பன்றியாச் சென்றுணராத் திருவடியை
உருகாமறிய லோந்தணனாய் ஆண்டு கொண்டான்”
(6) “பாரிடைப்பாதங்கள் காட்டிப் பாசமறத்
தெனையாண்ட”

(7) "கண்ணூர் துதலோய் கழலிணைகள் கண்டேன்
கண்கள்களிகூர"

(8) "கரும்புதரு சுவையெனக்குக் காட்டினையுன்
கழலிணைகள்"

(9) "கண்ணூர் வயந்த வாரன்றே யுன்கழல் கண்டே"

(10) "பாதமலர் காட்டிய வாரன்றே யெம்பரம்பரானே"

(11) "ஒண்மலர்த்தாடந்து, நாயிலாகிய குலத்தினுங்
கடைப்படு

மென்னை நன்னெறிகாட்டி"

(12) "பொய்யெலாம் விடத்திருவருடந்துதன்
பொன்னடியினை காட்டி"

(13) போந்தியான்துயர் புகாவண மருள் செய்து
பொற் கழலினை காட்டி"

(14) "வீடுதந்தென்றன் வெந்தொழில் வீட்டிட மென்மலர்க்
கழல் காட்டி"

(15) "மலரடியினை காட்டி"

(16) "விரை மலர்க்கழல் காட்டி"

(17) "தன்னினை மலர்க்கழல் காட்டி"

(18) "காயத்துள் ளமுதுறவூற நீ கண்டு கொள் ளென்று
காட்டிய, சேயமாமலர்ச் சேவடி"

(19) "காதல் பெருகக்கருணைகாட்டித்தன்கழல் காட்டி"

(20) "என்பேயுருக நின்னருளளித்துன்னினை மல
ரடிகாட்டி"

(21) "துயக்கறுத் தெனையாண்டு கொண்டு நின்துமலர்க்
கழல்

தந்தெனை"

(22) "உரியேனல்லே னுனக்கடி மையுன்னைப்பிரிந்திக்
கொரு பொழுதுந்

தரியேனா யேனின்ன தென்றறி யேன்சங்கரா
கருணையினுந்

பெரியோனெருவன் கண்டு கொள்ளென்றன்
பெய்கழலடி காட்டிப்

பிரியேனென் தென்றருளிய வருளும் பொய்யோ
வெங்கள் பெருமானே”

என்பன.

இவற்றுள் 1, 3, 4, 6, 9, 11, 14 எண்ணுள்ள தோடர்
களும், “என்பிறவி கேட்டின், றழிகின்ற தாக்கியதாள்”
என்னுந் திருக்கோவையார்த் தோடரும் “திருவடி காட்டிய
பின்னே பிறவியற்றது” என மேலே காட்டியதனை விளக்
குதல் காண்க.

இன்னும் அடிகள் தகுதியற்ற தம்மை ஆட்கொண்ட
தனாற்றான் ஆண்டவன் திருவடி தன் அருட்டிறமையைக்
காட்டிற்று என்னும் பொருள்பட,

“அறவை யென்றடியார் தங்களருட்குழாம் புகவிட்டு கல்
உறவு செய்தேனையுய்யக் கொண்டபிரா ன்றன்னுண்
மைப்பெருக்கமாக்,
திறமைகாட்டிய சேவடி”

எனக்கூறி,

“அங் கண னந்தணனாயறை கூவி வீடருளும்
அங் கருணை வார்கழலே பாடுதங்காணம்மா னாய்”

எனக்கூறி அதன் பேரருளை விளக்குகின்றார். அத்திருவடி
களின் திருவருளை வியந்து கூறுமிடத்து,

“பேற்ற தாயின் தன்மைபோல்வது நின்தன்மை
என்பேன், அதற்கேற்ப மகவு அமுங்காலத்து இன்றியமை
யாப்பணியில் ஈடுபட்டிருக்குந்தாய் வருதற்குச்சிறிது காலந்
தாழ்ப்பதுபோல, நீயும் யான் அமுதால் வராமலிருப்பாய்;
ஆனால் உன் திருவடிகள் அவ்வமுதலைப் பொருவாய் வந்து
எற்கு அருள்செய்யும்” என்ற பொருளையமைத்து.

“பெற்றிதொய் போல்வதுநின் பெற்றி யென்பேன்
பிள்ளையது,
மற்றமுதாற் கேட்டும் வாராதங்கே-சற்றிருக்கப்,
பெற்றாள் பொறுப்பள் பிரானீ பொறுக்கினு நின்,
பொற்றாள் பொறு வென் புலம்பு”

என இராமலிங்க அடிகள் அருளியது கருதி மகிழ்த்தக்கது.

இங்ஙனம் அவ்வடிகள் பேரருளுடைமையாற்றின
ஆண்டவன் பிரிவுக்கும் அத்துணை வருந்தாது, அவன் திரு
வடிப் பிரிவைக் குறித்தே,

“..... விரை மலர்த், திருப்பாத
முற்றிலா விளந்தளிர் பிரிந்திருந்து நீயுண்டன
வெல்லாமுன்

அற்றவாறு நின்னறிவு நின்பெருமையுமளவறுக்கில்லேன”
எனவும்,

“முனைவன் பாதகன்மலர் பிரிந்திருந்து நான்மூட்டிலேன்
றலைகேறேன்”

எனவும்,

“எல்லையில் கழல் கண்டும் பிரிந்தனன்
கல் வகை மனத் தேன்”

எனவும் அடிகள் வருந்துகின்றனர்.

இன்னும் அடிகள்,

“நின் விரைமலர் த்தாள், பண்டுதந்தாற் போற்பணித்து”

“கழுமணியே யின்னுங் காட்டு கண்டாய் நின்புலன்கழலே”

என்பவற்றால் முன்னர், திருவடி காட்டிய உண்மையை
நன்கு விளக்குகின்றனர்

“அவன் பூங்கழல் யாம்,

பேசத்திரு வார்த்தையிற் பெருநீளம் பெருங் கண்களே”

எனக் கோவை கூறிய நமது அடிகளின் திருவாய்.

“பூங்கழல்களவையல்லா தெவையாதும் புகழேனே”

என வாசகம் அருளியது மாண்புடைத்தாகும்,

இனி, நமது மணிவாசகனார், திருவாசக இறுதியிலுள்ள
அச்சோப்பத்தில்,

“தையலிடங் கொண்டபிரான் றன்கழலே சேரும்
வண்ணம்
ஐயனெனக் கருளியவா றார்பெறுவா ரச்சோவே”
எனவும்,

“மாதொருக றுடையபிரான் றன்கழலே சேரும்வண்ணம்,
ஆதியெனக் கருளியவா றார்பெறுவா ரச்சோவே”
எனவுங்கூறிய வாற்றால் அடியடைந்தமை புலனாதல்
காண்க.

இனி, அடியடைந்தாரா? என்னும் பகுதியின் தொடக்
கத்தில், ‘அடியார்களனைவரும் ஆண்டவன் திருவடிப்பேறு
ஒன்றையே கருதி நிற்பர்’ எனக் கூறினோம். அதற்கு
எடுத்துக்காட்டுக்கள் பல; அவற்றுள் ஆண்டவனிடத்தில்
அப்பேற்றினை நயம்பட வேண்டிக்கொண்ட பெரியார் சிலர்
திருவாக்குகளிற் சிலவற்றை மட்டும் இங்குத் தருகின்றோம்.

தலைவன் ஒருவனிடத்தில் பேச்சில் வல்ல அடிமை
ஒருவன் தன் இருக்கைக்கு இடம் வேண்டுமென்று கேட்
பானாயின், ‘தலைவ! இப்போது அடியேன் ஒரு சிறு
குடிலில் இருக்கின்றேன்; இது பிரிந்துவிடின், இந்த நாய்க்
குட்டிக்குத் தங்கள் காலடியில் ஒரு தலைமறையும் இடங்
கொடுத்தாற் போதும்; அதற்கு அருள்செய்ய வேண்டும்’
என வேண்டுவதை உலகியலிற் காண்கிறோம். இம்முறையில்
நமது அப்பர் பெருமான் ஆண்டவன் அருட்கழலை
வேண்டுவது கண்டு மகிழற்பாலது. அது,

“முருகார் நறுமல ரிண்டை தழுவியன் டேமுரனும்
பெருகா ரடைசடைக் கற்றையி னாய்பிணி மேய்த்திருத்த
இருகாற் றாம்பை யீதுகா னுடையதிது பிரிந்தால்
தருவா யெனக்குன் திருவடிக் கீழோர் தலைமறையே”
என்பது.

குமரகுருபர அடிகளென்பார் கூத்தப் பேருமானை
நோக்கிக் கேட்கும் வரமொன்றில் ஏனையவையெல்லாம்
வேண்டாம் என்றும், தம் உடல் விடும்வரையும் அடியார்
குழாத்துடனேயே தாமிருக்கவேண்டுமென்றும், இறுதியில்
நின் திருவடியைக் கொடுக்கவேண்டுமென்றும், இப்போழுது
தாம் கேட்பதே உறுதியான மொழியென்றும், பின் தாம்
எப்பதவியை விரும்பி இரந்து கேட்பினும் மறுத்துத் திரு
வடியையே தரல்வேண்டுமென்றும் வேண்டுகின்றனரென்
பதை அவருளிய சிதம்பர மும்மணிக்கோவையில் உள்ள,

“வரமொன் றிங்கெனக் கருளல் வேண்டும்; அதுவே,
பெருங்குளிர்க் குடைந்த காலைக் கருந்துணி
பலதொடுத் திசைத்த வொருதுணி யல்லது
பிறிதொன்று கிடையா தாக வறுமனைக்
கடைப்புறத் திண்ணை யல்லது கிடக்கைக்
கிடம்பிறி தில்லை யாகக் கடும்பசிக்
குப்பின் றட்ட புற்கையு ணல்லது
மற்றோ ருண்டி வாய்விட் டாற்றினும்
ஈகூடு ரில்லை யாகநா னாளும்
ஒழுக்க நிறைந்த விழுப்பெருங் கேள்வி
மெய்த்தவர் குழாத்தொடும் வைக வித்திறம்
உடனீங் களவு முதலிக் கடவுணின்
பெரும்பத மன்றியான் பிறிதொன்
றிரந்தனன் வேண்டினு மீந்திடா ததுவே”

என்னுஞ் செய்யுளால் அறிக.

மேற்காட்டிய திருவாசக ஆதரவுகளினால் நமது
அடிகள் ஆண்டவன் அடிப்பேறு ஒன்றையே குறிக்
கோளாகக்கொண்டு வாழ்ந்து, இறுதியில் அதனையே
அடைந்தமை வெள்ளிடைமலையென விளங்குதல் காண்க.

ச. அன்பர்

இனி, அன்பர் என்றதைப்பற்றி ஆராய்வோம்.
பேரியார் ஒவ்வொருவருக்கும் ஏற்றம் வருவது ஒவ்வொரு

காரணம் பற்றியேயாம். நமது அடிகளின் பேருமைக்குக் காரணம் அவர் ஆண்டவனிடத்து வைத்த மெய்யன்பு ஒன்றேதான். இவ்வுண்மையை, துறவு நிலையாற் பேருமையடைந்தவரெனக் கருதி,

“பாசனைத்தும் பொய்யெனவே பட்டினத்துப்

பிள்ளையைப்போல்

ஆருந் துறக்கை யரிதரிது ”

எனத் தாயுமான அடிகளாற் போற்றப்பட பட்டினத் தடிகள்,

“வித்தகப் பாடல் முத்திறத் தடியரும்

திருந்திய வன்பிற் பெருந்துறைப் பிள்ளையும்”

என்பதனால் விளக்கியருளினார்.

இன்னும் உமாபதி சிவனார் அருளியதாக வழங்கும்

“வள்ளுவர்சீ ரன்பர்மொழி வாசகந்தொல் காப்பியமே

தெள்ளுபரி மேலழகர் செய்தவுரை = ஒள்ளியசீர்த்

தொண்டர் புராணந் தொகுத்தி யோராறுந்

தண்டமிழின் மேலாந் தாம்”

‘என்னும் பாடலில், நமது அடிகளின் இயற்பெயர் ஒன்றையுங் குறிப்பிடாது ‘அன்பர் மொழி வாசகம்’ என்றே குறிப்பிட்டிருத்தல் காண்க.

இன்னும் அவர் ஓர் அன்பர் என்னும் உண்மையை வலியுறுத்துதற்கு அவரியற்றியருளிய ‘திருவாசகம்’ ஒன்று போதாதோ? வேறு சான்றும் வேண்டுமோ? ‘திருவாசகத்திலுருகார், ஒருவாசகத்திலுமுருகார்’ என்பது அநுபவமுடைய பெரியார் பழமொழியன்றோ? அவர் அன்பராக இல்லாவிடின் அவர் வாசகம் தன்னைப் படிப்போரையுங் கேட்போரையும் எங்ஙனம் அன்பராக்கும் வன்மையுடையதாகும்?

ஒருவன் தன் பழக்கத்தில் இல்லாததொன்றைக் கூறினானாயின், அக்கூற்றுக்கு மக்களைத்தன் வழிப்படுத்தும் ஆற்றலிராதென்பது அறிஞர் கண்கூடாகக் காணும் உண்மையன்றோ? பேரியாராகிய காந்தியடிகளின், 'என் அநுபவத்திற்குக் கொண்டுவந்து நன்மை தீமையைப் பாராத எதனையும் யான் மக்களுக்குச் சொல்வதில்லை, என்னும் போன்மொழி போற்றத்தக்கதன்றோ? "கற்றுப் பிறர்க்குரைத்துத் தான் நில்லார் வாய்ப்புடும் வேற்றுவரை" என்பது குமரகுருபர அடிகளின் திருவாக்கன்றோ? அன்பின் ஊற்றுக்கு நிலைக்களனாகிய 'திருவாசகத்'தின் பேருமையை அஃது அணுவுமில்லாத பேதையாகிய யானோ எழுதவல்லுநன்? "பாம்பறியும் பாம்பின்கால்" என்பது போலப் புலவனைப் புலவன் அறிவான், அன்பனை அன்பன் அறிவான். யோகியை யோகி அறிவான். ஞானியை ஞானி அறிவான். எனையோர் அறிந்தோமென்பது பேதைமையன்றோ. அங்ஙனம் அறியினும் அது ஒருபகுதியல்லவா? 'திருவாசகப் பேருமையை அறிந்தார் யார்? கவிச்சிங்கமாகிய 'சிவப்பிரகாச' அடிகள் அறிந்தார்; அன்புவடிவாகிய 'இராமலிங்க' அடிகள் அறிந்தார்; மேல் நாட்டறிஞராகிய "ஜி.-யூ. போப்" என்பார் அறிந்தார்; பிற அறிஞர் பலர் அறிந்தனர்; அறிகின்றனர்; அறிவார்.

சிவப்பிரகாசனார் அறிந்து என்ன செய்தார்? 'நால்வர் நான்மணி மாலை' என்னும் பொற்பேழையின்கண் மணிவாசகத்தின் மாண்பினையறியும் பத்து மணிகளைப் பெய்து வைத்தார். அவற்றுள் ஒன்று,

**"விளங்கிழை பகிர்த மெய்யுடை முக்கட்
காரண னுரையெனு மாரண மொழியோ
ஆதிரை பரவும் வாதலு ரண்ணல்
மலர்வாய்ப் பிறந்த வாசகத் தேனோ
யாதோ சிறந்த தென்குவி ராயின்**

வேத மோதின் விழிநீர் பெருக்கி
 நெஞ்சநெக் குருகி நிற்பவர்க் காண்கிலேம்
 திருவா சகமிங் கொருகா லோதிற்
 கருங்கன் மனமுங் கரைந்துகக் கண்கள்
 தொடுமணற் கேணியிற் சுரந்துநீர் பாய
 மெய்ம்மயிர் பொடிப்ப விதிர்விதிர்ப் பெய்தி
 அன்ப ராகுந ரன்றி
 மன்பதை யுலகின் மற்றைய ரில்மே”
 எனபது. மற்றொன்று,

“வலமழு வுயரிய நலமலி கங்கை
 நதிதலை சேர்ந்த நற்கரு ணைக்கடல்
 முகந்துல குவப்ப வுகந்த மாணிக்க
 வாசக னெனுமொரு மாமழை பொழிந்த
 திருவா சகமெனும் பெருநீரொழுகி
 ஒதுவார் மனமெனு மொண்குளம் புகுந்து
 காவெனு மதடு னடந்து கேட்டோர்
 செவியெனும் நிலம்புக ஆன்றிய வன்பாம்
 வித்திற் சிவமெனு மென்முளை தேனன்றி
 வளர்ந்து கருணை மலர்ந்து
 விளங்குறு முத்தி மெய்ப்பயன் றருமே”
 எனபது. இன்னும் அவர்,

‘கலமலி வாதவூர் நல்விசைப் புலவ!
 மனநின் றுருக்கு மதுர வாசக!
 எனவும்,

“வலம்புரி கிடக்கும் வாதவூர் அன்ப!”
 “செய்யவார் சடைத் தெய்வ சிகாமணி
 பாதம் போற்றும் வாதவூர் அன்ப!”

எனவும் விளிக்கின்றார், மற்றையவைகளை அந்நூலுட்
 காண்க.

இனி, இராமலிங்க அடிகள் தாம் பாடிய திருவருட பாவில் பலவிடங்களுள் அடிகளைப் புகழ்ந்திருப்பதுடன், அந்நூலுள் ஆளுடைய அடிகள் அருண்மலை, எனத் தனியே ஒருபகுதி பத்துப்பாட்டு பாடியருளினார். அவற்றுள் சில,

“வாட்டமிலா மாணிக்க வாசகரின் வாசகத்தைக்
கேட்டபொழு தங்கிருந்த கீழ்ப்பறவைச் சாதிகளும்
வேட்டமுறும் பொல்லா விலங்கினமும் மெய்ஞ்ஞான
நாட்டமுறு மெனினிங்கு நானுறுதல் வியப்பன்றே”

“வான்கலந்த மாணிக்க வாசகரின் வாசகத்தை
நான்கலந்து பாடுங்கால் நற்கருப்பஞ் சாற்றினிலே
தேன்கலந்து பால்கலந்து செழுங்கனித்தீஞ்
சுவைகலந்தென்
ஊன்கலந்து வுயிர்கலந்து வுவட்டாமலி னிப்பதுவே”

“வருமொழிசெய் மாணிக்க வாசகரின் வாசகத்தில்
ஒருமொழியே யென்னையுமென் னுடையனையு
மொன்றுவித்தாத்

தருமொழியா மெனிலிங்குச் சாதகமேன் சஞ்சலமேன்
குருமொழியை விரும்பியயல் கூடுவதேன் கூறுதியே”

என்பன. இவற்றுள் ‘வாட்டமிலா’ என்று தோடங்குஞ் செய்யுளிற் சிலர் ஓர் ஐயுறவு கொள்ளுவார்; அதாவது:- சில விலங்குகளிடத்தில் திருவாசகம் ஒதினால் அவைகட்கு ஞானம் வந்து விடுங்கோல்? என்பது. அங்ஙனம் ஐயம் உண்டாதல் இயல்பே. இதற்கு அவ்வாசிரியர் என்ன கூறு கின்றனரென்பதைக் கூர்ந்து நோக்கவேண்டும்; ஏதேனுங் கூறியேயிருப்பார். என்னை? எஞ்ஞான்றும் நமது புலவர் பேருமக்கள் பிறருக்குத் தோன்றும் ஐயம் தமக்குந்தோன்றப் பெற்று அதற்கு அவரியற்றுஞ் செய்யுளுள்ளே விடையிறுத் துச் செல்வாரேயன்றி, தாம் அகப்பட மாட்டாராதலின் என்க.

நமது இராமலிங்க அடிகள் மேற்காட்டிய சேய்யுளில் 'கேட்டபொழுது' எனக் கூறியிருத்தலே அவ்வையுறவை ஒழிக்கும் என்க; எனவே அவ் விலங்குகள் ஞானம் பெற்றதானால் திருவாசகத்தைக் கேட்டதென்றும், இல்லை யானால் அதனைக் கேட்கவில்லை என்றுங் கோடல்வேண்டுமே யொழியத் திருவாசகத்திற்கு அவ்வாற்றலில்லையென்று கோடல் இழுக்கென்க.

விலங்குகள் கேளாதிருக்குமோ வேனின், நண்பர் இருவர் எதிரேதிரிந்து சேப்திகள் பேசுங்கால், ஒருவர் மற்றவரை நோக்கி 'நுமது நினைவு எங்கோ இருக்கிறுற் போலும்; யான் இதுபோது என்ன சொன்னேன்; சோல்லுங்கள்?' என்றாராயினர், மற்றவர், 'ஆம்' 'ஆம்'; யான் எங்கேயோ இருந்துவிட்டேன்; இன்னொருமுறை சோல்லுங்கள்' எனக் கூறுவதைக் காண்கின்றோமாகலின் விலங்குகள் கேளாதிருத்தல் இயல்பென்க. இங்ஙனமே 'திருவாசகத் தைப்பாடினால் இனிக்குமோ' எனக் கருதுவார் அச்சேய்யுளில் 'நான்கலந்து பாடுங்கால்' என்னுந் தோடரைக் கூர்ந்து நோக்கித் தமக்குச் சுவை தோன்றுவிடின் தாம் 'அதிற்கலந்து பாடவில்லை' எனக் கருதுக.

இனி, சிவப்பிரகாசரும் தாம் அருளிய 'விளங்கிழை பகிர்ந்த' என்னும் பாவில் 'கேட்போரனைவரையும் அன்ப ராக்கி விடுமோ அவ்வாசகம்? என ஐயவினா எழுப்புவார்க்கு 'அன்பராகாதவர் மக்கள் வகுப்பைச் சார்ந்தவரல்லர், என்னும் பொருள்தோன்ற 'மன்பதையுலகின் மற்றைய ரிலரே' என்னும் விடையிறுத்ததூஉமென்க.

இனி, மேல்நாட்டறிஞராகிய 'போப்' என்பார் திருவாசகப் பேருமையை எங்ஙனம் அறிந்து வைத்தா ரென்பதை நோக்கின், தமிழ் மக்கள் என்று தம்மை நினைத்துக்

கோண்டு அவிழ்ச்சுவையே யன்றித் தமிழ்ச்சுவையறியாது
வறிதே காலம் போக்குந் தம்பங்கள் வேட்கித் தலைகுனிய
வேண்டாமோ? அப்புலவர் பெருமகன் என்னசொன்னார்?
தம் உயிர் உடலினின்றும் பிரியுஞ்ஞான்று தம் அருகிலிருந்த
நண்பர் பலரையும் நோக்கி “நண்பர்காள்! யான் இறந்த
பின் நீவிர் எனக்குப் பேரியதோரு கல்லறை கட்டவேண்டு
மென்பதில்லை; சிறிதாகக் கட்டிநிற்போதும்; ஆனால் அது
கட்டும்பொருள் **மாணிக்கவாசகர் பிறந்த நாட்டுப்பொருளா
யிருக்க வேண்டும்;** ஆகலின் அந்நாட்டுக்கு என் கருத்தைத்
தேரிவித்து அங்கிருந்து எவ்வளவு குறைவாகப் பொருள்
வரினும் அப்பொருளளவில் சிறிதாகக் கட்டி அதில்
‘தண்டமிழ்த் தோண்டன்’ என்னும் பெயர் பொறித்து
விடுங்கள்; இதுவே என் வேண்டுகோள்.’ எனக் கூறித்
தம் பூதவுடம்பை நீத்தனர். அவரது வேண்டுகோளைக்
குறித்த அறிக்கை நமது நாட்டுக் கல்லூரிகளுக்கு வந்த
ஞான்று பொருளளித்த மாணவர் பலருள் காலஞ்சேன்ற
திருவாளர், திரு. வீ. கல்யாணசுந்தர முதலியார் அவர்கள்
(நவசக்தி ஆசிரியர்) ஒருவராவர் (அவர் சொல்லித்தான் இதனை
யானறிந்தேன்) அன்பர்களே! இந்நிகழ்ச்சி ஒன்றை உன்னி
யுன்னி நோக்குவீராயின், அவ்வறிஞர் பெருமானை நமது
அழுதடியடைந்த அன்பர் அருளிய திருவாசகம் எத்துணைத்
தன்வயப்படுத்தியிருந்தது என்பது தெற்றெனப் புலனாகும்.
அவரை ஆட்கொண்டது திருவாசகத்திலுள்ள “இமைப்
பொழுதும் என்னெஞ்சில் நீங்காதான் தாள்வாழ்க” என்
னும் ஓரடியேதான்.

ஆகவே, மேற்காட்டியவற்றால் நமது அடிகள் ஒரு
அன்பர்’ என்பது நன்றாகப் புலனாகும்; ஆனால், அழுதல்
ஒரு சாதனமா? அடி அடைந்தாரா? என்னும் இரண்டு
பகுதிகளையும் திருவாசகத்திலுள்ள ஆதரவுகளைக்கொண்டே

‘ஆம்’ என்று நிறுவினேம். என்னை? திருவாசகப்பயிற்சி மிகுதியால் பரஞ்சோதி முனிவரென்பார் திருவிளையாடலில் அடிகளை ‘அழுத்தி யடைந்த அன்பர்’ எனக் கூறினாரேன முன் குறித்தலாலேன்க. அங்ஙனமே இந்த ‘அன்பர்’ என்ற பகுதியை நிறுவுதற்கும் மேற்காட்டிய புறச்சான்றுகள் போதா, அகச்சான்றுகள் வேண்டும்; எனின் அகச்சான்றுகள் எங்ஙனம் கிடைக்கும்? ஒருவர் தம்மை ஓர் அன்பரென்றதல், பேரியாரென்றதல் கூறுவாரோ? அன்றிக் கருதுதல் தானும் செய்வாரோ? அங்ஙனம் கருதின் அவர் உண்மையான அன்பருமாகார்; பேரியாருமாகார். அன்றியும் ஏக தேசமாய் அவரிடம் அன்பும் பேருமையும் இருப்பின் அவை பறந்தோடிப் போகும். பேரியோரின் இலக்கணங்கள் பலவற்றுள்ளும் தலைசிறந்தது தான், ‘எவ்வித நலனுமுடையவனல்லன்’ என்றும்; ‘எல்லா வுயிரினும் கடைப்பட்டவன்’ என்றும் கருதுவதன்றோ? இக்கருத்து இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு என்னுங் கால மூன்றினும் முறையே இருந்த, இருக்கின்ற, இருக்கும் பேரியோரனை வருக்கும் ஒத்ததாகும்.

உலகத்தின்கண் பேரும்பாலோராற் போற்றப்பட்டு வரும் பேரியோராகிய காந்தியடிகள் தாங்கள் மெய்யாகவே மகாத்மாவா? அப்படியானால் மகாத்மா என்னுஞ்சொல்லை ‘விளக்குக’ என நண்பர் சிலர் கேட்ட வினாக்களுக்கு விடையாகக் கூறியதாவது :-

“அத்தகைய ஒருவனாயிருக்கச் சிந்திப்பதில்லை; ஆனால்; கடவுள் படைப்புக்கு உட்பட்ட உயிர்களுள் மிகத் தாழ்ந்தவன் யான் என்பது எனக்குத் தெரியும். அச்சேர்க்கை பேருத யான் அச்சொல்லை விளக்க வல்லேனல்லேன்” என்பது.

இன்னும் அப்பேரியார் 'சத்திய சோதனை'யின் முன்னுரையில் அருளிய பொன்மொழிகளுட் சில:- "சத்தியப் பயிற்சியில் அருமை எளிமை என்னும் இரண்டும் உண்டு; அப்பயிற்சி சேருக்கில் ஆழ்ந்து கிடக்கும் ஒருவற்கு அரியது ஒன்றுமறியா இளங்குழந்தைக்கு அஃது எளிது. சத்திய நேறியிற் புகுவோன் தூசியினுந் தாழ்மை பெறவேண்டும். உலகோர் தூசியைத் தம்மடிக்கீழ் மிதிக்கின்றார்; சத்தியத்தை நாடுவோன் அத்தூசியால் மிதியுண்ணவேண்டும், அதன் பின்னர்—முன்னரன்று—அவன் உண்மை ஒளி சிறிது காணக்கூடும்.

என்னை யானோ அளந்து ஆராயும்போது சுர்தாஸ் என்னும் அன்பர் பாடியவாறு, 'என்னைப்போன்ற கோடும் பாவி; வேறுக்கத் தக்கவன் யார்? என்னைப் படைத்த ஆண்டவனைக் கைவிட்டுவிட்டேன் அவ்வளவு நன்றிகேட்டவனானேன்; என்று ஓலமிட வேண்டும்." என்பன.

"நான் என்னைத் திரணத்தினும் தாழ்மையுள்ளவனாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். ஒருவன் தன்னுடைய சோந்த விருப்பத்தினால் தன்னைத் தன் சகோதர உயிர்ப்பிராணிகளுக்கெல்லாங் கடையானவனாகக் கருதாதவரையில் அவனுக்கு மோட்சங் கிடையாது! என்பது அவர் சத்திய சோதனையின் முடிவுரையிற் கூறிய செம்மொழியாகும்.

இவ்வற மொழிகளை நினைவில் வைத்துக்கொண்டு கீழ்வருந் திருவாசகங்களை அன்பர்கள் கூர்ந்து நோக்குவார்களாக. அவை,

"யாவர்க்கு மேலா மனவிலாச் சீருடையான்

யாவர்க்குங் கீழா மடியேனை—யாவரும்

பெற்றறியா விற்பத்துள் வைத்தாய்க்கென் எம்பெருமான்
மற்றறியேன் செய்யும் வகை"

“ஆயநான் மறையவனும் நீயே யாதல்
 அறிந்துயான் யாவரினுங் கடையன் ஆய
 நாயினேன் ஆதலையும் நோக்கிக் கண்டு
 காதனே நான்உனக்கோர் அன்பன் என்பேன்
 ஆயினேன் ஆதலால் ஆண்டு கொண்டாய்
 அடியார்தாம் இல்லையே அன்றி மற்றோர்
 பேயனேன் இதுதான்நின் பெருமை அன்றே
 எம்பெருமான் என்சொல்லிப் பேசு கேனே”

“யாரினுங்,
 கடையனாயினேன் போற்றி”

“கடை யேனடிமை கண்டாய் போற்றி”

“நான் யாது மொன்றல்லாப் பொல்லா காயான,
 நீசனேன்”

“பாவி யேனைப் பணி கொண்டாய்”

“நான்பாவிய னொலுனை நல்காயென லாமே”
 என்பன.

“நாயிற் கடையா நாயேன்” போன்ற பல தோடர்கள்
 முன்னே குறிக்கப்பட்டன. இன்னும் திருவாசகத்தை
 வடித்து வடித்துப் பார்ப்பினும் பெரும்பகுதி அடிகள் தமது
 தாழ்மைபைப் பற்றியும் இறைவன் மேன்மையைப் பற்றியும்
 கூறியனவாகவே காணப்படும். இத்தாழ்வுதான் சைவத்தின்
 உயிர்நாடி என்பதை,

“வாழ்வெனு மையல்விட்டு வறுமையாஞ் சிறுமைதப்பித்
 தாழ்வெனுந் தன்மையேரடு சைவமாஞ் சமயஞ்சாரும்
 ஊழ்பெறலரிது”

என்னும் சித்தியாராலரிக. “வாழ்வெனு மையல்
 விட்டு வறுமையாஞ் சிறுமை தப்பி”யதை

“செல்வ மென்னும் அல்லலிற் பிழைத்தும்
 நல்குர வென்னும் தொல்லிடம் பிழைத்தும்”

என்பதனாலும், 'தாழ்வு' என்பதற்கு எல்லா உயிரினுந்
தம்மை ஓர் கடையவகைக் கருதல் (முனைப்பின்றி யிருத்தல்)
என்னும் பொருளை மேற்காட்டிய தோடர்களாலும் 'யாம்
எல்லாம் வல்ல கடவுளுக்கு அடிமை; பிறருக்கு அடிமை
யன்று; ஆதலின் எதற்கும் அஞ்சோம்' என்னும் பொருளை
"யாவர்கோ னென்னையும் வந்தாண்டு கோண்டான்
யாமார்க்குங் குடியல்லோம் யாது மஞ்சோம்" என்பதா
னாலும் விளக்கியருளினமை காண்க. இதனோடு,

"நாமார்க்குங் குடியல்லோம் நமனையஞ்சோம்"

என்னும் திருநாவுக்கரசரின் சேம்மொழியையும்,

**"உலகத்தில் எவர்க்கும் அஞ்சேன்; கடவுள்
ஒருவருக்கே அஞ்சுவேன்"**

"கடவுளுக்கு அஞ்சி நடப்போமாக; மனிதனுக்கு அஞ்சி
நடப்பதை ஒழிப்போமாக; நமது உள்ளத்தில் தேய்வ
மிருப்பதையும், அது நாம் நினைத்தல் நிகழ்த்தலைக் கண்டு
வருவதையும், அது நம்மை நேர்மையான வழியில் நடத்து
வதையும் உணர்வோமானால், நாம் கடவுள் ஒருவர்க்
கன்றி வேறு எவர்க்கும் அஞ்சுவதை ஒழிப்போம்" என்னும்
மகாத்மாவின் மணிமொழிகளையும் ஒப்பிட்டு நோக்குக.

இன்னும் அப்பேரியாரது,

"கடவுள் கணிதத்தில் நமது சேயல்கள் குறிக்கப்படுகின்றன"
என்னும் உண்மை மொழியை,

"தொழுது தாமலர் தூவித் துதித்துநின்

றழுது காழற் தாற்றுகின் றூரையும்

பொழுது போக்பிப் புறக்கணிப் பாரையும்

சழுதுங் கீழ்க்கணக் கின்னம்ப ரீசனே"

என்னும் ஆளுடைய அரசுகளின் அருண்மொழியோடும்

“கடவுளிடத்திலும், அவரது வல்லமையிடத்திலும், அவரது அன்பினிடத்திலும் எனக்குள்ள உறுதி அசைக்க முடியாதது”

என்னும் அருமொழியை,

“இறக்கினு மின்றே யிறக்குக வென்ற மிருக்கினு
மிருக்குக வேந்தன்

ஒறக்கினு மொறக்க வவகையு முடனே யூட்டினு
மூட்டுக வானிற்

சிறக்கினுஞ் சிறக்க கொடியதீ காகிற் சேரினுஞ்
சேருக சிவனை

மறக்கிலம் பண்டைப் பழவினை விளைந்தால் மாற்றுவார்
யாரென மறுத்தார்”

என மணிவாசகனார் கூற்றாக வைத்துக் கூறும் பரஞ் சோதியார் திருவாக்குடனும்,

“ஆராரெனக் கென்ன பேரதித்து மென்ன வென்
னறவினை மயக்க வசமோ”

என்னும் தாயுமான அடிகளின் தனிமொழியுடனும் ஒத்து நோக்கி உண்மை காண்க.

மேற்காட்டிய வாற்றாலும், காட்டப்படாது இவை போலும் உள்ள பலவாலும் நாடு, மொழி, சமயம் முதலிய வற்றால் வேறுபடாது பேரியார் பலரின் கருத்து ஒன்றாகவே யிருக்குமென்பதனை உய்த்துணர்க.

இங்குக் காட்டிய காந்தியடிகளின் கனிந்த மொழி களைப்போல் பலர் மேடைகளிற் பேசவும் எழுதவும் காண் கின்றோமே எனக் கருதுவோர், அவ்வுடிகளின் உள்ளம்வேறு உரைவேறு, செயல்வேறு அல்ல வேன்பதை உலகம் அறியும் என்னும் நினைவைத் தம் உள்ளத்திற் பதித்து வைப்பாராக.

ஆயின் ஒவ்வொரு பேரியாரின் வரலாறுகளையும்
நோக்குங்கால், அவ்வவர் வாழ்க்கைநேறிகள் மாறுபட்டுக்
காணப்படுகின்றனவே யெனின், அது அவ்வப்போதுள்ள
காலம், இடம், நிகழ்ச்சிகளைப் பொறுத்தது என்க. என்னை?
மக்கள் பாவைகள் போல அசைவற்றிருப்பவரல்லர்;
ஆகலின் அவர்கள் மாறுபாடுடையராதல் இயல்பு. அதற்கு
மேற்காட்டிய காலமுதலியனவே காரணம் ஆகும். எடுத்த
துக்காட்டாக சிலநூற்றாண்டுகட்கு முன்னர் நம்நாடுஇருந்த
நிலையும், இற்றைநாள் அஃது இருக்கின்ற நிலையும் அகக்
கண்ணும் புறநோக்குங் கொண்டு பார்ப்போமானால்
வேற்றுமை பேரிதுந்தோன்றும்.

முன் ஓர் கிராமவாழ்க்கையில் உள்ளவன் நகர
வாழ்க்கையின் நன்மையையோ தீமையையோ அறியாதிருந்
தான். அப்போது கடல், காடு, மலை முதலியன ஒவ்வொரு
நாட்டையும் பிரித்து ஒரு நாட்டிலுள்ளோர் பிறநாட்டா
ரோடு பழகா வகைசெய்து நின்றன. இந்நாளில் நீராவி
மரக்கலங்கள், வானவூர்திகள், புகைவண்டிகள் முதலிய
வற்றால் அவ்விடையூறு முற்றுந் துக்கப்பட்டு உலக
முழுவதும் ஒன்றுக்கப்பட்டது. அதனால் எல்லா நாட்டு
மக்களும் ஒருவரோடொருவர் கலந்து பழகி வருகின்றனர்
எனவே, அந்நாளில் வாழ்ந்த மக்களின் அறிவியக்கத்
திற்கும், பொருளாதாரநிலை முதலியவற்றிற்கும், இற்றை
நாளிலுள்ள அவைகட்கும் இடையீடு சாலவும் பேரிதாகு
மன்றே? ஆகவே, உயிர்களிடத்துக்கொண்ட அருளையே
அடிப்படையாகக் கொண்டு அவ்வக்காலத்து வாழ்ந்த
பேரியார் பலரும் அதுகாலை மக்களிடம் என்ன குறை
பாடிருந்ததோ அதை நீக்குதற்குரிய நேறியை மேற்கொண்டு
அதற்கு ஆவனவற்றை அவர்க்கு அறிவுறுத்திப் போயிருப்
பாரெனக் கோடலே முறையென்க.

உறுபசியும், ஓவாப்பிணியுமின்றி, நாடு சேழ்த்து, குடி கோழுத்துள்ள அப்போது “நெருநல் அவ்வின்பத்தை நுகர்ந்தோம்; இன்று இந்நலனைத் துயக்கின்றோம்; நாளை இன்ன மகிழ்ச்சியை அடைவோம்” என மக்கள் வாழ்க்கையின்பத்தையே எண்ணி, கடவுள் நினைவு அரும்பாதிருந்திருப்பர் அதுகாலை,

“இன்றுநன்று நாளைநன் நென்றுநின்ற விச்சையாற்
பொன்றுகின்ற வாழ்க்கையைப் போகவிட்டுப் போதமின்
மின்றயங்கு சோதியான் வெண்மதி விரிபுனல்
கொன்றைதுன்று சென்னியான் கோடிகாவு சேர்மினே”

✱

என ஆளுடைய பிள்ளையார் அறிவுறுத்தருளினார். இருக்க இடமும், உடுத்த உடையும், உண்ண உணவுமின்றிப் பலகோடி மக்கள் பரிதவிக்கின்ற இதுகாலை ஒரு பேரியார் அதுபோன்ற உபதேச மொழிகளைக் கூறினாராயின் அது, ‘சேவிடன் காதிற் சங்கடதியது’ போலிருக்குமன்றி வேறுயாது பயனைச்சேய்யும்? இதனால் மேற்காட்டிய மணிமொழியைக் குறைத்துக் கூறினேனென்னும் முடிவுக்கு அன்பர் சிலர் வந்துவிடா வண்ணம் வேண்டுகின்றேன், எனவே இற்றைநாட் பேரியார் மக்களின் வறுமை நோயைக் களையும் வினையில் முன்னணியாக நின்றே தோண்டாற்றுவரென்க. எனினும் அப்பேரியா ரனைவரின் குறிக்கோள் மட்டும் ஒன்றேதான் என்பதை அறிவுடையோர் யாவரும் மறுக்கார்.

இங்ஙனம் குறிக்கோள் ஒன்றாகவும் அதனை அடைதற்குரிய நெறிகளை அக் கால, தேச, வர்த்தமானத்திற்கு ஏற்ற முறையில் பலவாகவுங்கொண்டு ஒழுகும் பேரியோர்களின் நூல்களை ஆராய்க்கு பார்க்கின், அவற்றின்கண் பெரும் பாலும் அவர்களின் வாழ்க்கைத் தோல்வியேதான் காணப்படும்.

✱ இதிலுள்ள பாட பேதமும் அதுதான் சிறந்தது என்பதும் என் ‘கட்டுரைப் பொழிவி’ற் காண்க.

வேற்றி குறித்த சேய்தி அரிதிலும் அரிதாகும். அவ் வரியதும் அவர்களை அறியாது போந்த உண்மையாகும், தோல்விச்சேய்தி நிறைந்து காணப்படுதற்குக் காரணம் இரண்டு; ஒன்று, தம் தோல்வி அணுவாயினும் அதனை மலைபோலத் தாங்கருதி வருந்தி ஆண்டவனிடத்து முறையிடுதல். மற்றொன்று, ஏனைய மக்களிடத்துக் காணப்படுந் தீச்சேயல்களைக் கண்டு வருந்தி அவற்றைத் தம்பாலேற்றிக் கூறி முறையிடல். இது முன்னருங் காட்டப்பட்டது. எனவே எவ்வகையானும் தங்கள் சிறுமையையுந் தோல்வியையுமே அவர்கள் கூறுவார்களேயன்றிப் பேருமையையும் வேற்றியையுங் கூறுார்கள். பின்னுள்ளவை அவர்கட்குத் தேரிவதேயில்லை; ஒரோவழித் தேரியினும் தாங்கள் கோலி வரையறுத்த எல்லைக்கு அவை அணுவினும் அணுவாகத் தோன்றும், தோன்றவே அவைகளை அவர்கள் கோள்வதில்லை; ஆனால் பிறருக்கு அவை பேரியவற்றினும் பேரியவையே. ஆதலினாலன்றான் அங்ஙனங் கருதிய பிறர் தம்மைப் புகழும்போது,

“இல்ல புகழ்தலின் வைதலே நன்று” என்னுங் கருத்துடையவராய் அப்புகழ்ச்சியை நஞ்சினுங் கொடிதாக அவர் நினைப்பதாஉமேன்க. என்னை? அப்பேருமையும் வேற்றியும் தம்மிடத்தில்தலை என்பது அவர் கருத்தாகலின்.

இனி அணுவினுஞ் சிறிதாகிய தீமையை மலையினும் பேரிதாகக் கருதியிருத்தலினால் பிறர் இகழ்ச்சியைப் பேரிதும் அவர் விரும்புகின்றனர். என்னை? தமக்குச் சேருக்கு அரும்பாதிருத்தற்கும், தந்தீமையைப் போக்குதற்கும் அது துணையாக நிற்கும் என்பதாஉம் அவர் கருத்தாகலின்,

“காணது வொழிந்து காடவர் பழித்துரை
புணதவாகக் கோணுதலின்றி”

“உத்தம னத்த னுடையா னடியே நினைந்துருகி
மத்த மனத்தொடு மாலிவ னென்ன மனநினைவில்
ஒத்தன வொத்தன சொல்லிட ஆரூர் திரிந்தெவருந்
தத்த மனத்தன பேசுவெஞ் ஞான்றுகொல் சாவதுவே”

என்னும் அடிகள் திருவாக்கு, அவர் பிறரிகழும் இகழ்ச்சியை எத்துணை விருப்போடும் வரவேற்று நின்றாரென்பதை நன்கு விளக்குதல் காண்க.

இனி, இவ்வேண்டுகோள் கைவரப்பெற்ற நமது அடிகள் தம்மை நாட்டிலுள்ளோர் பலரும் “அமைச்சியற் பதவியை இழந்து ஓர் கோவணாண்டியாகத் திரிகின்றான் இப்பித்தன்” என்று எள்ளி நகையாடுதலையும், அவர்களைத் தாம் “உலகவின்பத்தை நிலைபெறுடையதேனக் கருதிக் களியாட்டயருகின்ற ‘பித்த ரிவர்’ என அங்ஙனஞ் செய் தலையும், “நாடவர் நந்தம்மை யார்ப்ப வார்ப்ப நாழுமவர் தம்மை யார்ப்ப வார்ப்ப” என்பதனாற் குறிப்பித்தருளினார்’ பின் அந்நிலை கடந்து மக்கள் பலர், தம்மைப் ‘பித்தன்’ என்று அஞ்சுதலைக்கண்ட நமது அடிகள் உயிர்கள் மாட்டு அஞ்சுதலையுஞ் செய்யாக் கழிபேரிரக்க முடையராகலின் இறைவனை நோக்கி,

“மருளார் மனத்தோ ருன்மத்தன் வருமா லென்
றிங் கெனைக்கண்டார்
வெருளா வண்ணம் மெய்யன்பை யுடையாய்
பெறநான் வேண்டுகே”

எனக் குறையிரந்து வேண்டினமையுங் காண்க.

மேற்காட்டியவைகள் இஞ்ஞான்றுள்ள திருவாசகப் பதிப்புகளில் முறையாகக் காணப்படுதலுங் கருதத்தக்கது. இந்நிலையில் நின்றொழுகிய நமது அடிகள் அருளிச்செய்த திருவாசகத்தின்கண் அவர் அன்பர் என்பதற்கு அகச் சான்றுகள் அகப்படாவேன்பது ஒருதலை. அம்மட்டுமன்றி,

மேற்காட்டிய காரணங்களால் அதற்கு மறுதலையாய சான்றுகள் நிறையக் கிடைக்கும் என்க. அவை,

“ஆடுகின்றிலை கூத்துடையான் கழற் கன்பிலை”

“அலவா நிற்கு மன்பிலேன்”

“கெகு மன்பில்லை நினைக்காண”

“இல்லை நின்கழற் கன்ப தென்கணை”

“நான்தனக் கன்பின்மை நானுந் தானுமறிவோந்
தானெனை யாட்கொண்ட னு எல்லாருந் தாமறிவார்”

என்பன, இன்னும் அடிகள்.

“கண்ணப்ப னெப்பதோ ரன்பின்மை கண்டபின்
என்னப்ப னென்னெப்பி லென்னையுமாட் கொண்டருளி
வண்ணப் பணித்தென்னை வாவென்ற வான்கருணைச்
சண்ணப்பொன் னீற்றற்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பி”

என அருளியதுங் காண்க.

இப்பாட்டிற்கு, கண்ணப்ப நாயனாரின் அன்பு போன்று தம்மிடத்து அன்பில்லை என அடிகள் கூறினார் எனப்போருள் கொண்டு, கண்ணப்பர் அன்பிற் றலைசிறந் தவராகலின், அவரினும் சிறிதோ அன்றிப் பேரிதோ குறைந்த அன்பு தம்மிடத்திலும் உண்டு என்பதே அவர் கருத்து எனக் கொள்ளலாகதோ’ எனின், மேற்காட்டிய தோடர் களுடன் முரணுதலின் அது போருளன்றென்க. ஆயின், முரணுதபோருள் என்னை’ யெனிற் கூறுதும்.

இதன் போருள் :-

கண்ணப்பன் ஓர் (அன்பு உண்மை) ஒப்பது = கண்ணப்ப நாயனாரின் ஒப்பற்ற - அன்புண்மைபோல்வதாகிய, (என்) அன்பு இன்மை கண்டபின் = அடியேனது அன்பின் இன்மையைக் கண்டபின்னும், என் அப்பன் = அடியேன் உயிர் தந்தையாகிய இறைவன், என் ஒப்பு இல் என்னையும் =

(அன்பின்மையில்) எனக்கு ஒப்பாவார் எவரும் இன்மையைப்பெற்ற அடியேனையும், ஆள் கொண்டு அருளி = (திருப்பெருந் துறையில்) அடிமையாகக்கொண்டு ஞானோபதேசஞ் செய்தருளி, வண்ண = அழகு பொருந்த, என்னை வா என்று பணித்த = அடியேனைத் தில்லைக்கு வரக்கடவாயென்று பணித்தருளிய, வான் கருணை = பேரருளையுடைய, பொன் சுண்ணம் நீற்றற்கே = பொன்போலும் திருமேனியின்கண் பொடியாகிய வேண்ணீறணிந்தருளிய சிவபெருமானுக்கே, கோத்தும்பீ = அரசவண்டே, சென்று ஊதாய் = நீ போய்ப் பாடுவாயாக: என்றவாறு

‘கண்ணப்பன்’ எனவும், ‘அன்பின்மை’ எனவும் வருவதனால், ‘என்’ என்பதும் ‘அன்புண்மை’ என்பதும் வருவித்துரைக்கப்பட்டன. ‘ஒப்பது’ மறுதலையுவமை; அது, ‘அவன் எப்படி நல்லவர்களிற் சிறந்தவனோ, அது போலவே யான் தீயவர்களிற் சிறந்தவன்’ என்புழி வரும் ‘அதுபோல’ என்பது போல்வது; ‘கோடுப்பதூஉம்’ என்னுந் திருக்குறள் விளக்கவுரையில் ‘ஆங்கு’ “மறுதலையுவம்” என்றார் பரிமேலழகர். உம், தோகுத்தல். ‘என்னப்பன்’ என்றார்; தம்மை ஆட்கொண்டது அவன் கடமை என்பதனை அறிவித்தற்கு. என்னை? சிற்றறிவும் சிறு தோழிலுமுடைய உடற்றந்தையும் நேறியல்லா நேறி சேல்லும் தன் புதல்வனை ஆட்கொண்டு நன்னேறிப் படுத்தித் தன் பொருளை அவனுக்கு அளித்தல் தன் கடமையென்று கருதுதல் கண்கூடாமலவா! மறித்தும் ‘என்னோப்பில்’ என்றார்; அன்பின்மையில் தமக்கு நிகராவார் யாருமில்லை என்பதை யாப்புறுத்தற்கு. ‘என்னையும்’ என்றதிலுள்ள இழிவு சிறப்பும்மையால், அன்பின்மையால் அவனால் ஆட்கொள்ளப்பெறுந் தகுதியற்ற தமது இழிவைப் புலப்படுத்தினார்; என்னை? ‘பத்தி வலையிற்படுவோன்’ எனவும், ‘யாவராயினு மன்பராலன்றி யறியோனா மலர்ச்

சோதியான்' எனவும் அவ்வடிகளே கூறுதலால் என்க. அங்ஙனம் தகுதியற்ற தம்மை ஆட்கொள்ளுதலே அடாது எனினும் ஆட்கொண்டான் என்பது தோன்ற 'ஆட்கொண்டு' என்றும், அங்ஙனம் ஆட்கொள்ளினும் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் வரையும் தந்தகுதியை நன்கு ஆராய்ந்து, தகுதியின்றேல் அதனை உளதாக்கி உபதேசிக்க வேண்டுமென்னும் அறிவு நூற் சட்டத்திற்கு மாருக உடனே உபதேசித்தருளினான் என்பது தோன்ற 'அருளி' என்றும் கூறியருளினார். இஃது ஆண்டவன் அந்தணகுலக் குரவனாய்ப் போந்து திருப்பெருந்துறையில் அடிகளை ஆட்கொண்டு திருவைந்தெழுத்தை முறைப்படி உபதேசித்தருளின வரலாற்றைக் குறிப்பதாகும்; இதற்குத் திருவாசகத்தின்கண் அகச்சான்றுகள் நிறைய உள்ளன; ஆண்டுக் காண்க.

அடிகளைத்தினுஞ் சிறந்த பிறவி நீங்குதலென்னும் பேரழகைத் தமக்கு அருளுமாறு 'தில்லைக்கு வரக்கடவாய்' என்று பணித்தான் என்பது தோன்ற 'வண்ணப்பணித் தேன்னை வாவேன்ற' என்றார். "தில்லைத் திருக்கூத்தைக் கண்டு யான் பிறவி நீங்கலாகிய பெருநலமுற்றேன்" என அடிகள் மிக விரிவாகக் கூறுதலைக் 'கண்டபத்'திலும். 'குலாப்பத்' திலுங்காண்க. 'தில்லைக்கு வா' என்றதை

"நாயி னேனை நலமவி தில்லையுட்

கோல மார்திருப் பொதுவினில் வருகென"

என அடிகளே கூறுமாற்றால் அறிக. இதுவும் அவர் வரலாறு குறித்ததாகும். 'பணித்து வாவேன்ற' என்பது 'வாவேன்று பணித்த' என விசுவதிபிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. 'வான்கருணை' என்றது இத்துணைக்கும் அவன் பேரருளே காரணம் என்பதை அறிவித்தற்கு. 'போன் சுண்ண நீற்றற்கு' என்பது, ஆண்டவன் ஆசிரியக் கோலத்துடன் வந்து ஆட்கொண்டருளிய ஞான்று காட்டிய திருவுருவத்

தின்கண் ஈடுபட்ட அடிகள் இடையருது அவ்வழகு வடிவத்தைத் தம்முள்ளத்தின்கண் வைத்து வழத்துவதைக் குறிப்பதாகும்; இவ்வுண்மையை,

“எந்தமை யாண்ட பரிசுது பகரின்
ஆற்ற லதுவுடை யழகமர் திருவுரு
நீற்றுக் கோடி நிமிர்ந்து காட்டியும்”

எனவருஉம் அடிகள் கூற்றாலே அறிக. அவ்வுரு கண்கவர் வனப்பினதாகலின் அடிகள் பின்னும் பல விடங்களில் கூறுவர்; அவற்றுட் சில,

“நீறுபட்டே யொளி காட்டும் பொன்மேனி நெடுந்தகையே”

“ஒண்மையனே திருநீற்றை யுத்தாளித் தொளி
மிளிரும் வெண்மை யனே”

“செய்யா வெண்ணீருடி”

“வெண்ணீற்றர் செம்மேனியர்”

“துப்பனே தூயாய் தூயவெண்ணீறு துதைந் தெழு
துளங்கொளி வயிரத், தொப்பனே”

என்பன.

“பவனம் போன் மேனியிற் பால் வெண்ணீரும்”

என்பது ஆளுடைய அரசின் அருளிப்பாடு.

“செம்மேனி வெண்ணீற்றான்”

என்பர் சேக்கிழார்.

“அவ்வப்போது ஒருகண நேரம் சத்தியத்தின் தோற்றத்தைக் கண்டதுகொண்டு, அதன் அளவிலா ஒளியினியல்பை நாம் அறிந்துகொள்ள முடியாது. நாம் தினந்தோறும் பார்க்கும் சூரியனுடைய பிரகாசத்தை விடக் கோடி மடங்கு ஜோதியுடையது சத்தியம். அந்தப் பரஞ்சோதியில் நான்

கண்டது அணுவிலும் அணுவான ஒளிக் கிரணமேயாகும். ஆனால் என்னுடைய சோதனைகள் அனைத்தினுடையவும் பயனாக ஒன்று நான் உறுதியாகச் சொல்லமுடியும்; அது கோடி சூரியப் பிரகாசமுடைய சத்தியமென்னும் ஜோதியைப் பூரணமாகத் தரிசனம் செய்ய வேண்டுமானால் அஹிம்சா தர்மத்தையன்றி அதற்கு வேறுசாதனம் இல்லை யென்பதே யாகும்” என்பது காந்தியடிகள் திருவாக்கு. போன், உவமை யாகுபேயர்; அதனைநீற்றுக்கு அடையாக்கினும் பொருந்தும், ஏகாரம், பிரிநிலை.

சோலை முதலிய பல விடங்களில் இன்னொரு எழுப் பிக்கொண்டு தன்னியல்பிற் பறந்துதிரியும் வண்டினை நோக்கி, “வண்டே! நீ பலவிடங்களிலும் சென்று சென்று பொருள் சேராத புகழினையுடைய பலரையும் உன் இன்னிசையாற் பாடி வாணனை வீணாக்காது, இடைவிருப்பனாகிய எம் பேருமான் திருமுன்சென்று ‘அவன் பொருள்சேர் புகழைப் பாடுவாயாக’ என்பார், சென்றாதாய் கோத்தும்பி’ என்றார். என்னை? நிற்பனவும் இயங்குவனவுமாய் அனைத்தும் அவ் வவைகட்குரிய காரணங்களால் ஆண்டவனையே வழிபட்டு அழியாத இன்பத்தைப் பெறவேண்டும் மென்னும் கனிந்த கருணையுடையவராகலின் என்க. பெரியார்கருத்து அதுவே யாகுமென்பதை,

“ஞால நின்புகழேமிக வேண்டும்தென்
ஞால வாய் லுண்டமுமெம் மாதியே”

என்னுந் தமிழ் மறையால் அறிக, அரசன் எவ்வொழுக்கத் தை மேற்கொண்டு நடக்கின்றானோ, அதனையே குடிகளும் மேற்கொண்டு ஒழுகுதல் கண்கூடாகலானும் ‘அரசனேவ் வழி, குடிகளவ்வழி’ என்பது பழமொழியாகலானும் ஏனைய வண்டுகளையும் அந்நேறிப்படுப்பான் அரசவண்டை நோக்கிக் ‘கோத்தும்பி’ என விளித்தாரென்க,

இனி, தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி, அத் தலைவன் டத்துத் தூதுசெல்ல வண்டினை வேண்டுகின்றாளேனவும் இத் திருப்பாட்டிற்கு உரை காணலாம்; என்னை!

“இயம்புகின்ற காலத் தெகினமயில் கிள்ளை
பயம்பெறுமே கம்புவை பாங்கி—நயந்தகுயில்,
பேதைநெஞ்சந் தென்றல் பிரமரமீ ரைந்துமே
தூதுரைத்து வாங்குந் தொடை”

எனத் தூதுவீடும் பத்துப் பொருள்களுள் வண்டும் ஒன்று என ‘இரத்தினச் சுருக்கம்’ கூறுதலாலேன்க.

எனவே ‘அன்பில்லாதவர்களில் யானே தலை சிறந் தேன்’ என அடிகள் கூறினாரெனக் கொள்ளுதலால் மற்றத் தோடர்களுடன் மாறுபடாமையும், பெரியாரிலக் கணத்தின் முரணாமையுங் காண்க. இப்பொருளேதான் முன் னோர்களுங் கொண்டன ரென்பதற்கு,

“கண்ணப்ப னொப்பதோ ரன்பின்மை யென்றமையாற்
கண்ணப்ப னொப்பதோ ரன்பதனைக் கண்ணப்பர்,
தாமறிதல் காளத்தி யாரறித லல்லதுமற்
ரூறியு மன்பன் தது”

என்னுந் திருக்களிற்றுப்படியார் சான்றதல் காண்க.

இனி, அன்பின் ஊற்றுக்கு நிலைக்களனாக விளங்கிய நமது அடிகள் அவ்வன்பின் முடிந்த எல்லையாகிய கண்ணப்பரை எடுத்துக்காட்டியது அவ்வன்புநிலை ஒன்று பற்றியா? அன்றி, வேறுகாரணங்களும் உளவா? என்பதில் சிறிது கருத்தைச் சேலுத்துவோமாக.

4. மணிவாசகமும், கண்ணப்பமும்.

திருவாசகத்தின்கண் கண்ணப்பரைப்பற்றி மேற்
காட்டிய செய்யுளன்றி மற்றொன்று காணப்படுகின்றது;
அது,

“பொருட்பற்றிச் செய்கின்ற பூசனைகள்போல் விளங்க
செருப்புற்ற சீரடி வாய்க்கலச மூனமுதம்
விருப்புற்ற வேடனார் சேடறிய மெய் குளிர்ந்தங்
கருட்பெற்று நின்றவா தோனோக்க மாடாமோ”

என்பது. ஆனால் இது முன்னையது போலின்றி அந்
நாயனாரின் வரலாற்றைச் சுருக்கிக் கூறுகிறது. இங்ஙனமே
மற்றும் சமய குரவர் மூவரும் ஏனைய திருமுறையாசிரியர்
பலரும் பேரும்பாலும் நாயனார் வரலாற்றைக் குறிப்பன
வாகவே பாடியிருக்கின்றனர்; அவை,

“வேயனைய தோளுமையொர் பாகமது வாகவிடை
யேறி சடைமேல்
தூயமதி குடிசடு காட்டில்தட மாடிமலை தன்னை வினவில்
வாய்கலச மாகவழி பாடுசெயும் வேடன்மல ராகு நயனம்
காய்கணையி னாவிடந் தீசனடி கூடுகா ளத்திமலையே”
(திருஞானசம்பந்தர்)

“கானலைக் கும்மவன் கண்ணிடந் தப்பநீள்
வானலைக் குந்தவத் தேவுவைத் தானிடம்
தானலைத் தெள்ளமூர் தாமரைத் தண்டிறை
தேனலைக் கும்வயற் றென்குடித் திட்டையே” (ஐடி)

“கண்ணனு நான்முகன் காண் பரியார்
 வெண்ணாவல் விரும்பு மியேந் திரரும்
 கண்ணப்பர்க் கருள்செய்த கயிலை யெங்கள்
 அண்ணலா ஞ்ராதிர யானைக் காவே” (ஐடி)

“காப்பதோர் வில்லு மம்பும் கையதோ ரிறைச்சிப் பாரம்
 தோற்பெருஞ் செருப்புத் தொட்டுத் தூயவாய்க் கலச
 மாட்டித்
 தீப்பெருங் கண்கள் செய்ய குருதிநீ ரொழுகத் தங்கண்
 கோப்பதும் பற்றிக் கொண்டார் குறுக்கைவீ ரட்ட னாரே”
 (திருநாவுக்கரசர்)

“குவப்பெருந் தடக்கை வேடன் கொடுஞ்சிலை யிறைச்சிப்
 பாரம்
 துவர்ப் பெருஞ் செருப்பா னீக்கித் தூயவாய்க்
 கலசமாட்ட
 உவப்பெருங் குருதி சோர வொருகணை யிடந்தங் கப்பத்
 தவப்பெருந் தேவு செய்தார் சாயக்காடு மேவி னாரே”
 (ஐடி)

“கண்ணப்பன் கண்ணப்பக் கண்டுகந்த கழிப்பாலை மேய
 கபாலப்பனார்”

“காலாலக் காலனையுங் காய்ந்தான் கண்டாய்
 கண்ணப்பர்க் கருள்செய்த காளைகண்டாய்” (ஐடி)

“அணிகொ ளாடையம் பூணணிமாலை யமுதுசெய் தமுதம்
 பெறு சண்டி

இணைகொ ளேழெழு நூறிரும் பனுவ லீன்ற வன்றிரு
 காவீனுக் கரையன்

கணைகொள் கண்ணப்ப னென்றிவர் பெற்ற காத லின்
 னருளாதரித் தடைத்தேன்

இணைகொள் செந்தமிழ் பைங்கிளி தெரியுஞ் செவ்வத்
 தென்றிரு நின்றியூ ரானே”

(திருநாவலூர்)

“கற்றமிழ் வல்ல ஞானசம்பந்த னவீனுக் கரைய னனைப்
போ வானும்

கற்றகுத னற்சாக்கியன் சிலந்தி கண்ணப் பன்கணம்
புல்லனெ ன்றிவர்கள்

குற்றஞ் செய்யினுங் குணமெனக் கருதுங் கொள்கை
கண்டுநின் குரைகழ லடைந்தேன்

பொற்றிரண் மணிக் கமலக்கண் மலரும் பொய்கை சூழ்
திருப்புன்கு ருளானே” (ஐடி)

“எறிந்த சண்டி யிடந்த கண்ணப்ப னேத்தும் பத்தர்கட்
கேற்ற நல்கினீர்” (ஐடி)

“கடியார் கணம்புல்லர் கண்ணப்ப ரென்றி வர்கள்”
(ஒன்பதாந்திருமுறை. பூ நம்பி காடநம்பி)

“கான வேடுவன் கண்பரிக் தப்ப
வானநாடு மற்றவர்க் கருளியும்”
(பதினொராந்திருமுறை-நக்கீரர்)

“நேசத்தால்; வாயினீர் கொண்டு மகுடத் துமிழிக் திறைச்சி
யாயசீர்ப் போனகமா வாங்கமைத்துத்—தூயசீர்க்
கண்ணிடந்த கண்ணப்பர் தம்மைமிகக் காதலித்து
விண்ணுலக மீந்த விறல் போற்றி” (ஐடி-ஐடி)

“சென்றுசெறப் புக்காலாற் செல்ல மலர் நீக்கிச்
சென்று திருமுடிவாய் நீர்வார்த்துச்—சென்றுதன்
கண்ணிடந்தன் றப்புங் கருத்தற்குக் காட்டினான்
கண்ணிடந்தன் றப்பாமைப் பார்த்து”
(ஐடி-பாணதேவநாயனார்)

“எவுசெய் மேருத் தடக்கை யெழிற்றில்லை யம்பலத்து
மேவுசெய் மேனிப் பிரானன்றி யங்கணர் மிக்குளரே
காவுசெய் காளத்திக் கண்ணுதல் வேண்டும்
வாங்கொடுத்துத்
தேவுசெய் வான்வாய்ப் புனலாட் டியதிரல் வேடுவனே”
(ஐடி நம்பியாண்டார் நம்பி)

“கல்வெறிக் தானுந்தன் வாய்கீர் கதிர்முடி மேலுகுத்த
நல்லறி வாளனு மீளா வழிச்சென்று நண்ணினரே”

(ஐடி-ஐடி)

என்பன. இவையன்றிப் பன்னிரண்டாம் திருமுறையாகிய திருத்தொண்டர் புராணத்து அவர் வரலாறு விரித்துக் கூறப்படுகின்றது. இதுவன்றிப் பதினேராந் திருமுறையில் ‘திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமறம்’ என்னும் பெயரிய இரண்டு நக்கீர தேவராலும், கல்லாட தேவராலும் இயற்றப்பட்டுள்ளன. அவற்றிலும் அவர் வரலாற்றுச் சுருக்கமே காணப்படுகின்றது. எனவே, அவர் வரலாறு, தன்னைக் கூறுவார்க்கு ஆண்டவன் திருவடிக்கண் அன்பை விளைவிப்பதில் வல்லதெனக் கருதியே அப்பேரியாரனை வரும், அதனைக் கூறி மகிழ்ந்தாரென்பது உய்த்துணரத் தக்கதொன்றாகும். இதனை,

“வாளா பொழுது கழிக்கின்றார் மானுடவர்
கேளார்கொ லந்தோ கிறிபட்டார்—கீழாடை
அண்ணற் கணுக்கராய்க் காளத்தி யுண்ணின்ற
கண்ணப்ப ராவார் கதை”

என்னும் நக்கீரர் நல்வாக்கும் வலியுறுத்துதல் காண்க. இன்னும் தொண்டர் சீர்பரவுவார், அவர் இரண்டாவது நாள் வேட்டையைக் கூறத் தொடங்கி அன்பினுற் பரவச ராகிக் கூறிய

‘இவ்வண்ணம் பெருமுனிவ ரோடு ரினியிப்பான்
மைவண்ணக் கருங்குஞ்சி வனவேடர் பெருமானார்
கைவண்ணச் சிலைவளைத்துக் கான்வேட்டை தனியாடிச்
செய்வண்ணத் திறமொழிவேன் தீவினையின்
நிறமொழிவேன்”

என்னும் ஓர் செய்யுளும் அக்கருத்தை ஆதரிப்பது காண்க. கல்லாட தேவர், திருக் கண்ணப்ப தேவர் திருமறத்திறுதியில்,

“திருவேட்டுவர் தந் திருவடி கைதொழக், கருவேட்டுமூல் வினைக் காரியம் கேடுமே” எனக் கூறியதூஉம் இங்குக் கருத்தத்தக்கதாகும்.

“தித்திக்குக், திண்ணப்ப ஞஞ்சிறபேர்”

என நக்கீர தேவர் நவின்றது. அவர் அந்நாயனாரின் பிள்ளைத் திருநாமமாகிய ‘திண்ணனார்’ என்பதில் ஈடுபட்டு எண்ணியெண்ணிச் சுவைத்து மகிழ்ந்தமையை விளக்குதல் காண்க.

இங்ஙனம் பன்னிரண்டு திருமுறைகளில் பத்தாவது திருமுறை நீங்க, ஏனைய அனைத்துமாகிய கலைகளிலும் பிறநூல்களிலும் கண்ணப்பர் புகழ் மலிந்து கிடக்கின்றமையாற்றான் திருநாவலூரர் திருத்தொண்டத் தொகையின்கண்,

“கலைமலிந்த சீர்நம்பி கண்ணப்பற் கடியேன்”

எனக் கூறியருளியதூஉமேன்க. (இதற்கு வேறுபொருளு முரைக்கப்படும்)

அடிகள் குதிரை வாங்கும் பொருட்டுச் சென்று திருப்பெருந்துறை எல்லையை அணுகியவுடனே அவர் தலைமீதிருந்த பாரம் ஒன்று இறங்கியது போலும் பல இன்ப நுகர்ச்சிகள் அவர்க்குத் தோன்றினவேன மேலே காட்டினேம். எனவே, ஒருவர் தாம்பேற்ற இன்பம் போலத் தமக்கு முன்னரே ஒருவர் பேற்றிருந்தாரானால் அவரைப் பலமுறையும் தம் நினைவில் வைத்துப் பாராட்டுவது உலகியல்பன்றோ? அம்முறையில் கண்ணப்பர் காளத்தி மலையைக் கண்டவளவில் நாணனை நோக்கி ‘நாணனே தோன்றுங்குன்றில் நண்ணுவேம்’ என்று கூற அவனும் ‘அங்குச் செல்லின் இயற்கைக் காட்சிகள் நின்

மனதை மகிழ்விக்கும்; அன்றியும் குடுமித்தேவர் அங்கு இருப்பார்; அவரைக் கும்பிடலாம்' என்றான். உடனே நாயனாருக்குப் பல இன்பங்கள் நிகழா நிற்க.

ஆவதென் னிதனைக் கண்டிங் கணைதொறு மென்மேற்
பாரம்

போவதொன் றுளது போலு மாயையும் பொங்கி
மேன்மேன்

மேவிய நெஞ்சம் வேரோர் விருப்புற வினாயா நிற்குந்
தேவாந் கிருப்ப தெங்கே போக"

என நாணனை நோக்கிக் கூறினார். எனவே இவ்வியைப் பற்றி அடிகள் நாயனாரைப் பாராட்டியதென்க. மற்று முள்ள காரணங்களைக் காண்பதற்கு முன்னரே நாம் உலகியல்பு ஒன்றை நினைவில் வைத்துக்கொள்வோமாக. அதாவது :—

ஒருவன் இவ்வுலக வாழ்க்கையில் தான் இன்ன இன்ன இடம் போருள் ஏவலைப் பெற்று இவ்வீவ்வாறு நலந்துய்க்க வேண்டுமென்று கருதி அதனை அருளுமாறு ஆண்டவனை வேண்டுவானாயின் பலகாலும் தன் விருப் பத்தைத் தனித்தனிக் கூறி வேண்டுவான்; ஒரோவழி, தான் வேண்டுவ அனைத்தும் ஒரு சாத்தனிடத்தில் இயல்பாய் அமைந்து கிடந்தனவானால் 'அச்சாத்தனைப்போல' யான் வாழ்க்கையுடையேனா என நினைத்து இரங்குவான் என்பது நமது அடிகள்,

"சித்தஞ் சிவமாக்கிச் செய்தனவே தவமாக்கு
மத்தன்"

"கரணங் கரணங்க ளெல்லாம்பே ரின்பமெனப்
பேணு மடியார்"

என அருளியிருத்தலை நோக்குங்கால், சீவகரணங்க ளனைத்துஞ் சீவகரணமாக நிகழப்பெற்றவர் செய்யும்

எவ்வகை வீனையும் நல்வீனையேயாகுமெனவும், அத்தகைய
பேறு தமக்கு அருளவேண்டி ஆண்டவனை விரும்பி
வேண்டினரெனவும் அறிகிறோம். ஆயின் அடிகள் இந்
நிலையை அடையவில்லையோ வேனின், பேரியாருக்குத்
தமது வேற்றி தோன்றுவதில்லை யென முன்னறே காட்டப்
பட்டிருப்பதனால் அடைந்த அவர் அடையவில்லை யெனக்
கருதலே இயல்பென்க. அற்றேல்,

“சின்னத்தனைத் தெளிவித்துச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட”

எனவும்,

“சித்தமல மறவித்துச் சிவமாக்கியெ னையாண்ட”

எனவுங் கூற்றாராலோவேனில், அதற்கும் தம்மை
யறியாது அவர் வேற்றி ஓரோவழி வேளி வந்து விடுமென
முன்னரே கூறப்பட்டதென்க.

இனி கண்ணப்பர் இந்நிலையை அடைந்த வ
ரென்பதை,

“திங்கள்சேர் சடையார் தம்மைச் சென்றவர்

காண முன்னே

அங்கணர் கருணை கூர்ந்த வருட்டிரு நோக்க மெய்தித்

தங்கிய மவத்தின் முன்னைச் சார்புவிட் டகல நீங்கிப்

பொங்கிய கொளியி னீழற் பொருவின் புருவ மாணார்’

(கண்ணப்ப நாயனார் புராணம்)

எனவரும் செய்யுளால் அறிக. அவர் செய்தன அனைத்துந்
தவமாயின வேன்பதை,

“அவனுடைய வடிவெல்லா நம்பக்க லன்பென்றும்

அவனுடைய வறிவெல்லா நமையறியு மறிவென்றும்

அவனுடைய செயலெல்லா நமக்கினிய வாழென்றும்

அவனுடைய நிலையெல்லா தறிநீயென் தருள் செய்வார்”

(சுடி”)

“அவன்மன நமக்குக் கோயி லவனுரை பலவு மோத்தாம்
அவன்முய றொழில்க னெல்லா மறத்தொழி லைய மில்லை”

(சீகாளத்தி புராணம்)

எனச் சிவபிரான் சிவ கோசரியாரின் கனவிற றேன்றிக்
கூறியவாற்றால் அறிக.

இன்னும் நமது அடிகள் இறைவனை நோக்கித்
தம் விருப்பத்தைக் கூறுமுகத்தால், ‘நின் திருவடியை
என் இரண்டு கரங்களாலும் இறுகப் பிடித்து என் முடி
மீதிருத்தித் தோழவும், உன் திருநாமங்களை என் வாயார
வாழ்த்தவும், நின்னை நினைந்து என் மனம் அழலிற்பட்ட
அரக்குப் போல உருகவும் எனது விருப்பம்’ என
வேண்டி நிற்கின்றார்.

இதனை,

“கையாற் றொழுதுன் கழற்சே வடிகள் கழுமத்
தழுவிக்கொண்
டெய்யா தென்றன் றலைமேல் வைத்தெம்
பெருமா னென்றென்
றையா வென்றன் வாயா லாற்றி யழல்சேர்
மெழுகொப்ப
ஐயாற் றாசே ஆசைப் பட்டேன் கண்டா யம்மானே”
(ஆசைப்பத்து)

என்னுஞ் செய்யுளாற் காண்க. (மனம் மொழி மெய்
மூன்றாலும் வழிபாடாற்ற வேண்டுமென்று விரும்பியபடி)

கண்ணப்பர் காளத்தி மலையிலேறிக் குடுமித்
தேவரைக் கண்ட அளவில், பன்னாள்வரையுங் காணாது
போய் ஒரு நாள் எதிர்ப்பட்ட குழந்தையைத் தாயானவள்
எங்ஙனம் விரைந்து ஓடி இறுகத் தழுவுவாளோ, அங்ஙனமே
நமது தோள்கள் அழுந்தும்படி அப்பெருமானைக் கட்டிப்

பிடித்து அழலிற்பட்ட அரக்குப் போன்று மனம் உருகா
நிற்க முத்தமிட்டுத் தமது தூய வாய் திறந்து பலகூறு
கிறுரென்பதை,

“நாள்பல பிரித்திருந்து எண்ணிய சிறுசதங்கைத்
தாளிள மகனைக்கண்ட தாயெனத் தாழாதோடி
நீனெ முவனைய தோள்கள் னெழுங்குறத் தழுவியோந்து
வாளழ லாக்கி னன்ன மனத்தினுன் முத்தங்கொண்டான்”

“செய்யகண் ணீரரும்பச் செறிமயிர் பொடிப்ப வாதன்
கையகப் பட்டதெய்வக் கதிர்விடு மணியி னாயேற்
கையன்வந் தகப்பட்டானென் றணியெயி றிலங்கநக்கு
மெய்யெலா மெய்யன்பரய விடலைமற் றின்னசொல்வான்”
(சீகாசத்தி புராணம்)

என்பவற்றால் அறிக. எனவே அடிகள் விரும்பியவை
நாயனார் நிகழ்ச்சியில் அமைந்து கிடத்தல் காண்க.

இன்னும் நமது மணிவாசகனார் உற்றார் முதலிய
யாரும் எவையும் எனக்கு வேண்டாம்; நின் திருவடியை
நினைந்து ஈன்றணிமைத்தாய பசு தன் கன்றை நினைந்
துருகுமாறு உருக வேண்டுகின்றேன்’ என்பார்,

“உற்றாரை யான்வேண்டே னூர்வேண்டேன்
பேர்வேண்டேன்
கற்றாரை யான்வேண்டேன் கற்பனவு மினியமையுங்
குற்றலத் தமர்ந்துறையுங் கூத்தாவுன் குரைகழற்கே
கற்றுவின் மனம்போலக் கசிந்துருக வேண்டுவனே”

என்றருளினார்.

திண்ணனாரோ, குடமித்தேவரைக் கண்டது முதல்
தமது அருமை இருமுதுகுரவர் முதலிய உற்றாரையும்
மற்றவரையும் வேண்டாராகி அத் தேவனுக்கு உணவு

கோண்டு வரும்போருட்டுப் போகத்துணிந்தவர் பிரிந்து
செல்ல மனம் ஒருப்படாமல்,

**“போதுவர் மீண்டு செல்வர் புல்லுவர் மீளப் போவர்
காதலி னோக்கி நிற்பர் கன்றகல் புனிற்றாப் போல்வர்”**

ஆனால். எனவே இங்கும் அடிகள் வேண்டியது நாயனா
ரிடம் அமைந்து கிடத்தல் காண்க.

இன்னும் நமது வாதவாசிகள், “இறைவன் திரு
வடியை இடையருது நினைந்துருகி, கண்டவரெல்லாம்
‘இவன் மால்கொண்டவன்’ என்று சோல்லுமாறு யான்
ஆவது எஞ்ஞான்றோ?” எனக் கவல்வார்,

**“உத்தம னத்த னுடையா னடியே நினைந்துருகி
மத்தம னத்தொடு மாலிவ னென்ன மனநினைவில்
ஒத்தன வெரத்தன சொல்லிட ஆனால் திரிந்தெவரும்
தத்த மனத்தன பேசுவெஞ் ஞான்றுகொல் சாவதுவே”**

என்று கூறியருளினார்.

வேடர் பேருமானோ, ஆண்டவன் அருட்கழலை
அணுத்துணையும் மறவாது உன்னியுன்னி உருகியதுடன்,
“என்செய்தாய் திண்ணா நீதா னென்ன மால் கொண்டாய்”
எனவும்,

“தேவு மால் கொண்டானிந்தத் திண்ணன்”

எனவும் முறையே காடனாலும், நாணன், காடன் இருவ
ராலும் கூறப்பட்டனர். எனவே எண்ணுள்ள ஒற்றுமையும்
ஒர்ந்துணர்க.

மேல் வருவனவேல்லாம் முன் காட்டப்பட்டவை
எளிதும் ஒரு படி சிறந்தனவாகும்; என்னை? அடிகள்
கவ்வெவ்வாதாவு தமக்கு அளிக்கவேண்டுமென்று

ஆண்டவனை வேண்டுகின்றாரோ, அவ்வாதாவுகளை யெல்லாம் அவ்வாண்டவனுக்கு நமது அன்பர் பேருமான் தமது அன்பின் முதிர்ச்சியால் அளிக்கின்றாராகலினென்க.

நமது அமுதடியடைந்த அன்பர், “யான் ஓர் துணையின்றி வருந்துகின்றேன்; நீயே எனக்கு உறுதுணையாய் நின்று உதவல் வேண்டும்” என்பார்.

“**நைஞ்சே னாயேன் ஞானச் சுடரே நானோர் துணை
காணேன்**”

“**தனித் துணை நீநிற்க**”

“**மனத் துணையே**”

என அரற்றுகிறார்.

கானவர் பேருமானும் கண்ணப்பரோ, இறைவனை இறுகத் தழுவிக்கொண்டு,

“**வெம்மறக் குலத்து வந்த வேட்டுவச் சாதி யார் போற்
கைம்மலை கரடி வேங்கை யரிதிரி கானந் தன்னில்
உம்முடன் னுணையா யுள்ளா ரொருவரு மின்றிக்
கெட்டேன்
இம்மலைத் தனியேநீ ரிங் கிருப்பதே யென்று நைந்தார்**”
(பெரிய புராணம்)

“**யானையும் புலியு மெண்கும் யாளியு முளவுங் கூர்ங் கோட்
டேனமுக் திரியுங் காட்டி லெந்நைநீ துணையு மின்றிக்
கூனல்விற் றடக்கை வேடர் குலமென விருப்ப தென்னே
ஊனுண வுனக்கி யாவ ருண்கெனத் தருவார ற்தோ**”
(சீகாளத்தி புராணம்)

என உலகனைத்திற்கும் உறுதுணையாய் ஒப்பற்ற ஒருவனுக்குத் துணையிலையென வருந்துகின்றார். இன்னும் அடிகள்,

“ஆதமிலி யான்பிறப் பிறப்பென்னு மருநாகில்
ஆர்தமரு மின்றியே அழுந்துவேற் காவாவென்
றேதிமலி நஞ்சுண்ட வுடையானே யடியேற்குன்
பாதமலர் காட்டியவா தன்றேயெம் பரம்பரானே ”

எனத் தமர் யாருமில்லாத தம்மை அவன் ‘அஞ்சற்க’ என்று
ஆண்டருளியதைக் குறிப்பிட்டு, அவன் தமரான வகையை

“அன்னையொப்பா யெனக்கத் தனெப்பாய்”

எனவும் ‘அம்மையே அப்பா’ எனவும் ‘அம்மான்’
எனவும், ‘அண்ணா’ எனவும், அருளுகின்றார்.

இங்ஙனம் எல்லாவுலகிற்கும் அப்பனாய் அம்மை
யாய் அன்புடைய மாமனுமாய் மாமியாய் அனைத்துமா
யுள்ள ஆண்டவனுக்குத் தமரில்லையெனக் கருதி,

“ஆர்தமராக நீரிங்கிருப்பதென் தகலமாட்டேன் ”

எனக் கண்ணீர் வடிக்கின்றார் கானத் தலைவர்.

இன்னும், எதற்கும் அஞ்சாதவராய், பிறவிப்
பேரும் பகைக்குப் பேரிதும் அஞ்சதலையுடைய மணி
வாசகப் பேருமான், அப்பகையை வேரோடுங்களைபவ
னாகிய பிறப்பிறப்பில்லாப் பேருமான், தம்மை ‘அஞ்சேல்’
என அருள விரும்பி,

“அஞ்சே லென்றிங் கருளாய் போற்றி ”

“என்னையப்பா அஞ்சலென் பவரின்றி

நின்னெய்த் தலைந்தேன் ”

“அருளாதொழிந்தாலடி யேனையஞ் சேலென்பார்யார் ”

“ஆவா வென்னாவிடி லென்னையஞ் சேலென்பாரோதான் ”

“அஞ்சேலென்ன ஆசைப்பட்டேன் கண்டாயம்மானே ”

எனப் பலவிடங்களிற் பாரித்துக் கூறி,

“உய்ஞ் சேனெம் பெருமானே யுடையானே வருகவென்
தஞ்சே லென்றருளியவாரூர் பெறுவாரச் சோவே”

என அவர் ‘அஞ்சேல்’ என்றருளினமையுங் கூறி
யருளிஞர்.

இங்ஙனம், ‘புலனைந்தும் போறிகலங்கி நேறி
மயங்கி யறிவழிந்தட்டைம் மேலுந்தி, அலமந்த போதாக
அஞ்சேலென்றருள் செய்யும்” கூத்தப்பெருமானைக் குன்ற
வர் பெருமான்,

“குன்றிடை யெனக்கு வாய்த்த குலமணி விளக்கே
யெந்தாய்

உன்றழற் பசித ணிப்ப வறுசுவை யிறைச்சி கொண்டே”

“உழுந்துருள் பொழுதின் மீள்வேன் ஒருகண மேனும்

தாழேன்

வழங்குறு கொடுவி லங்கு வருமென அஞ்சேல் ஐய

எழுந்துமேல் வந்த தாயின் என்னைஔ் யெனக்கூவு”

(சீகாளத்தி புராணம்)

என்கின்றார். இந்நிகழ்ச்சிகளைத்திற்கும் முதற் காரண
மாயிருந்தது எது? அவருடைய அன்பன்றோ! அவரது
அன்பு பரிணமித்த இந்நிகழ்ச்சிகளை அன்றி வேறு
நிகழ்ச்சி அவரிடத்து இல்லாமையாலன்றோ அவர் அன்
பின் வடிவமெனப்பட்டார். திருஞானசம்பந்தர் திருக்காளத்
தியை வணங்கச்சென்ற தோற்றத்தைத் தம் கூர்த்த மதி
யால் முதலில் தமது உள்ளத்தில் எழுதிக்கொண்டு பின்
நமக்கு விளக்குகிறார் தோண்டர்சீர்பரவுவார்; அது,

“தாழ்ந்தெழுந்து திருமலையைத் தொழுது கொண்டே

தடஞ்சிலா தலசோபா னத்தா லேறி

வாழ்த்தியமையோர் குழாகெருங்கு மணிரீள் வாயின்

மருங்கிழைஞ்சி யுட்புகுந்து வளர்பொற் கோயில்

குழந்துவலங் கொண்டிழைவார் திருமுன் பெய்தித் தொழுது

தலை மேற்கொண்டு செங்கை பேசற்றி

வீழ்ந்தெழுவார் கும்பிட்ட பயன்காண் பார்போன்

மெய்வேடர் பெருமானைக் கண்டு வீழ்ந்தார்”

“உள்ளத்திற் றெளிகின்ற வன்பின் மெய்ம்மை யுருவினையு
மவ்வன்பி னுள்ளே மன்னும்

வெள்ளைச்செஞ் சடைக்கற்றை நெற்றிச் செங்கண்
விமலரையு முடன்கண்ட விருப்பம் பொங்கிப்
பள்ளத்தி விழிபுனல்போற் பார்து செல்லப்

பைம்பொன் மலை

வல்லிபரீந் தளித்த செம்பொன்

வள்ளத்தில் ஞானவா ரமுத முண்டார் மகிழ்ந்தெழுந்து
பலமுறையும் வணங்கு கின்றார் ”

என்பது. இங்கு நமது அருண்மொழித் தேவர் ‘கடவுளை’
வணங்கியதொலுண்டாகிய பயனைக் கண்ணெதிரே கண்
டாற் போல, கானவர் பேருமானைக் கண்டார் காழியர்
கோன்’ என்றதும் ‘கருத்துப்போருளன்றிக் காட்சிப்
போருளாகாத அன்பிற்கு உருவம் உண்டு கோல்? என
வினவுவார்க்குக் கண்ணப்பரின் கவின் வடிவத்தைச்
சுட்டிக்காட்டி ‘இதுதான்’ என்பார் போன்று ‘அன்பின்
மெய்ம்மை உரு’ என்றதும் எண்ணி மகிழ்த்தக்கன.

இன்னும், ஒருவர் மாட்டு அன்பு செய்தாரோருவர்
அவ்வன்பின் முதிர்ச்சியால் தம்மினும் பன்மடங்கு சிறந்த
அவ்வன்பு செய்யப்பட்டாரைத் தம் நிலையிலே வைத்து
எண்ணி அவருக்கு ஊறு அல்லாதனவற்றை யெல்லாம்
ஊருக வேண்ணி வருந்துவதாகிய அன்பினது ஓரிலக்
கணம் நமது நாயனாரின் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளில் காணப்
படுதலும் இங்குக் கருதத் தக்கதாகும். என்னை? எல்லாம்
வல்ல இறைவனுக்குப் பசிப்பிணி உண்டென்றும், அதை
நீக்குதற் போருட்டுத் தான் உணவு கொண்டுவுரச் சேன்
ருல் அங்கு வாழும் கோடிய விலங்குகள் வந்து ஐய
னுக்கு ஊறு விளைத்து விடுமென்றும், யாரைத் துணை
யாக வைத்து யான் செல்வேன் என்றும் ‘எந்தாய்!
உனக்கு உணவு தேடிக்கொண்டு விரைந்து வருவல் நீ

இங்குள்ள விலங்குகள் வருமோ என்று அஞ்சற்க; வரின்
என்னை விரைந்து அழைப்பாயாக' என்றும் கூறியதனா
லும், இவற்றோரன்ன பலநிகழ்ச்சிகளாலுமேன்க. 'நன்று
நன்று, கண்ணப்பர் நூலாராய்ச்சியால் கடவுளிலக்கணந்
தேர்ந்துகொள்ளாதவராகலின் இங்ஙனங் கூறினார்! எனின்
அவ்வறிவு கைவரப்பெற்றார் மாட்டும் அன்பின் முதிர்ச்சியில்
இது நிகழ்தல் இயல்பே யென்க. என்னை? சேரமான்
பெருமானையனாரோடு கோடிக் குழகரைக் கும்பிடுதற்குச்
சேன்ற தம்பிரான் தோழர், ஆங்குக்குடியிருப்போர் யாரு
மின்றி ஆண்டவன் தன்னந்தனியாக, விரைந்த கடற்
காற்றுத் தன்மேல் இடையருது வந்து மோத இருத்தலைக்
கண்டு மனம் புழுங்கி அவனது எல்லாம் வல்ல தன்மை
தமது அன்பின் முதிர்ச்சியின்கண் மறைய, அவனை
நோக்கி,

“கடிதாய்க் கடற் காற்றுவந் தெற்றக் கரைமேற்
குடிநா னையலே யிருந்தாற் குற்ற மாமோ
கொடியேன் கண்கள் கண்டன கொடிக்குழகீர்
அடிகே ஞமக் கார்துணை யாக விருத்திரோ!

என வருந்துவதனாலென்க. ஆயின், அவ்விருவர் தம்முள்
வேற்றுமையாதோ வேனின், முன்னவர் அவ்வுணர்ச்சி
மயமாகி நின்று விடுவார்; பின்னவர் உடனே தேளிந்து
விடுவரென்க என்னை? திண்ணனார் அதே நிலையில் நின்ற
தனாலும், அங்ஙனம் வருந்திக் கூறிய வன்றோண்டப்
பெரியார் உடனே தேளிந்து ஆ' கேட்டேன்; எல்லாம்
வல்ல நமது இறைவனைக் காற்று மோதி என் செய்யும்?
அவனது இயற்கைத் திருவடிவத்தின் கூறுகளில் காற்று
ஒன்றன்றோ? உயிர்களனைத்திலும் ஊடுருவி நின்று
தோன்றாத் துணையாகிய அவனுக்கும் ஒரு துணை வேண்
டுமோ? எனக்கருதி, அன்பின் முதிர்வால் தாம் மறந்து
கூறியதை மறைக்கும் பொருட்டுத் தன் தோழனைக் கேலி
செய்வான் போன்று,

“ஒற்றி யூரென்ற ஆனத்தி லுலது தானே
அற்றப் படவா ஞாதென் நகன் றாயோ
முற்ற மதி குடிய கோடிக் குழகா
எற்றற் றனி யேயிருந் தாயெம் பிரானே”

எனக் கூறியதனாலுமென்க.

எனவே, மேற்காட்டியவற்றால் நமது அடிகள் ஆண்டவனிடத்து எவ்வெவற்றை வேண்டிக் குறையிரந்து நின்றனரோ, அவையெல்லாம், கானவர் தலைவன் வாழ்க்கையில் கவின்பெறவிளங்கினவாகலின், அதற்குக் காரணம் அவரது பேரன்பே எனக் கருதித் தமது அன்பின்மைக்கு மறுதலையுமமாக அவரது அன்புண்மையை அடிகள் கூறினாரென்பதும், அஃது ஓர் உலகியல் பென்பதும் பிறவும் பெறப்பட்டன.

இங்கு மாணிக்கவாசகரையும் கண்ணப்பரையும் சீர்தூக்கி யார் பேரியர்? யார் சிறியர்? என்று செய்த ஆராய்ச்சியன்று இதுவேன்பதையும், அங்ஙனம் கருதிச் சீற்றங் கொள்ளக் கூடாதென்பதையும், பெற்றும் பேரூதாரைப் போல வருந்தும் பேரியாரிலக்கணத்திற்றலை நின்ற நமது அடிகளின் கருத்துக்கு இது சாலுமென்பதையும் அன்பர்கட்கு நினைவூட்டுகின்றேன்.

இது கற்போர்க்குச் சிறிது பயன் விளைக்குமே வேனக் கருதிச் சற்று விரித்தேழுத நோர்ந்தது. அறிஞர் பொறுப்பாராக. இனி, இதனை இம்மட்டில் நிறுத்தி மேற் செல்வேமாக.

இங்ஙனம் தமக்கு ‘அன்பில்லை, அன்பில்லை’ எனப் பல படக் கூறிய நமது அன்பர் ஆண்டவனை நோக்கி அவ்வன்பை அருளுமாறும் பலபட வேண்டுகின்றார்;

அவை,

“நின்றன் வர்கழற் கன்பெனக்கு, நிரந்தரமாயருளாய்”

“இடையறா வன்புனக்கென், ஊடகத்தே நின்றருகத்
தந்தருள்”

“அன்பு நின் கழற்கணை, புணர்ப்பதாக”

“மெய் கலந்த வன்பரன் பெனக்கு மாக வேண்டுமே”

“வேண்டு நின் கழற் கணன்பு”

“மெய்யன் புடையாய் பெறநான் வேண்டுமே”

“தொண்ட னேற்கு முண்டாங் கொல் மிக்கவன்பே
மேவுதலே”

“பெறவே வேண்டும் மெய்யன்பு”

“அடியா ருனக்குள்ள வன்புந் தாராய்”

என்பன,

பேரன்பராகிய நமது பேரியார் இங்ஙனம் தமக்கு அன்பில்லையெனக் கருதி அவ்வன்பைப் பெறுதற்கு ஆண்ட வனிடங் குறையிரந்தமைக்குக் காரணம் என்னை? ஒரு வாறு கற்பனைக் களஞ்சியமாகிய சிவப்பிரகாச அடிகள்

“அருங்கவி வாத ளானே முதலோ ரன்பிலே மென்றது
வேண்டி

இரங்குதல் பொய்ம்மை யன்பிலே னெனயா னிரங்கலே
மெய்யெனக் கருளாய்”

எனச் சோணசைலமாலையிற் கூறியவாறு, நமது அடிகள் ஆண்டவன் திருமுன்னர்ப் போய்தான் கூறினரோ வேனின், அறுநூற்றாற்பத்தேட்டுப் பாடல்களடங்கிய திரு வாசகமேன்னும் ஒரு சிறு நூலின்கண் சற்றேறக் குறைய முப்பத்திரண்டு இடங்களில் பொய்யைக் கடிந்து கடிந்து கூறும் நம் ‘பொய்யடிமையில்லாத புலவர் பேருமான்’ ‘பொய்யிருள் கடிந்த மெய்ச்சுடரே’ எனத் தம்மாலழைக்கப் பட்ட பரம் பொருளின் முன் போய் கூறினானெனக் கருது வதும், பொருந்துவதொன்றாகுமோ? ஆகாது; ஆகாது.

இனி, அச்சிவப்பிரகாசனாரும் சில இல்லங்கள்
 லுள்ள ஆண் மக்களுக்கு ஏற்றபெற்றி பேசி அவர்
 களிடைச் சில போருளும் ஆங்குள்ள பெண் மக்களிடைப்
 போருந்துமாறு பேசிப் போருள் சிலவும் பெறுகின்ற
 சூழ்ச்சியுடையார் போலக் கடவுள் திருமுன்னர் வாத
 வுரடிகள் முதலாயினோர் 'அன்பில்லை' என்று கூறுவது
 போய்; யான் 'அஃதில்லை'யென்பது மெய் ஆதலால் எனக்கு
 அருள்செய்வாயாக' எனக் கூறி, நமது அழுதடியடைந்த
 அன்பர் திருமுன்னர்,

“வேண்டுநின் னடியார் மெய்யன் பெனக்கும்
 அருள்செய் சிவனே யலந்தே னந்தோ
 முறையோ முறையோ விறையோ னேயென்
 றமுது செம்பொ னம்பலக் கூத்தன்
 அருளாற் பெற்ற அன்பினி லொருசிறி
 தடிய னேற்கும் அருளல் வேண்டும்
 நீயே கோடல் நின்னருட் பெருக்கிற்
 கேற்ற தன்றிள வேறுகந் தேறியைப்
 பரிமா மிசைவாப் பண்ணிய வித்தக!
 திருந்திய வேதச் சிரப்பொருண் முழுதும்
 பெருந்துறை யிடத்துப் பெருஞ்சீர்க்
 குருத்துறு நீழலிற் கொள்ளைகொண் டோயே”

எனவும்,

“பகிர்மதி தவமும் பவனவார் சடையோன்
 பேருள் பெற்றும் பெருரி னழுங்கி
 கெஞ்சுகெக் குருகி நிற்பை நீயே
 பேயேன் பெருது பெற்றார் போலக்
 களிகூர்ந் துள்ளக் கவலைதீர்க் தேனே
 அன்ன மாடு மகன்றுறைப் பொய்கை
 வாதலு ரன்ப வாத லாலே
 தெய்வப் புலமைத் திருவன் னாவனார்
 தன்றறி வாரிற் கயவர் திருவுடையர்
 கெஞ்சத் தவல மில' ரொணஞ்
 செஞ் சொற்பொருளின் தேற்றறிக் தேனே”

எனவும், நால்வர் நான்மணிமாலையில் கூறுவதனால் அவர் வாக்கும் நம்புதற்கில்லை; அன்றியும், 'பேருள் பெற்றும் பேரூரினமுங்கி, நெஞ்சநெக்குருகி நிற்பை நீயே' என்றதனால் அவர் தம்கருத்து இது வேன்பதையும் "தம்முடைய வேற்றித் தமக்குத் தோன்றாதிருப்பது பேரியாரிலக்கணங்களில் ஒன்று" என மேலே காட்டியதையும் வேள்ளிடைமலை போல் விளக்கிவிட்டார்.

இனி, அடிகள் அங்ஙனங் கூறியதற்குக் காரணங் தான் என்னவேன்பதை நோக்குவோமாக.

அடிகள், யாவர்க்கு மேலா மளவிலாச்சீருடைய னாகிய ஆண்டவன் யாவர்க்குங் கீழாகிய தம்போருட்டு அருட்டிரு மேனிகொண்ட ஆசிரியனாய்ப் போந்து யாவரும் பெற்றறியாவிற்பத்துள் வைத்ததையும்; பெருந்துறையிடத்துக் குருந்த நீழலிலிருந்து பார்த்த அருட்பார்வையால் காய்ந்த இரும்பு நீரைப் பருகுமாறு தமது சீவ போதத்தைப் பருகி, நீராயுருகவும், என்பெலா நெக்குருகவும் புன்புலால் யாக்கை புரை புரை கனியவும், அன்பினாலாவி யோடியாக்கை ஆனந்தமாய்க் கசிந்துருகவும், ஊனையுமேன் பையும் உருக்கித் தேனும் பாலுந் தீங்கன் னலு மழுதுமாய்த் தித்திக்கவும் செய்ததையும்; தமக்குக் கற்போலுந் தோன்றிய மனதைப் பிசைந்து கனியாக்கியதையும்; வழிமறித்து, வழிமறுத்து அவனருளாரமுதம் ஊட்டியதையும்; தாம் மறுத்து மறுத்து ஓடியதையும்; அடித்தடித்து அக்காரந் தீற்றியதையும் நினைந்து நினைந்து ஆற்றாராகி, சோல்லுவதறியேன், என்றும், ஆற்றேன் என்றும், 'தேரியேன்' என்றும், 'தரியேன்' என்றும் கதறுவார்க்குப் பின்னும், தம்போருட்டு அவன் நரிபரியாக்கிப் போந்த பான்மையும், தத்துவங்கடந்த தனது திருமுடியின் கண் அத்தத்துவங்கட்கெல்லாம் கீழாய் மண்ணைச் சுமந்தது மமையாமல் போன்மேனி புண்மேனியாமாறு பிரம்படி

பட்டதும் நினைவில் வருமானால் அப்பேரியாரின் திருவுள்ளம் என்ன பாடுபட்டிருக்குமென்பதை, சில ஆண்டுகட்கு முன்னர் நமது நாட்டின்கண் தோன்றி மக்களுக்குச் சமரச சன்மார்க்கத்தைப் போதித்து, சைவ சமயப் பெருங்குரவர் நால்வரின் பெருமைகளை நன்குணர்ந்து அவர்கட்குப் பப் பத்துப் பாக்களாலாகிய ஒவ்வொரு மாலை சர்த்தி, அல்லும் பகலும் ஆண்டவனை நோக்கிக் கதறிக்கதறி அழைத்துத் தம் அன்பனைத்தையும் பாட்டு வடிவங்களாக்கி மறைந்தருளிய இராமலிங்க அடிகளே தாம் அறியவில்லையென்று கூறு வாரானால் புழுத்த நாயினுங் கடையனான யானோ அறிந்து கூறவல்லேன்? அவ்விராமலிங்கனார், அடிகளின் பொருட்டு ஆண்டவன் மண்சுமந்து அடிபட்ட பகுதியில் ஈடுபட்டுக் கூறுவதாவது :—

“வன்பட்ட கூடலில் வான்பட்ட வையை வரம்பிட்டநின்
பொன்பட்ட மேனியிற் புண்பட்ட போதிற் புவிநடையாந்
துன்பட்ட வீராந்தோ வாத ஐராதந் தூயநெஞ்சம்
என்பட்ட தோவின்று கேட்டவென் நெஞ்ச
மிடிபட்டதே”

என்பது.

இப்பேரியார் இச்செய்யுளின்கட் பெய்துவைத்த சுருங்கிய சில சொல் நுட்பங்களால், தம் இழிவையும், அடிகளின் உயர்வையும், ஆண்டவன் மண்சுமந்து அடி பட்டகாலை அடிகளின் திருவுள்ளம் அளவிறந்த துன்பமடை திருக்கும் என்பதையும் வீளக்கும் அழகு காணத்தக்க தாகலின் இதன் பொருளைச்சிறிது விரித்துக் காண்போமாக. இதன்பொருள்:-வன்புகாட்ட கூடலில் = (போக்குதற்கரிய) பல தீவினைகளைப் போக்கிய மதுரை மாநகரின்கண், வான் பட்ட வையை = வானுலகத்தை அளவுமாறு பெருகி வந்த வையையாற்றிற்கு, வரம்பு இட்ட நின் = கரை சுமத் தும்பொருட்டு மண்சுமந்த தேவரீர்து, பொன்பட்டமேனியில்

= போன்போலுந் திருமேனியின்கண், (அன்று) பட்டபுண்
 = தேவரீர் வாதவூரடிகளின் பொருட்டுக் கூலியாளாக வந்து
 மண்சுமந்த அக்காலத்தில் (பாண்டியன் ஓச்சிய பிரம்
 படியால்) உண்டான புண்ணை, இன்றுகேட்ட = இஞ்ஞான்று
 வரலாற்று வாயிலாகக் கேட்ட, என் நெஞ்சம் = (உலகப்
 பற்றுகிய பகையால் வெல்லப்பட்ட பேடியாகிய) அடியேனது
 (தூய்தல்லாத) உள்ளம், இடி பட்டது = துன்பப்பட்டது,
 (ஆனால்) புவி நடையாம் துன்பு அட்ட வீரர் = உலகப்
 பற்றும் பகையைச் செற்று வேன்ற வீரராகிய, வாதவூரர் தம்
 தூயநெஞ்சம் = அத்திருவாதவூரடிகளின் தூய்தான உள்ள
 மானது, (பார்த்த) போதில் = நேரிற்பார்த்த காலத்து,
 அந்தோ = ஐயோ, என் பட்டதோ = எத்துணைத் துன்பம்
 அடைந்திருக்குமோ (அறியேன்) என்றவாறு.

'இன்று' என்றதனால் 'அன்று' என்பதும் 'கேட்ட'
 என்றதன்ற 'பார்த்த' என்பதும் 'புவிநடையாம் துன்பு அட்ட
 வீரர்' என்றதனால் 'உலகப் பற்றுகிய பகையால் வெல்லப்
 பட்ட பேடி' என்பதும், 'தூய' என்றதனால் 'தூய்தல்லாத;
 என்பதும் வருவித்துரைக்கப்பட்டன வன்பு = வன்மை.
 அது இங்குத் தமக்கும் பிறர்க்கும் இரக்கமில்லாத மனங்
 காரணமாகச் செய்யப்படுந் தீவினைகளைக் குறித்து நின்றது'
 அவை, மாபாதக முதலியன; விரிவைத் திருவிளையாடற்
 புராணத்துட்காண்க; எனவே, வன்பட்ட கூடல்' என்றது
 மதுரையின் பேருமையைக் குறித்தவாறு; வன். பட்ட எனக்
 கொண்டு பகைவரால் வேறற்கரிய வலிமை பொருந்திய
 எனவும், சமணர்கள், நாகம், பசு யானை முதலியவற்றை
 விடுத்துச் செய்த வலிகளைத்தும் அழியப்பெற்ற எனவுங்
 கூறினும் பொருந்தும்; நாக முதலிய கதைகளைப் புராணத்
 துட்காண்க. 'வான்பட்ட வையை' என்றது வையையினது
 பேருக்கின் மிகுதி குறித்தவாறு. 'வரம்பு இட்ட' என்றது
 கரையில்லானாகிய கடவுள் அடியார் பொருட்டுக் கரை

போகட்ட எளிமை குறித்தவாறு, 'நின் போன்பட்டமேனி' என்றது அவன் கூலியாளாக வந்த அஞ்ஞான்றுமுள்ள அவன் திருமேனியழகில் ஈடுபட்டுக் கூறியவாறு; என்னை! கூலியாளாக வந்த அவன் வேலை செய்யாமல் விளையாடுவதைக்கண்ட ஏனைய கூலி ஆட்கள் கூற்றாக வைத்து;

**"கரும்பனும் விரும்ப நின்ற கட்டழ குடைய நென்பார்
அரும்பெற விவன்றான் கூலிக் காட்செய்த தெவனோ
வென்பார்**

**இரும்பெருங் குாவ ரற்ற தமிழனோ வென்பார் வேலை
புரிந்தவ னல்ல நென்பா ரதுமேனி புகலு மென்பார் "**

எனப் பரஞ்சோதி முனிவர் கூறுதலாலேன்க.

'புண்பட்டபோதில்' என்றது இறைவன் உடல், என்பு, இறைச்சி முதலிய எழுவகைத் தாதுக்களாலாக்கப்பட்ட மக்களுடல் போலாது அருளாலாக்கப்பட்டதாகலின் அது புண்படாது என அறிந்துவைத்தும், அன்பின் மேலீட்டால் அதனை மறந்து கூறியவாறு; அன்றியும்,

**"மண்சுமந்து கூலிகொண் டக்கோவால் மொத்தண்டு
புண்சுமந்த பென்மேனி பர்துங்கா ணம்மாளுய் "**

எனவரும் அடிகளின் திருவாசகத்தை அடியோற்றிப் 'போன்பட்ட மேனியிற் புண்பட்ட போதில்' என்றதா உங்காண்க. 'புவிநடையாம் துன்பு அட்ட வீரர்' என்றார்; அடிகள் ஆண்டவன் திருவடியை இறுகப்பற்றி, அதனால் உலகப்பற்றை ஒழித்தவரென்பதையும், அங்ஙனம் ஒழிக்க முயலுங்கால் உட்கருவிகளால் நேரும் பெரிய போரின்கண் வேன்று வேற்றிபெற்றவரென்பதையுங் குறிப்பித்தற்கு. பிறிதோரு இடத்தைப் பற்றிக்கொண்டேதான் முன் பற்றியிருந்த இடத்தை நேகிழ விடுகின்ற ஒருவகைப் புழுவைப் போல உயிர்கள் தாம் பற்றியிருக்கும் உலகத்தை விட வேண்டுமானால் கடவுளைப் பற்றிக் கொண்டோன் விட வேண்டுமென்பதை.

“பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்றைப்
பற்றுக் பற்று விடற்கு”

என்னுந் திருக்குறளானும்,

“பத்தேது மில்லாதென் பற்றறநான் பற்றிநின்ற
மெய்த்தேவர் தேவுக்கே சென்றுதாய் கோத்தும்பீ”

“பற்றாங்கவை யற்றீர்பற்றும்பற்றாங் கறுபற்றி”

என வருஉம் அடிகள் மணிமொழிகளானுமறிக,

இனி, அவ்வுபாயத்தால் உலகப்பற்றை ஒழிக்க
முயலுங்கால் நேரும் இன்னல்களை அல்லது போரை நமது
அடிகளாகிய வீரரே,

“தெய்வ மென்பதோர் சித்தமுண் டாகி
முனிவி லாததோர் பொருளது கருதலும்
ஆறு கோடி மாயா சத்திகள்
வேறு வேறுதம் மாயைகள் தொடங்கின ”

என அருளுகின்றார். இதனை நோக்குழி 1914ம் ஆண்டு
தோடங்கி, 1918ம் ஆண்டுவரை நடந்த ஐரோப்பிய மகா
யுத்தமும் இதற்கு இணையாகாதென்னலாம். என்னை? அப்
போரின் கண்ணும் சில நூராயிரக்கணக்கான போர்வீரர்
களையும் அவர்களிற் பலர் பலர் ஒன்று கூடிநின்று வரை
யறுக்கப்பட்ட சில உபாயங்களாற் போர் செய்ததையுங்
கேட்டோமேயன்றி, இங்ஙனம் ஆறுகோடிபோர்வீரர்களென்
றும், அவர்கள் தனித்தனி நின்று ஒவ்வொருவரும் ஒவ்
வொரு விதமான மாயப்போர் செய்தனரென்றும் கேட்டோ
மில்லையாகலின். ஆகவே, புறக்கருவிகள் கொண்டு வேளிப்
பகையை வேல்லுதலினும் அகக் கருவிகொண்டு உட்
பகையை வேறல் அருமை என்பது பெற்றும். இவ்வுண்மை
கடவுள் காட்சியைக் குறிக்கோளாகக்கொண்டு அதற்குரிய
நெறியிலொழுகும் பேரியார்க்கு நன்கு புலனாகுவதன்றி

ஏனையோரால் அறியப்படுவதொன்றன்று; அந்நெறியின் கண் உறைத்து நின்றொழுகும் வாய்மை வடிவாகிய காந்தியடிகள் தமது 'சத்திய சோதனை'யின் முடிபுரையில், 'ஆத்மத் தூய்மைநெறி' எளிதானதன்று; அது பேரிதுங் கஷ்டமான, சேங்குத்தான பாதையாகும், ஒருவன் பூரண பரிசுத்தனாக வேண்டுமானால், மனோ வாக்குக் காயங்களினால் காமக் குரோதங்களை முற்றும் விலக்கியவனாக வேண்டும். எவ்வளவோ இடைவிடா முயற்சிகள் செய்தும் நான் இன்னும் அத்தகைய மூவகைத் தூய்மையும் பெற்றவனில்லை யென்பதை அறிந்துள்ளேன். ஆகையினால்தான் இவ்வுலகத்தவரின் புகழ் எனக்கு மகிழ்ச்சி தருவதில்லை. உண்மையில், அஃது எனக்கு அடிக்கடி துயரமே உண்டாக்குகின்றது. **ஆயுத பலத்தினால் வெளியுலகை வெற்றி கொள்வதைவிட நுட்பமான காமக் குரோத உணர்ச்சிகளை வெல்லுதல் கஷ்டமானதாக எனக்குக் காணப்படுகிறது**" என்று கூறிய அநுபவ மொழிகளை அன்பர்களுக்கு நினைவூட்டுகின்றேன், இன்னும். இவ்வுண்மையை.

**"மோத்தையைக் கண்டகாக்கை போலவல் வீணைகள்
மொய்த்துன்
வார்த்தையைப் பேச வொட்டா மயக்கநான்
மயங்குகின்றேன்"**

என அப்பரடிகளும்,

**"கண்மூடி யொருகண மிருக்கவென் றாற்பாழ்த்த கண்
கன்மங்கள் போராடுதே"**

எனத் தாயுமான அடிகளும் கூறுமாற்றனுமறிக.

இத்தோண்டர்கள் வேளிக்கு வேலையற்றவர்போற் காணப்பட்டு அகத்தின்கண் இத்துணைப் பேரலுவலை மேற்கொண்டிருப்பதனால்தான் திருஞானசம்பந்தப்பெருமான்,

“தொழிலான் மிகுதொண்டர்கள் தோத்திரஞ் சொல்ல”
எனவும்,

“தொழிலான் மிகுதொண்டாவர் தொழுதாடிய முன்றில்”
எனவுங் கூறினாரென்க. இவ்வலுவல்கள் யாவை என்பதை

“உடுப்பது சீல முணவுவிட் டமுத முவப்பது ஞானமா
மடந்தை
கொடுப்பது மருளைக் கொள்வது மறத்தை யிருப்பது
மருந்தவக் குகையுள்
விடுப்பது கோபக் கொடுப்பது சாந்தம் வெல்வது
தம்மைமெய்க் குரவன்
அடித்தல மலரே முடிப்பது பிறப்பை யறுப்பவர்க்
கருத்தொழி விவையே”

என்னும் மெய்ம்மொழிச் சரிதப் பாவாலறிக.

இவ்வாறு எதிர்த்த அந்த ஆறுகோடி மாயப் படை
யுடன் நமது அடிகள் புறங் கொடாமற் போர்புரிகின்றனர்.
இதனைத் திருவாசகத்தின்கண் ‘திருப்படையேழுச்சி’ என்ற
தலைப்பில் அவரருளிய,

“ஞானவா னேந்து மையர் காதப் பறையறைமின்
மானமா வேறுமையர் மதிவெண் குடைகவிமின்
ஆனநீற் றுக்கவச மடையப் புகுமின்கள்
வானவூர் கொள்வோநா மாயப்படை வாராமே”

”தொண்டர்காள் தூசிசெல்லீர் பத்தர்காள் சூழப்போகீர்
ஒண்டிறல் யோகிகளே போணி யுத்தீர்கள்
திண்டிறற் சித்தர்களே கடைக்கழை சென்மின்கள்
அண்டர்நா டாள்வோநாம் அல்லற்படை வாராமே”

என்னும் இரண்டு பாடல்களானும், இப்படையேழுச்சி
‘பிரபஞ்சப்போர்’ எனக் கூறப்படுதலானும் அறிக. வேளிப்
போருக்குக் கருவிகள் வேண்டுவதுபோல அகப்போருக்கும்
இன்னின்ன கருவிகள் வேண்டுமென முதற்பாட்டிலும்,
சரியை, கிரியை, யோகம், ஞான மென்பதொற்றான் அப்பகை
யை வெல்லலாமென உபாயத்தை இரண்டாம் பாட்டிலும்
அடிகள் கூறியருளியதை நுனித்தறிக. இப்போரின்கண்

அடிகள்வேற்றிபேற்றதை 'தேய்வமென்பதோர்' எனத்
தோடங்கி மேலே காட்டிய தோடர்களுக்குப்பின் வரும்
'தப்பாமே தாம் பிடித்தது சலியா' என்பது முதலிய பல
அடிகளால் அறிக.

இனி, வேளிப்போரிற் பல படைகளை வேன்ற
ஒருவன் எங்ஙனம் வேளிநாட்டம் கொண்ட உலகினரால்
'வீரன்' எனப்படுகின்றானோ அங்ஙனமே அகப்போரில்
வேற்றி கொண்டவரை உள்நாட்டமுடைய சமய உலகத்
தவர் 'வீரர்' என்பாராகலின், இப் பெரு வேற்றிகொண்ட
நமது அடிகள் இராமலிங்க அடிகளால் 'புவிநடையாந்
துன்பட்ட வீரர்' எனப்பட்டார். பெரியபுராணத்துட்
கூறப்படும் அடியார்களனைவரும் கடவுளை அடைதலைக்
குறிக்கோளாகவைத்து உலகியல்புக்கு ஒத்தனவும் ஒவ்
வாதனவுமாகிய கொள்கைகளை மேற்கொண்டு ஒழுகுங்கால்
அக்கொள்கைகளை அழிக்கப் புறத்திலும் அகத்திலும் எழுந்த
பகைகட்கு அஞ்சாது எதிர்த்து நின்று அவற்றால் தம்
உயிருக்கு இறுதிநேரின் அதனையுங் கொடுத்துத் தங்
கொள்கைகளை ஒம்பி ஆண்டவனடியை அடைந்தார்களா
கலின் அவர்களின் குணம், சேயல் முதலியவற்றை
கூறுமிடத்து,

**“ஆங் கண்டிகை யாடையுங் கந்தையே
பா மீசன் பணியல தொன்றிலார்
ஈ வன்பினர் யாதுங் குறைவிலார்
வீர மென்னால் விளம்புந் தகையதோ”**

எனவும்,

**“வீரத்தா லெல்லார்க்குந் தனித்தனிலே றடியேனென்
ஞர்வத்தாற் றிருத்தொண்டந் தொகைப்பதிக**

மருள்செய்தார்”

எனவும் அருண்மொழித்தேவர் அறைந்து சேன்றமையும்
அறிக. இன்னும் அவர் மேற்கொண்டோ முகுங்
கொள்கையே ஒரு வடிவேடுத்து வந்து 'ஒன்று என்னை விட்டு

விடு, அல்லது உன் உயிரைக்கோடு' என்று கேட்பின்
உடனே உயிரைக் கொடுத்துக் கொள்கையைப் போற்று
வார். அவர் உயிர் விடுத்தது புறவுலகத்திற்குத் தோல்வி
போலத் தோன்றும்; ஆனால், அக உலகத்திற்கு அஃது
ஒரு பேரிய வெற்றியாவதுடன் அவர் அவ்வுலகத்தால்
'மகாவீரர்' எனப்படுவர். இதற்கு இலக்கியமாகவுள்ளவர்
'மெய்ப்பொருளையாரேன்பார்; ஆதலாற்றான் தம்பிரான்
தோழரால் திருத்தோண்டத் தோகையுள் அவர்,

"வெல்லு மாமிச வல்ல மெய்ப்பொருள்"

எனப்பட்டார். தோண்டர்சீர் பரவுவார், இத்தோடருக்கு
உரைவிரிப்பார் போல, அம்மெய்ப்பொருளார் 'சிவவேடமே
மெய்ப்பொருள்' என்னுங் கொள்கையை மேற் கொண்
டோழுதங்கால், அவ்வேட வடிவாக வந்த முத்திநாதனால்
குத்துண்டு கீழேவிழும் அவர் கருத்தாக வைத்து,

**"மெய்த்தவ வேடமே மெய்ப்பொரு ளெனத் தொழுது
வென்றார்"**

எனக் கூறினாரென்க.

அமைச்சின் இலக்கணங் கூறுமுகத்தால்,

**"தம்முயிர்க் கிறுதி யெண்ணார் தலைமகன் வெகுண்ட
போதும்
வெம்மையைத் தாங்கி நீதி விடாதுநின் றுரைக்கும்
வீரர்"**

எனக் கம்பநாடர் கழறிய கவின்றரு செய்யுளுங் காண்க.

வேளியுலகில் வெற்றி கொண்டவீரன் ஒருவன் என்
செய்வான்? அடிக்கடி தன் வாழ்நாளைப் பற்றி எண்ணு
வான்; அங்ஙனம் நினைந்து தன் முகத்திலும் மார்பிலும்
படுதலாகிய விழுப்புண் பெருத (போரில்லாத) நாட்களை
யெல்லாம் கணக்கிட்டு ஒதுக்கி, அவற்றைக் கொன்னை

கழிந்த நாள் என்று கொண்டு வருந்துவான். இதனை

**“வீழுப்புண் படாதநா னெல்லாம் வழக்கினுள்
வைக்குந்தன் னானே யெடுத்த”**

என்னுந் தேவர் வாக்காற்றேர்க.

இங்ஙனம் உட்பகையை வேற்றி கொண்ட நமது மாபெரு வீரரும் ‘பேசாத நாளெல்லாம் பிறவா நாளே’ என்பர்; பேசும் நாள், ஈண்டு ஆறு கோடி வீரருடன் போர்புரிய நாளானக் கொள்க; பேசுதல், உபலக்கணத்தால் நினைத்தல், செய்தலையும் தழுவிக்கொள்ளுமென்க; எனவே இறைவனைச் சிந்தித்தல் முதலியன தொடங்கின் அகத்தின்கண் பெரும்போர் நிகழுதலை முன்னரே காட்டியமையின், அப்போர் பெருத நமது வீரர் ‘பேசாத நாளெல்லாம்’ போரில்லாத நாளானக்கொண்டு அவற்றை வறிதே கழிந்தன வென்பார் ‘பிறவா நாளே’ என்றமையுங்காண்க. ‘அந்தோ!’ என்றது அடிகளின் திருவுள்ளம் என்ன பாடு பட்டிருக்குமோ’ எனத் தாம் நினைக்குங்கால் உண்டாகும் ஆற்றாமையின் மிகுதி தோன்றக் கூறிய வாறு “தூய நெஞ்சம்” என்றார்; இறைவன் இடையருது வீற்றிருத்தற்கு இடமாயுள்ளது என்பதை அறிவித்தற்கு என்னை?

**“கன்ன நெஞ்ச வஞ்சகக் கருத்தவிட் டருத்தியோ
டுள்ள மொன்றி யுஞ்சுவா குளத்துளான்”**

என ஆளுடையபிள்ளையார் அருளுதலாலேன்க அன்றி, தூய நெஞ்ச அல்லது மனத்தூய்மைக்குக் காரணம் வாய்மையாகும், என்னை?

**“புறத்துய்மை நீரா னமையு மகத்துய்மை
வாய்மையாற் காணப் படும்”**

எனத் தமிழ் மறை சாற்றுவதாலேன்க. இனி அவ்வாய்மை

என்பது யாது? அஃது எவ்வுயிருக்கும் எத்துணையும்
துன்பந்தராத மோழியைப் பேசுதலாகும்; என்னை?

**“வாய்மை யெனப்படுவ தியாதெனில் யாதொன்றும்
தீமை யிலாத சொல்ல”**

என அப் பொதுமறை புகல்வதனாலேன்க. எனவே உயிர்
களிடத்து வைத்த கழிபெருங்கருணையே வாய்மை என்
பதூஉம், அவ்வாய்மையே மனத்தூய்மையைத் தருமென்
பதும் பெற்றும். பேறவே அவ்வுருளின் காரியமாகிய
தூய உள்ளத்தின்கண்ணே ஆண்டவன் இடையருது
அருணடம் புரிந்து கொண்டிருப்பன். இதனை,

**“எத்துணையும் பேதமுற தெவ்வுயிருத் தம்முயிர்போ
லெண்ணி யுள்ளே”**

**ஒத்தூரிமை யுடையவா யுவக்கின்றார் யாவாவ ருளத்
தான் சுத்த”**

**சித்துருவா யெம்பெருமா னடம்புரியு மிடமென
யான் தெரித்தேன்”**

என்னும் இராமலிங்க அடிகளின் இன்மொழியால் அறிக.

எனவே மேற்காட்டிய ‘வன்பட்ட’ என்ற பாட்
டினால் அவ்விராமலிங்கரார் சொக்கலிங்கக் கடவுளை
நோக்கி, கருணைக்கடலே! உலகத்தைப்பற்றி உன்னைப்
பற்றாத (நீ எத்துணைத் துன்பமுற்றினும் அது குறித்து
வருந்துவதற்குக் காரணமில்லாத என்றபடி) எனது
களங்கமுள்ள (நீ சிறிதுந் தங்கப்பெறுத என்றபடி) நெஞ்ச
மானது தேவரீர் என் பொருட்டன்றி நெடுங்காலத்திற்கு
முன் மாணிக்கவாசகர் பொருட்டுக் கூலியாளாக வந்து
மண் சுமந்து பிரம்பால் அடியுண்டதை இன்று கேட்டு
என் நெஞ்சம் இடியுண்டதனால், நின்னையன்றி வேறு
பற்றுக் கோடில்லாத அவரது தூய உள்ளம் தம்பொருட்டு

வந்து நீ அடியுண்டதை நேரிற் பார்த்த அஞ்ஞான்று எத்துணைத் துன்பம் அடைந்திருக்குமோவேன எண்ணுங்கால் அந்தோ என்னால் பொறுக்கமுடியவில்லையே! என்று கூறி அதனை நினைந்து நினைந்து கரைந்து கரைந்து உருகிறாரென்பதை உன்னியுன்னி உருகுவோமாக.

இப்பேரியார் இங்ஙனமே நாயன்மார்கள் வரலாற்றின் ஒவ்வொரு பகுதியிலீடுபட்டு அந்தவண்ணமாக நின்று அப்பயனை நுகர்தலை அவரியற்றிய திருவருட்பாவேனும் அன்பு நூலின்கண் பலவிடங்களிற் பரக்கக் காணலாம்.

நமது அடிகளின் வரலாற்றிலுள்ள இப்பகுதியில் ஈடுபட்டு இடருழந்த இவர் வாகீசப் பேருந்தகையாரின் வரலாற்றுப்பகுதியில் ஒன்றாகிய சிவபெருமான் திருநல்லூரின்கண் அந்த அப்பர் பேருமான் வேண்டுகோளின் படி அவர் திருமுடிமேல் தனது திருவடியை வைத்ததின் கண் ஈடுபட்டு மனங்குளிர்ந்ததைக் காணின் அவர் துன்பம் அறிந்து புழுங்கிய நமது உள்ளமும் குளிர்முகலால் அதனை அறிந்து மேற்செல்வோமாக. அது

‘துடிவைத்த செங்கை யாசேநல் லூரினின் றாமலர்ப்பொன்
அடிவைத்த போதெங்க ளப்பர்தஞ் சென்னி

யதுகுளித்தெப்

படிவைத்ததோ விற்ப மியானெனுந் தோறுமிப்

பாலிக்குமால்

குடிவைத்த புன்தலை யொன்றோ மனமுங் குளிர்கின்றதே”
என்பது.

இனி, ஆண்டவன் அடிகளின் பொருட்டு மண் சுமந்து மாறனால் மாறடி பட்டதை நினைந்து அடியார்

களின் உள்ளம் புழுங்குமென்பதையும், அங்ஙனம் புழுங்கு
வதற்குக் காரணம் அவர்களுடைய அன்பே என்பதையும்
குமரகுருபர அடிகள் திருவாரூர் நான்மணிமாலை யுட்
கூறிய,

“என்பணிந்த தென்கமலை மீசனார் பூங்கோயின்
முன்பணிந்த தெய்வ முனிவோர்கள் = அன்பென்மை
புண்சுமந்தோ நந்தி புடைத்தென்னார் புண்ணியனார்
மண்சுமந்தா ரென்றுருகு வார் !”

என்னுஞ் செய்யுளால் நன்கு அறியலாம்.

எனவே அடியார்க்கேளியனாகிய ஆண்டவன் தம்
பொருட்டுச் செய்த அருளிப்பாடுகளனைத்தையும் உன்னி
யுன்னி உருகும் நமது அடிகள் கருத்தில் யாது தோன்றி
யிருக்கும்? அவ்விறைவனுக்குக் கைமாருகத் தாம் யாதே
னுஞ் செய்யக் கருதுதல் அறிவுடைய மக்களின் இயல்பே
யன்றோ? அங்ஙனங்கருதிய அடிகள் தங்கூர்த்த மதி
யால் எண்ணியெண்ணிப் பார்த்து எல்லாம்வல்ல முழு
முதற் கடவுளுக்கு ஒன்றுக்கும் பற்றாத அடியேனாற்
செய்யக்கிடப்பது யாது? ஒன்றுமில்லை என்ற முடிவுக்கு
வந்து, அதனைத் தமது மணிவாசகத்திற் பலவிடங்களிலும்
“மற்றறி யேன் செய்யும் வகை”

என்றும்,

“யானிதற் கிலனோர் கைம்மாறே”

என்றும்,

“உண்டாமோ கைம்மாறரை”

என்றும் கூறி விட்டு, தாம் ஆண்டவனுக்கு ஒரு
பேரன்புகை இருக்க வேண்டுமென்னும் முடிவுக்கு வந்தார்.

“அன்பலாற் பொருளு மில்லையெய னையாறனார்க்கே”

என்னும் அப்பரடிகளின் அருளிப்பாடு இங்கு கருத்த
திக்கது.

அங்ஙனம் முடிவு செய்த நமது அடிகள் அந்த அன்புக்கு ஓர் வரையரை செய்தார்; எங்ஙனமெனின், இத்துணை அருள் செய்த அவ்விறைவனை இடையருமல் நினைந்து நினைந்து உள்ளந்தாளிலிருந்து உச்சியளவும் உள்ளமாக இருந்து உருக வேண்டும்; உடம்பு முழுதுங் கண்ணாகவிருந்து இன்ப அருவி பெருக்க வேண்டும் என இக்கருத்தினை அடிகள் ஒரு திருப்பாட்டால் விளக்குதல் காண்க, அப்பாட்டு:-

“வெள்ளத்தாழ் விரிசடையாய் விடையாய் விண்ணோர்

பெருமானே யெனக்கேட்டு வேட்ட நெஞ்சாய்ப்

பள்ளந்தா முறுபுனலிற் கீழ்மேலாகப் பதைத்துருகுமவர்

நிற்க வென்னை யாண்டாய்க்(கு)

உள்ளந்தான் நின்றுச்சி யளவுநெஞ்சா யுருகாதா லுடம்

பெல்லாங் கண்ணு யண்ணு

வெள்ளந்தான் பாயாதா நெஞ்சங் கல்லாங் கண்ணி

ணையு மரமாந்தீ வினையி னேற்கே”

என்பது.

அடிகள் தமது அன்பிற்கு இவ்வாறு அளவின்றி ஓர் வரையறை செய்து கொண்டாராகலின் பெரும் போருள் தேடக்கருதிய ஒருவன் முன்னரே தன்னிடமுள்ள போருளைப் போருளெனவே கருதாதது போலத் தமது ஒரு உள்ளம் ஓயாது உருகுவது தோன்றப் பெருதவராய் ‘நெஞ்சம் கல்லாம்’ என்றும், இரண்டு கண்களும் இடையருது நீரோழுக்குதலை அறியாது ‘கண்ணிணையு மரமாந்தீவினையினேற்கே’ என்றும் அருளினரென்க.

“நூறுயிரம் பொற்காசுகள் ஈட்டினுற்றான் யான் ஒரு சேல்வன்” என்னும் வரையரை செய்து கொண்டு தேடும் ஒருவன் அத்தோகையில் பத்து பொற்காசுகள்

குறையினும் அவன் தன்னை ஒரு வறியவனென்று
சோல்லிக் கொள்வானேயன்றிப் பொருளுடையவனென்று
சோல்லமாட்டான்; என்னை? தான் வரையறுத்துக் கொண்
டது அவ்வாறுகலின்: எனினும் அவனை ஏனையோர் ஒரு
பேரும் பொருளுடையான்' என்று கூறுவாரே யன்றி
'வறியவன்' எனக் கூறமாட்டாரென்பது கண்கூடு. அது
போல, அடிகள் தாம் வரையறுத்தவாறு ஆகவில்லை
எனக் கருதித் தம்மை 'அன்பில்லாதவன்' என்று பல
விடங்களிலும் கூறினரேனும் ஏனையோர் அவரை ஒரு
'பேரன்பர்' எனக் கொள்ளுதலே ஏற்புடைத்தென்க.

இது தமது வேற்றி ஒரோவழித் தோன்றினும்
அது தாம் வரையறுத்தவண்ணம் இல்லாமையின் அதனைத்
தாம் அடைந்ததாகக் கருதாது பேரியாரியல்பில் ஒன்று
என மேலே காட்டியதனுள் அடங்கும் என்க.

இனி,

“கானுனக்கோ ரன்பனென்பேன்”

“உலப்பிலா அன்பருளி” என ஒரோவழி வருவன
வேல்லாம் “அவர் தமது வேற்றியை மகிழ்ச்சி மேலீட்டால்
தம்மை மறந்து ஒரோ விடத்துக் கூறி விடுவர்” என
மேலே காட்டியதனுள் அடக்கிக் கொள்க.

பரஞ்சோதி முனிவர் திருவாசகப்பயிற்சி மிகுதியால்
“அழுதடி அடைந்த அன்பர்” என மணிவாசகனாரைக்
கூறினாரென மேலே காட்டியதற்கு ஏற்ப அத்தோடரை
திருவாசகக் கருத்துக்கு மாறுபடாமல் அதிலுள்ள ஆதரவு
களைக்கொண்டே வகுத்தும் விரித்தும் கூறினேம், இன்னும்
அத்தோடரை ஈற்றடியிற்கொண்ட “எழுதருமறைகடேரு”
எனும் (இது மேலே காட்டப்பட்டது) செய்யுளில் அடிகள்

இடையருது பூசனைபுரிந்து அழுது ஆண்டவன் அடியடைந்
தார்” எனக் கூறப்படுவதால் அதற்கு அப்பரஞ்சோதி
முனிவர் திருவாசகத்திற் கண்ட ஆதரவுகளையும் காண்
போமாக. அவை,

“பாசவே ரறுக்கும் பழம்பொரு டன்னைப் பற்றுமா
றடியனைற் கருளிப்

பூசனை யுகந்தென் சிந்தையுட் புருந்து பூங்கழல்
காட்டிய பொருளே

தேசடை விளக்கே செழுஞ்சுடர் மூர்த்தி செல்வமே
சிவபெரு மானே

ஈசனே யுன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தே னெங்கெழுந்
தருளுவ தினியே”

“சித்த மேபுகுந் தெம்மை யாட்கொண்டு தீவினைகெடுத்
துய்யலாம்

பத்தி தந்துதன் பொற்க ழற்கணை பன்மலர் கொய்து
சேர்த்தலும்

முத்தி தந்திந்த மூவுலகுக்கு மப்புறத் தெமை வைத்திடும்
அத்தன் மாமலர்ச் சேவடிக் கணஞ் சென்னி மன்னி
மலருமே”

என்பன,

இந்த ஆராய்ச்சி உரையிற் காணப்படும் குற்றங்
களை என்பாற்படுத்தி, குணமிருப்பின் அதனை என்வழி
பாட்டுப் பேருமானாகிய தில்லைத் திருக்கூத்தன் திருவருளிற்
சேர்க்குமாறு அறிஞராய் ‘வாலறிவன் நற்றூள் தோ’மும்
பேருமக்களைப் பணிவுடன் வேண்டுகிறேன்.

வாழ்க மணிவாசகரின் மலரடி.

முற்றிற்று.

5. அழுது அடியடைந்த அன்பர் புகழ்மலை.

1. எழுதரு மறைக டேரு விறைவனை யெல்லிற் கங்குற்
பொழுதறு காலத் தென்றும் பூசனை விடாது செய்து
தொழுதகை தலைமே லேற த்துளம்புகண் ணீருண் மூழ்கி
அழுதடி யடைந்த வன்ப னடியவர்க் கடிமை செய்வாம்.
2. கந்தமொ டியீர்டடுங் கணபங் கம்மெனச்
சிந்தைகொள் சாக்கியர் தியங்க மூகராய்
முந்தொரு மூகையை மொழிவித் தெந்தைபால்
வந்திடு மடிகளை வணக்கஞ் செய்குவாம்
3. உரைத்தற் கரிய முதுக் குறைவி னுமைபேச வுரைபுகன்று
நிரைத்தேற் றெதிர்த்த சாக்கியர்புன் சமயக் குறம்பினினை
வரைத்தோன் வழுதிதனை விடுப்ப வையை யழைத்து மணி
பாத்து டமர்ந்த வாதவூர்ப் பரமன் பாதம் வணங்குவாம்.
4. வழுதிமனு நெறிசெலுத்து மந்திரியாய்ப் புரவிகொள்ள
முழுதும்வளர் திருப்பணிசெய் திலகுதிரு வாசகமு
தொழுதுசொ மேற்கொண்டு துதிப்பநீரை கோவையார்த்
பழுதுபடா நெடுத்துரைத்த வாதவூரன்பர்ப்பதம்
பணிதல் செய்வாம்
5. எழுதிடும் வேலை பூமேல் இருப்பவன் இயற்றப் பேசக்கி
எழுததல் இல்லா துல்கொற்று இனி தமர்தரு மாதேவை
எழுதெழு தெனய்யல் பாச்சொற்று இயைநாப் பெயரும் நற்றிக்
எழுதிடச் செய்த கோமான் இணையடி முடிமேல் வைப்பாம்

6 தகலா யிருத்த மேவாஞ் சிவனந்த போகஞ் சார
தகலா தரியா வா தவூர் தான் சார்த்த வாழ்வாம்.

7 பேபுகழ் வா தவூர்ப் பிறந்துபெருந் துறைக்கட லுள்
டூரிவெழி தடித்தயா வஞ்செழுத்தா லதிர்த்தெழுத்து
தேசமலி தரப்பொதுவார் சிவபோக மிகவிளைவான்
வாசகமா மாணிக்க மழையொழிமா முனிப்போற்றி

8 அத்தனார் பெருத்துறைபுக் கரியவினைக் கடல்கடத்து
புத்தனார் மதங்கழித்து புனிதமா யெனவன்
முத்தனார் மாணிக்க வாசகனார் முத்திரை
வித்தனார் வா தவூர் வித்தக்கனார் தான்போற்றி.

9 பெருத்துறையிற் சிவபெருமான் அருளுதலும்
பெருங்கருணைப் பெற்றி கோக்கி
கலங்கலகலாந் திருகண்ணீர் மனழ்வாரத்
தூரியநிலை கடத்து போத்து
திருந்துபெருஞ் சிவபோகக் கொழுந்தேறல்
வாய்மடுத்துத் தேக்கிச் செம்மார்
திருத்தருளும் பெருங்கோர்தீந் வா தவூர்
ரடிகளடி யினைகள் போற்றி.

10 தேனூறம் வாசகங்கள் அறநூறம் திருக்கோவை
காணாமல் அமுதந் மேவாழ்த்துளும் காயகளை
காணாமல் கங்கைநீர் மாணிக்க வாசகனை
காணாமல் பாடவிலைத் திருப்போதம் துறைஞ்செவ்வை.

பிழை திருத்தம்.

—(0)—

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
2	16	குறந்துறு	குருந்துறு
"	19	பெருக	பெறுக
4	13	விளக்க	விளைக்க
5	6	வேண்டு	வேண்டும்
"	11	அனுப்பி	அனுப்பித்
"	28	அந்தணகுலக்	அந்தணகுல
6	2	மற்றொரு	மற்றொரு
"	4	சரியை	சரியை
"	27, 28	அறுத்திட வலையிற் பட்டனர்	அறுத்திடவந்த அத்தொ ண்டர் அன்பெனும் வலை யிற்பட்டனர்
7	9	ஊனையும்	ஊனினையும்
"	13	தமை	தம்மை
"	30	கூடும்?	கூடும்' என்பது
8	14	தாதைப்போற்	தாதைபோற்
"	16	குறையிரத்	குறையிரத்
9	4	வினையடி	வினையடி
11	8	அறிதாம்	அறிதாம்
"	15	தொடங்கி	தொடங்கிப்
12	18	கூறுடைய	கூறுடை
14	26	நீரணிந்த	நீறணிந்த
16	11	கொள்வார்	கொள்வர்
17	5	பொருப்பாளி	பொறுப்பாளி
"	29	அருட்குறவன	அருட்குரவன்
25	21	வினைக்கிறுதியில்லை	வினைக்கிறுதியில்லையே
33	7	அவகளை	அவைகளை
34	10	வறியாற்கு	வறியார்க்கு
"	12	அறிவுறித்தினர்	அறிவுறுத்தினர்
35	13	தன்னதாதலையும்	அவனதாதலையும்
37	9	இளையோற்	இளையோற்
"	32	விழுவரு	விழுவரு

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
40	23	பரவிச்செல்வார்	பரவிச்செல்வார்
43	19	ராமபிரான்	இராமபிரான்
"	21	இராவணனாற்	இராவணன்
44	5	கூறவேண்டுமென் பதற்காக	கூறவேண்டுமென்பதாக
45	18	பெறுதற்கு	பெறுதற்குச்
46	12	மாண்பமைமைந்த	மாண்பமைந்த
57	16	வளர்ச்சிக்குக்கேற்ப	வளர்ச்சிக்கு ஏற்ப
59	2	ஒருவனும்	ஒருவனும்
"	8	அறிவுறுத்	அறிவுறுத்து
61	3	காயரோகம்	கயரோகம்
"	4	மருந்துவரும்	மருத்துவரும்
63	5	திருக்குறள் கு. உ.	திருக்குறள்
"	15	ஈதோர்	ஈதோர்
64	6	அரியமருந்தாயிருந் தது	அரியமருந்தாயிருந்து
65	9	முறையிட்டமையும்	முறையிட்டமையும்
"	19	பருத்திடுவான்	பறுத்திடுவான்
66	6	சேர்பினே	சேர்மினே
74	14	இடையூராக	இடையூராக
"	15	அச்சுறுத்துவார்கள்	அச்சுறுத்துவார்
78	20	சிவமாவது	சிவமாவது
79	21	ஆராய்வோம்	ஆராய்வோம்
80	2	ஏற்றம்பட்டு	ஏற்றப்பட்டு
"	28	பெராராகலின்	பெராராகலின்
81	12	பூப்போதணைவதன்று	பூப்போதணைவதென்று
83	5	உரை	உரையைப்
84	5	வாரன்றே	வாறன்றே
"	6	"	"
86	3	வாராதங்கே	வாராதங்கே
"	15	முட்டிலேன்	முட்டிலேன்
90	8	தான்	தாம்
92	4	பத்துப்பாட்டு	பத்துப்பாட்டுப்

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருந்தம்.
93	10	இருக்கிறுற்	இருக்கிறது
"	12	என்றாயினர்	என்றார்
"	16-17	அச்செய்யுளின்	அச்செய்யுளின்
99	16	ன்றவினை	ன்றிவினை
"	19	வாற்றாலும்	வற்றாலும்
101	8	வாழ்கையை	வாழ்க்கையை
"	28	வாழ்க்கைத்	வாழ்க்கை
104	8	தானெனை	தானென்னை
"	20	கொள்ளலாகதோ	கொள்ளலாகாதோ
"	27	உயிர் தந்தை	உயிர் தந்தை
105	16	கொடுப்பதும்	கொடுப்பதும்
106	23	கோலமார் திருப்	கோலமார் தரு
107	18	வெண்ணீரும்	வெண்ணீறும்
108	14	இடை விருப்பனாகிய	இடை விருப்பனாகிய
"	18	காரணங்களால்	காரணங்களால்
110	16	காட்டில்	காடில்
111	2	மியேந்	மியேந்
"	6	தோற்பெருஞ்	தோற்பெருஞ்
112	7	கமலக்கண்	கமலங்கண்
"	16	துமிழித்	துமிழ்த்
"	20	செறுப்	செருப்
"	29	திரல்	திறல்
116	5	முன்னறே	முன்னரே
"	19	மவத்தின்	பவத்தின்
119	25	எளிணும்	களிணும்
"	26	கவ்வெவ்வாதாவு	எவ்வெவ்வாதாவு
121	24	அஞ்செலென்பாரோ	அஞ்செலென்பாராரோ
128	5	வெற்றி தமக்கு	வெற்றி தமக்கு
129	23	துன்பமடை	துன்பமடைத்
"	26	வன்புக அட்ட	வன்பு அட்ட
132	18	நாராயிர்	நாராயிர்
133	23	(கடைசி) 'கண்'	நீக்க
134	14	ஆறுகொடி	ஆறுகொடி

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
135	19	முதலியவற்றை	முதலியவற்றை
”	27	ஆர்வத்தாற்	ஆர்வத்தாற்
136	12	மெய்ப்பொருள்	மெய்ப்பொருள்
139	21	குளிந்தெப்	குளிர்ந்தெப்
141	28	பத்து பொற்காசுகள்	பத்துப் பொற்காசுகள்

குறிப்பு:— சிற்சில இடங்களில் மெய் எழுத்துக்களின் புள்ளிகள், கால், அரை, முற்றுப்புள்ளிகள் முதலியவைகள் சேர்க்கவும், நீக்கவும் வேண்டுவனவற்றை அறிந்து படிக்க.

3. ரு. அ. மு. சரவண முதலியார் அவர்கள்,

முதிய நூல்கள் :-

1. சீவக நம்பி ரு. 1-12-0

2. கட்டுரைப் பொழில் ரு. 2- 8-0

3. அமுதடி அடைந்த

அன்பர் - ராப்பர் ரு. 1- 4-0

அட்டை ரு. 1- 8-0

டைக்கும் இடங்கள் :-

1. நூலாசிரியர் :-

103, வடக்குவீதி, யலைக்கோட்டை,
திருச்சிராப்பள்ளி.

2. செயலாளர் :-

மணிவாசக மன்றம், வேளாளத்தெரு,
அரியலூர்.

ஜேபகா அச்சகம், அரியலூர்.